Guillaume MUSSO

VEI FI ACOLO?

Guillaume **MUSSO**

VEI FI ACOLO?

SERAS-TU LÀ?
Guillaume Musso
Copyright © XO Éditions 2006. All rights reserved.

VEI FI ACOLO?
Guillaume Musso
Copyright © 2010 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MUSSO, GUILLAUME
VEI FI ACOLO? / Guillaume Musso; trad.: Bogdan Marin. - Bucureşti: **ALLFA,** 2010
ISBN 978-973-724-294-5

I. Marin, Bogdan (trad.)

821.133.1-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA.**
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA.**
Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside Romania, without the written permission of **ALLFA,** is strictly prohibited.
Copyright © 2010 by **ALLFA.**

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3, sector 6, cod 060512 – Bucureşti
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Departamentul distribuţie: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi la: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactor: Olimpia Novicov

Design copertă: Alexandru Novac

Guillaume MUSSO

VEI FI ACOLO?

Traducere de Bogdan Marin

EDITURA ALLFA

copyright © Tom Volf

Născut în 1974 la Antibes (Alpes-Maritimes), **Guillaume Musso** s-a întâlnit pentru prima dată cu literatura la vârsta de zece ani și a avut din primul moment convingerea că într-o bună zi va ajunge la rândul său să scrie romane.

La vârsta de 19 ani, Guillaume Musso a plecat în Statele Unite, unde a petrecut câteva luni, descoperind New Yorkul și îndrăgostindu-se de acest oraș. Pentru a-și finanța călătoria a muncit ca vânzător de înghețată, locuind împreună cu muncitori de diverse naționalități. Declară că a învățat foarte multe din această experiență. S-a întors în Franța cu mintea plină de idei de romane.

După obținerea unei diplome în științe economice și-a dat examenul de grad și s-a dedicat cu entuziasm meseriei de profesor.

În 2004, Guillaume Musso a încredințat editurii XO primul său roman, *Et Après...*. Bernard Fixot a fost extrem de entuziasmat de atmosfera unică creată de acest tânăr autor grație scriiturii sale moderne. *Et Après...* s-a vândut în peste 1,5 milioane de exemplare și a fost tradus în 25 de limbi. Acest debut incredibil a fost urmat îndeaproape de imensul succes al următoarelor scrieri – *Sauve-moi*, *Seras-tu là?*, *Parce que je t'aime*, *Je reviens te chercher* și *Que serais-je sans toi?*– care i-au consolidat poziția de autor francez de succes, ale cărui cărți sunt traduse în întreaga lume și adaptate pentru marele ecran.

Et Après..., ecranizat de casa de producție Fidelité Productions și având-i în rolurile principale pe Romain Duris, John Malkovich și Evangeline Lilly, a avut premiera în cinematografele din Franța în ianuarie 2009. Drepturile de ecranizare pentru *Seras-tu là?* și *Parce que je t'aime* au fost de asemenea achiziționate de casele de producție Films Christian Fechner și UGC.

Ne-am pus cu toții cel puțin o dată această întrebare: dacă ni s-ar da ocazia să ne întoarcem în trecut, ce am schimba în viața noastră?

Dacă am putea să luăm lucrurile de la capăt, ce greșeli am încerca să îndreptăm? Ce durere, ce remușcări, ce regrete am alege să ștergem cu buretele?

Am îndrăzni cu adevărat să dăm un sens nou vieții noastre?

Și ce anume am vrea să devenim?
Pentru a ne îndrepta încotro?
Și alături de cine?

Prolog

Nord-estul Cambodgiei
Anotimpul ploios
Septembrie 2006

Elicopterul Crucii Roșii ateriză la ora stabilită.

Cocoțat pe un platou înalt, înconjurat de păduri, satul avea cam o sută de locuințe rudimentare, construite în mare parte din bușteni și crengi. Locul părea pierdut, ieșit în afara timpului, departe de zonele turistice Angkor și Phnom Penh. Aerul era saturat de umezeală, iar noroiul se întindea peste tot.

Pilotul nu se mai obosi să oprească motorul. Misiunea sa era să aducă în oraș o echipă medicală venită aici în scopuri umanitare. Pe o vreme normală lucrul n-ar fi fost deloc complicat. Din nefericire însă era septembrie și ploile torențiale care cădeau fără încetare făceau dificilă manevrarea aparatului. Cât privește carburantul, nu mai rămăsese foarte mult, dar era totuși de ajuns pentru a-i duce pe toți pasagerii cu bine la destinație.

Asta însă cu condiția să nu apară întârzieri...

Doi chirurgi, un anestezist și două infirmiere, ieșiră în fugă din dispensarul ambulant în care lucraseră în ultima zi. În ultimele săptămâni străbătuseră satele din împrejurimi, tratând cum puteau ravagiile făcute de paludism, SIDA sau tuberculoză, îngrijindu-i pe cei cu membre amputate și punându-le proteze în acest colț de lume care continua să fie împânzit de mine antipersonal.

La semnalul pilotului, patru dintre cei cinci membri ai echipei dispărură înăuntrul elicopterului. Ultimul, un bărbat în jur de șaizeci de ani, rămase puțin în urmă, cu privirea pierdută înspre grupul de cambodgieni care înconjurau aparatul. Parcă nu se putea hotărî să plece.

– Doctore, trebuie să mergem! strigă pilotul. Dacă nu decolăm acum nu mai prindeți avionul.

Medicul clătină din cap. Se pregătea să urce în elicopter, când privirea sa se întâlni cu a unui copil întins către ei de brațele unui bătrân. Ce vârstă să fi avut? Doi ani? Nu mai mult de trei, oricum. Fața îi era desfigurată îngrozitor de o fisură verticală, care-i crăpase buza de sus. O malformație congenitală care-l va condamna să se hrănească toată viața cu supe și griș și îl va face incapabil să articuleze vreun cuvânt.

– Grăbiți-vă! îl imploră una dintre infirmiere.

– Copilul trebuie operat! strigă doctorul, încercând să acopere zgomotul elicelor care li se învârteau deasupra capetelor.

– Nu mai avem timp! Drumurile sunt desfundate și elicopterul n-o să mai poată veni după noi decât peste câteva zile, insistă infirmiera.

Dar doctorul nu se mișca din loc, nereușind să-și ia ochii de la acel copil. Știa că în această parte a lumii copiii născuți cu „buză de iepure" erau uneori abandonați de părinți, din cauza unor obiceiuri ancestrale. Și, odată ajunși într-un orfelinat, malformația le răpea orice șansă de a mai fi adoptați de cineva.

Infirmiera își reluă atacul:

– Domnule doctor, poimâine sunteți așteptat la San Francisco. Aveți o agendă foarte strânsă, trebuie să mergeți la conferințe și...

– Plecați fără mine!

Doctorul puse capăt ezitării și se îndepărtă de aparat.

– Atunci rămân și eu cu dumneavoastră, hotărî infirmiera, sărind din elicopter.

O chema Emily. Era o americancă tânără care lucra în același spital cu el.

Pilotul clătină din cap și oftă. Elicopterul se ridică drept în sus, apoi rămase o clipă nemișcat și se îndepărtă către apus.

Doctorul îl luă în brațe pe băiat: era palid și chircit. Însoțit de infirmieră, îl duse la dispensar și avu grijă să-i vorbească tot timpul, pentru a-i împrăștia neliniștea dinaintea anesteziei. Odată băiatul adormit, desprinse cele două părți ale vălului palatului și trase de ele pentru a acoperi fanta palatală. Apoi repetă aceleași operațiuni pentru a reface buzele, redându-i acestui copil posibilitatea să zâmbească.

*

După ce operația se termină, doctorul ieși pe veranda acoperită cu bucăți de tablă și frunze uscate. Intervenția durase mult. De două zile nu mai dormise aproape deloc și simți cum oboseala îl cuprinde dintr-odată. Își aprinse o țigară și privi în jur. Ploaia se potolise. Într-un loc norii se despărțiseră și prin deschizătură se revărsa o lumină strălucitoare, cu nuanțe de violet și portocaliu.

Nu-i părea rău că a rămas. În fiecare an pleca timp de mai multe săptămâni în Africa sau în Asia, ca reprezentant al Crucii Roșii. Aceste misiuni umanitare erau întotdeauna solicitante, dar deveniseră ca un drog, un mod de a evada din rutina vieții unui șef de secție dintr-un spital californian.

Tocmai când strivea cu piciorul chiștocul țigării simți pe cineva în spatele său. Se întoarse și îl recunoscu pe bătrânul care îi întinsese copilul în momentul când elicopterul se pregătea să decoleze. Era un fel de șef al satului. Îmbrăcat în straie tradiționale, era adus de spate și avea fața brăzdată de riduri. În loc de salut își împreună palmele în dreptul pieptului, privindu-l în ochi pe doctor. Apoi îi făcu semn să-l urmeze în locuința sa. Îi oferi un pahar de rachiu de orez și abia apoi pronunță primele cuvinte:

– Îl cheamă Lou-Nan.

Doctorul ghici că era vorba de prenumele băiatului și se mulțumi să clatine din cap.

– Îți mulțumesc că i-ai dat un chip, adăugă bătrânul cambodgian.

Chirurgul acceptă cu modestie mulțumirile și apoi își întoarse încurcat privirea într-o parte. Prin fereastra fără geam zărea pădurea tropicală, deasă și verde, aflată foarte aproape. Era o senzație ciudată să știi că la numai câțiva kilometri, un pic mai sus de munții Ratanakiri, se găseau încă tigri, șerpi și elefanți...

Pierdut în gândurile sale, nu reuși să înțeleagă de la bun început ce voiau să însemne vorbele gazdei sale:

– Dacă ar fi posibil să ți se împlinească o dorință, care ar fi aceea?

– Poftim?

– Care e cea mai fierbinte dorință a ta, doctore?

Medicul căută mai întâi o replică spirituală, dar, doborât de oboseală și cuprins de o emoție neașteptată, răspunse cu glas moale:

– Aș vrea să revăd o femeie.

– O femeie?

– Da, singura... singura care a contat vreodată.

Și atunci acolo, în acel loc retras, departe de ochii Occidentului, cei doi bărbați simțiră că iau parte la un moment solemn.

– Și această femeie... nu știi unde e? întrebă bătrânul khmer, surprins de simplitatea cererii.

– A murit acum treizeci de ani.

Asiaticul își încruntă imperceptibil sprâncenele și căzu pe gânduri. Apoi, după un moment de liniște, se ridică demn și merse în spatele încăperii, unde, așezate pe niște etajere improvizate, stăteau îngrămădite comorile sale: cai-de-mare uscați, rădăcini de ginseng, șerpi veninoși încolăciți în formol...

Cotrobăi un timp în acest talmeș-balmeș, apoi reuși în fine să găsească ce căuta.

Când reveni lângă doctor îi întinse un flacon minuscul din sticlă artizanală.

Înăuntru se găseau zece pastile mici și aurite...

1
Prima întâlnire

Vine o seară când viitoru-ți e deja trecut.
Întorci atunci privirea și-ți vezi în urmă
tinerețea.
Louis ARAGON

Aeroportul din Miami
Septembrie 1976
Elliott are *30* de ani

Este o după-amiază duminicală de septembrie, sub cerul Floridei...

Un Ford Thunderbird decapotabil având la volan o femeie tânără urcă pe șoseaua care duce către terminal. Tânăra cu părul fluturându-i în vânt conduce sportiv, depășind mai multe mașini până să facă o scurtă escală în fața terminalului de plecări, cât să coboare bărbatul instalat pe scaunul din dreapta. Acesta își ia

geanta din portbagaj, apoi se apleacă în dreptul geamului pentru a-și lua rămas-bun de la cea dinăuntru. Portiera se închide cu zgomot și iată-l intrând în clădirea de sticlă și oțel.

Bărbatul este Elliott Cooper. Are un fizic plăcut și o alură energică. Este doctor la San Francisco, dar haina de piele și părul rebel îi dau un aer de adolescent.

Se îndreaptă cu un aer absent către biroul de check-in pentru a-și lua biletul de îmbarcare: Miami-San Francisco.

– Pun prinsoare că deja ți-e dor de mine...

Surprins de această voce familiară, Elliott tresare și se întoarce.

Femeia din fața lui îi aruncă o privire de smarald, amestec de provocare și fragilitate. Poartă blugi cu talie joasă, o vestă cambrată din piele de căprioară, decorată cu inscripția *peace and love* și un tricou cu culorile Braziliei, țara sa natală.

– Oare când te-am sărutat ultima oară? o întreabă el, punându-i o mână pe umăr, aproape de gât.

– Să tot fie cel puțin un minut.

– O eternitate...

O înlănțuie cu brațele și o strânge la piept.

Ea este Ilena, femeia vieții sale. O cunoaște de șapte ani și îi datorează tot ce e mai bun în el: meseria de medic, deschiderea către ceilalți și o anumită exigență în felul în care își trăiește viața...

E mirat să o revadă lângă el, pentru că au fost mereu de acord să evite scenele lungi de despărțire, știind prea bine că până la urmă aceste câteva minute în plus le vor aduce mai multă suferință decât consolare.

Și asta pentru că povestea lor e una complicată. Ea locuiește în Florida, el la San Francisco.

Dragostea lor la mare depărtare este ritmată de cele patru fusuri orare și cei patru mii de kilometri care separă coasta de est de cea de vest.

După toți acești ani ar fi putut bineînțeles să se mute împreună. Dar n-au făcut-o. La început pentru că le era teamă de rutină. Traiul împreună le-ar fi adus o viață mai liniștită, dar i-ar fi privat de aceste elanuri sufletești pe care le trăiau de fiecare dată când se regăseau și care pentru ei erau mai importante ca aerul.

Apoi fiecare și-a construit viața în mediul său profesional. Unul îndreptat către Pacific, celălalt către Atlantic. După interminabile studii de medicină, Elliott reușește în fine să obțină un post de chirurg într-un spital din San Francisco. Ilena, la rândul său, se ocupă de delfinii și orcile[1] de la *Ocean World* din Orlando, cel mai mare parc acvatic din lume, unde lucrează ca medic veterinar. De câteva luni a început să-și consacre o bună parte din timp unei organizații despre care se vorbește tot mai mult în ultima vreme Greenpeace. Înființată cu patru ani în urmă de un grup de militanți pacifiști și ecologiști, liga „luptătorilor curcubeului" s-a făcut cunoscută prin lupta sa împotriva testelor nucleare. Dar Ilena li s-a alăturat mai ales pentru campania împotriva masacrării balenelor și a focilor.

Fiecare dintre ei are deci o viață plină. Nu prea e loc pentru plictiseală în agenda lor zilnică. Și totuși... fiecare despărțire pare și mai greu de suportat decât cea dinainte.

„Ultimul anunț pentru pasagerii zborului 711 cu destinația San Francisco, poarta nr. 18..."

– E avionul tău? îl întreabă ea, slăbindu-și îmbrățișarea.

El încuviințează cu o înclinare a capului, apoi, cunoscând-o bine:

---

[1] Orca (*Orcinus Orca,* supranumită balena ucigașă) este cel mai mare membru din familia delfinilor.

– Voiai să-mi spui ceva înainte să plec?

– Da. Vin cu tine până la poarta de îmbarcare, îi zise ea, luându-l de mână.

Și, mergând alături de el, se aruncă într-o tiradă cu ușorul său accent sud-american care pe el îl face să se topească.

– Știu foarte bine că omenirea se îndreaptă spre catastrofă, Elliott. Războiul rece, amenințarea comunistă, cursa înarmărilor nucleare...

La fiecare despărțire o privește ca și cum ar vedea-o pentru ultima oară. E frumoasă ca o flacără.

– ...epuizarea resurselor naturale, ca să nu mai vorbim de poluare, de distrugerea pădurilor tropicale sau de...

– Ilena?

– Da?

– De fapt unde vrei să ajungi?

– Aș vrea să facem un copil, Elliott...

– Aici, pe loc, în aeroport? În fața tuturor?

Nu găsise nimic mai bun să răspundă. Încerca să-și mascheze surprinderea printr-o glumă. Dar Ilena n-avea chef de râs.

– Elliott, nu glumesc. Te-aș sfătui să te gândești serios la asta, îl îndemnă ea, după care își desprinse mâna și se îndreptă spre ieșire.

– Așteaptă! strigă el.

„Ultimul apel pentru domnul Elliott Cooper, pasager al zborului 711 cu destinația..."

– La naiba! bombăni el furios, pășind pe scara rulantă care ducea către zona de îmbarcare.

Aproape a ajuns sus, când se întoarce pentru a-i mai face un ultim semn cu mâna.

Soarele de septembrie inundă terminalul de plecări. Elliott își flutură mâna. Dar Ilena a dispărut deja.

*

Când avionul ateriză la San Francisco se lăsase deja noaptea. Zborul durase șase ore, iar în California era trecut de nouă seara.

Elliott se pregătea să iasă din terminal și să ia un taxi, când se răzgândi brusc. Murea de foame. Tulburat de cuvintele Ilenei, nu se atinsese de farfuria cu mâncare servită în avion și știa că acasă îl aștepta un frigider gol. La etajul doi dădu cu ochii de o braserie, *Golden Gate Café*, unde mai fusese împreună cu Matt, cel mai bun prieten al său, care îl însoțea uneori în drumurile pe coasta de est. Se instală la tejghea și comandă o salată, doi covrigi cu mac și un pahar de chardonnay. Obosit din cauza decalajului orar, se trecă la ochi, apoi comandă fise pentru cabina telefonică din fundul sălii. Formă numărul Ilenei, dar nu răspunse nimeni. Diferența de fus orar făcea ca în Florida să fie trecut de miezul nopții. Ilena ajunsese cu siguranță acasă, dar se vede treaba că nu ținea să-i vorbească.

Era de așteptat...

Totuși nu-i părea rău pentru reacția sa. Adevărul e că nu-și dorea un copil.

Acesta era adevărul.

Nu era vorba de sentimente: o adora pe Ilena și avea în suflet iubire cât pentru zece. Dar iubirea nu era de ajuns. În acest an 1976 n-avea deloc impresia că omenirea s-ar îndrepta în direcția bună și, ca să fie sincer până la capăt, nu ținea să-și asume responsabilitatea de a aduce un copil pe lume.

Argumente pe care Ilena nici nu voia să le audă.

Întors la bar, termină de mâncat, apoi comandă o cafea. Era agitat și își pocni aproape fără să vrea degetele. Pachetul de țigări îl ispitea din buzunarul sacoului și nu rezistă dorinței de a-și aprinde una.

Știa că trebuia să se lase de fumat. În jurul lui se vorbea tot mai mult de nocivitatea tutunului. De vreo cincizeci de ani studiile epidemiologice demonstrau dependența produsă de nicotină și, chirurg fiind, Elliott știa foarte bine că riscurile de cancer la plămâni erau mai mari la fumători, la fel ca riscurile de accident cardio-vascular. Dar, asemenea multor medici, era mai preocupat de sănătatea celorlalți decât de a sa proprie. Trebuie spus că în acea vreme era încă normal să fumezi în restaurant sau în avion. O vreme în care țigara era încă un lucru șic, sinonim cu libertatea culturală și socială.

O să mă las în curând, se gândi el, scoțând un norișor de fum, *dar nu în seara asta...* Se simțea prea deprimat pentru un asemenea efort.

Cu un aer absent își lăsă privirea să alunece dincolo de peretele de sticlă și atunci dădu cu ochii de el: un bărbat îmbrăcat ciudat, cu o pijama bleu, care părea să-l urmărească din afara localului. Își mări ochii ca să vadă mai bine. Bărbatul avea în jur de șaizeci de ani, o alură încă sportivă și o barbă scurtă, ușor grizonantă, care îl făcea să semene cu un Sean Connery pe cale să îmbătrânească. Elliott se încruntă. Ce căuta acest om, în picioarele goale și în pijama, la o oră așa târzie în mijlocul aeroportului?

Tânărul doctor n-ar fi trebuit să-și facă aceste griji, dar parcă o putere nevăzută îl făcu să se ridice de pe scaun și să iasă din braserie. Bărbatul de afară părea dezorientat, ca și cum tocmai ar fi aterizat de nicăieri. Pe măsură ce se apropia de el, Elliott se simțea cuprins de o neliniște pe care nu îndrăznea să și-o mărturisească. Cine era acest om? Un pacient fugit dintr-un spital, poate? În acest caz ar fi fost datoria lui de medic să-l ajute.

Când se apropie la mai puțin de trei metri înțelese în fine ce-l tulburase atât: acest om îi amintea în mod ciudat de tatăl său, mort în urmă cu cinci ani de cancer la pancreas.

Derutat, se apropie și mai mult de el. Acum asemănarea era cu adevărat izbitoare: aceeași formă a feței, aceleași gropițe în obraji pe care le moștenise și el...

Și dacă era el...

Nu, trebuia să-și revină în fire! Tatăl său era mort, mort de-a binelea. Văzuse cu ochii lui cum fusese pus în sicriu și incinerat.

Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

Bărbatul se dădu un pas înapoi. Părea la fel de tulburat ca și el și transmitea o senzație de forță și în același timp de nesiguranță.

Pot să vă ajut cu ceva? repetă el.

Celălalt se mulțumi să șoptească:

Elliott...

De unde-i știa numele? Și vocea aceasta...

Nu fusese niciodată apropiat de tatăl său... eufemistic vorbind. Dar acum că dispăruse, Elliott regreta uneori că nu făcuse mai multe eforturi pentru a-l înțelege.

Năucit și cât se poate de conștient de absurditatea replicii sale, Elliott nu se putut abține să nu întrebe, cu glasul sugrumat de emoție:

- Tată?

– Nu, Elliott, nu sunt tatăl tău.

În mod ciudat, acest răspuns rațional nu-l liniștea niciun pic, ca și cum ceva îi spunea că n-auzise încă partea cea mai uluitoare.

– Atunci cine sunteți?

Bărbatul îi puse mâna pe umăr. În ochi îi sclipi o luminiță familiară și ezită câteva clipe înainte să răspundă:

– Sunt tu, Elliott...

Doctorul se dădu un pas înapoi și îngheță, ca lovit de trăsnet. Celălalt își termină vorba:

– ...sunt tu peste treizeci de ani.

*

Eu însumi peste treizeci de ani?

Elliott își depărtă brațele a neînțelegere.

– Ce vreți să spuneți?

Celălalt deschise gura, dar nu mai apucă să dea nicio explicație: un șuvoi de sânge îi țâșni din nas și începu să i se scurgă pe partea de sus a pijamalei.

– Dați capul pe spate, strigă Elliott, scoțând din buzunar un șervețel de hârtie luat cu un gest reflex din braserie, pe care îl apăsă pe nările celui care devenise deja pacientul său.

– O să treacă, îi spuse pe un ton liniștitor.

O clipă regretă că n-are cu el trusa medicală, dar hemoragia se opri repede.

– Veniți cu mine, trebuie să vă dați cu puțină apă pe față.

Bărbatul îl urmă fără să protesteze. Dar când ajunseră aproape de toaletă fu cuprins de frisoane, ca la începutul unei crize de epilepsie.

Elliott vru să îl ajute, dar celălalt îl respinse cu putere.

– Lasă-mă! îi strigă și intră într-una dintre cabine.

Oprit din avântul său, Elliott se hotărî să aștepte afară. Se simțea responsabil pentru acest om și starea lui îl neliniștea.

Ce întâmplare! Mai întâi asemănarea fizică, apoi acea afirmație fără cap și coadă – *sunt tu peste treizeci de ani* – iar acum această hemoragie nazală și aceste frisoane.

Să dea naiba, ce zi!

Dar ziua era departe de a se fi terminat, căci după o vreme, gândindu-se că așteptase destul, se hotărî să intre înăuntru.

– Domnule?

Era o încăpere lungă. Elliott cercetă mai întâi șirul de chiuvete. Nu era nimeni în dreptul lor. Nu existau nici ferestre, nici ieșire de urgență. Bărbatul trebuia deci să fie într-una dintre cabine.

Sunteți acolo?

Niciun răspuns. Temându-se să nu fi leșinat, doctorul se repezi să deschidă prima ușă: nimeni.

A doua ușă: nimeni.

A treia, a patra... a zecea ușă: toate cabinele erau goale.

În disperare de cauză, ridică ochii spre tavan. Niciun panou nu părea să fi fost mișcat de la locul său.

Era imposibil și totuși era nevoit să se încline în fața evidenței bărbatul pur și simplu dispăruse.

2

Viitorul mă interesează foarte mult:
e locul unde am de gând să-mi petrec
următorii ani din viață.
Woody ALLEN

San Francisco
Septembrie 2006
Elliott are *60* de ani

Elliott deschise brusc ochii. Era întins de-a curmezișul patului din dormitor. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și era leoarcă de transpirație.

Ce coșmar oribil!

El, care nu-și amintea niciodată visele, tocmai avusese unul din cale-afară de ciudat: rătăcea prin aeroportul din San Francisco când dăduse peste un... dublu al său. Dar un dublu mai tânăr, care părea la rândul său surprins să îl vadă. Totul păruse atât de real, atât de tulburător, ca și cum ar fi fost *cu adevărat* proiectat în urmă cu treizeci de ani.

Elliott apăsă pe butonul care comanda deschiderea jaluzelelor, apoi aruncă o privire suspicioasă către flaconul așezat pe noptieră care conținea mici pastile aurite. Deschise recipientul: mai erau două. În seara dinainte, înainte să adoarmă, înghițise din curiozitate una. Oare asta să fi provocat misteriosul vis? Bătrânul cambodgian care îi dăduse flaconul evitase să spună clar care sunt efectele medicamentului, deși insistase pe un ton foarte solemn să nu îl folosească *niciodată* pentru altceva".

Elliott se ridică cu greu și se apropie de fereastra largă care dădea înspre cartierul de la marginea mării. În fața ochilor i se deschidea o panoramă a oceanului, cu insula Alcatraz și podul Golden Gate. Soarele care se ridica pe cer proiecta asupra orașului o lumină rubinie, care-și schimba nuanța la fiecare minut. În larg, veliere și feriboturi se întretăiau cu semnale de sirenă și în curând orei matinale câțiva alergători avansau deja de-a lungul Marina Green, peluza lată de la marginea apei.

Vederea acestor repere familiare îl calmă puțin. Fără îndoială avea să uite repede această noapte agitată. Abia reușise să se convingă că așa stau lucrurile când privirea îi căzu pe o reflexie tulburătoare în geamul ferestrei: o aureolă întunecată se întindea pe bluzonul pijamalei sale. Coborî privirea ca să cerceteze mai atent pata.

Sânge?

Pulsul i se acceleră, dar își reveni repede. Pesemne avusese o hemoragie nazală în timpul nopții și transpusese incidentul în vis. Un fenomen clasic, n-avea n ciun rost să-și facă griji.

Pe jumătate liniștit, merse în baie pentru a face un duș înainte să plece la spital. Potrivi apa și rămase câteva clipe nemișcat, căzut pe gânduri, în timp ce încăperea se umplea de aburi. Ceva continua să-l tulbure. Dar ce anume? Începuse deja să se dezbrace când o intuiție fulgerătoare îl făcu să bage mâna în buzunarul pijamalei. Dădu peste un șervețel de hârtie pătat de sânge. Pe sub dârele roșii

se putea distinge silueta celui mai celebru pod al orașului, peste care stătea scris *Golden Gate Café – Aeroportul San Francisco.*

Inima sa o luă iar razna, și de data asta nu-i mai fu la fel de ușor să-și regăsească liniștea.

*

Oare începea să-și piardă mințile din cauza bolii?

Cu câteva luni în urmă, în urma unei fibroscopii, aflase că suferea de cancer la plămâni. La drept vorbind nu fusese deloc surprins: nu poți fuma peste un pachet pe zi timp de patruzeci de ani fără să pățești nimic. Cunoscuse tot timpul riscurile și le acceptase. Asta e, viața presupune riscuri. Nu încercase niciodată să trăiască sub un clopot de sticlă, nici să se protejeze cu orice preț de loviturile sorții. Într-un fel credea în destin. Lucrurile se întâmplă atunci când trebuie să se întâmple. Iar omul e dator să le îndure.

Obiectiv vorbind, era un cancer urât: una dintre formele care evoluau cel mai repede și care se tratau cel mai greu. În ultimii ani medicina făcuse progrese în acest domeniu și apăruseră noi medicamente, care permiteau în prezent să se prelungească viața bolnavilor. Dar pentru el era prea târziu. Tumoarea nu fusese detectată îndeajuns de devreme, iar testele scoseseră la iveală apariția metastazelor în alte organe.

I se propusese să urmeze tratamentul clasic – o combinație de chimioterapie și radioterapie – dar refuzase. În stadiul în care era nu se mai putea spera mare lucru. Soarta luptei era pecetluită: peste doar câteva luni avea să moară.

Deocamdată reușise să-și ascundă boala, dar știa că nu va putea face asta la nesfârșit. Tusea devenise persistentă, durerile în dreptul coastelor și al umerilor erau tot mai ascuțite, iar oboseala îl cuprindea uneori din senin, de unde până atunci avea reputația că nimic nu-l poate doborî.

Dar nu durerea îl speria. Mai presus de orice se temea de reacția celor din jur. În special de cea a fiicei sale Angie, în vârstă de douăzeci de ani, studentă la New York, și a lui Matt, cel mai bun prieten al său, cu care împărțise mereu totul.

Ieși din duș, se șterse în grabă și deschise ușa șifonierului. Mai mult ca oricând, își alese hainele cu grijă: cămașă cu mânecă scurtă din bumbac egiptean și costum italian. În timp ce se pregătea, umbra bolii se estompă, lăsând loc unui bărbat încă plin de vigoare, cu o alură virilă. Până recent, farmecul său incontestabil îl ajutase să aibă legături cu femei tinere și frumoase, având uneori jumătate din vârsta lui. Dar aceste legături nu durau niciodată. Toți cei care se apropiaseră cât de cât de Elliott Cooper știau că în viața sa contau doar două femei. Prima era fiica sa, Angie. Pe a doua o chema Ilena. Murise în urmă cu treizeci de ani.

*

Ieși în stradă, unde îl întâmpinară soarele, valurile și vântul. Rămase câteva clipe să admire zorii zilei care începea, apoi deschise ușa unui mic garaj. Se strecură într-o Broscuță veche de culoare portocalie, ultimul vestigiu al unei perioade hippie de mult apuse. Cu capota rabatată, ieși cu precauție în bulevard și urcă pe Fillmore Street către casele victoriene din Pacific Height. La fel ca în filme, străzile din San Francisco, abrupte și sinuoase, formau un imens și bizar *montagne russe*. Dar Elliott trecuse de mult de vârsta la care oamenii se amuză făcând să decoleze mașina în intersecții. În dreptul California Street viră la stânga și se intersectă cu un tramvai tras de cablu, care transporta primii turiștii către Chinatown. Înainte de enclava chinezească se afundă într-o parcare subterană aflată cu două grupuri de clădiri în spatele Catedralei Grace și ajunse la *Lenox Medical Center*, unde lucra de mai bine de treizeci de ani.

Ca șef al secției de chirurgie pediatrică era considerat unul din mahării spitalului. Dar această promovare era un lucru recent și fusese obținută tardiv. În toată cariera sa își consacrase eforturile pacienților săi, străduindu-se – lucru rar la un chirurg – să nu se limiteze la un simplu discurs tehnic, ci să țină seama și de partea afectivă. Onorurile nu-i spuneau nimic și nu încercase niciodată să-și facă relații prin partide de golf sau weekenduri petrecute pe malul lacului Tahoe. Cu toate acestea, atunci când colegii săi aveau nevoie să-și opereze propriii copii veneau cel mai adesea la el, ceea ce în această meserie spune totul.

*

– M-ajuți cu o analiză?

Elliott îi întinse lui Samuel Below, responsabil cu laboratorul spitalului, o punguță din plastic în care recoltase câteva resturi de pe fundul flaconului cu pastile.

– Ce e?

– Aștept să-mi spui tu...

Plecă apoi intempestiv spre bufetul spitalului, unde își luă prima doză de cafeină a zilei, după care urcă în blocul operator ca să se schimbe și să se alăture echipei compuse dintr-un anestezist, o infirmieră și o rezidentă din India aflată sub îndrumarea lui. Pacientul era un bebeluș plăpând de șapte luni pe nume Jack, suferind de cardiopatie cianogenă. Această malformație cardiacă, care împiedică buna oxigenare a sângelui, îi dădea un aspect cianotic, înțepenindu-i degetele și colorându-i buzele în albastru.

În timp ce se pregătea să facă o incizie în toracele nou-născutului, Elliott se simți cuprins fără să vrea de un fel de trac, ca un artist înainte să intre în scenă. Operațiile pe cord deschis își păstraseră pentru el un aer miraculos. Câte să fi făcut oare până atunci? Sute, mii chiar. Cu cinci ani în urmă, o echipă de televiziune făcuse

chiar un reportaj despre el, în care se rostiseră cuvinte elogioase despre „mâinile sale de aur", capabile să sutureze vase de sânge subțiri ca acul, folosind fire invizibile cu ochiul liber. Dar de fiecare dată resimțea aceeași încordare, aceeași teamă de a nu eșua.

Operația dură peste patru ore, timp în care funcțiile inimii și ale plămânilor fuseseră dezactivate și preluate de un aparat. Ca un instalator cardiac, Elliott astupă gaura dintre cele două ventricule și deschise o cale pulmonară, pentru a evita trecerea sângelui albastru către aortă. Era un efort minuțios, pentru care era nevoie de mult antrenament și multă concentrare. Mâinile nu-i tremurau, dar o parte din minte îi rătăcea în altă parte: se gândea la propria sa boală, de care nu mai reușea să facă abstracție, și la ciudatul vis din noaptea dinainte. Dându-și brusc seama că nu era atent, se simți prins pe picior greșit și se concentră din nou la manevra pe care o avea de făcut.

După ce termină intervenția, Elliott le explică părinților copilului că era prea devreme pentru a se pronunța asupra rezultatului operației. Timp de câteva zile bebelușul avea să fie ținut sub supraveghere în unitatea de îngrijiri intensive, unde respirația urma să-i fie asistată în continuare, până când plămânii și inima vor redeveni încet-încet pe deplin funcționali.

Fără să-și schimbe costumul de chirurg ieși în parcarea spitalului. Soarele, ridicat deja sus pe cer, îl năuci și timp de câteva clipe fu dezorientat. Era epuizat, la capătul puterilor, cu mintea plină de întrebări: oare era rezonabil să-și nege boala, cum făcea el? Era prudent să continue operațiile, cu riscul de a pune în pericol viața pacienților? Ce s-ar fi întâmplat în dimineața asta dacă i se făcea rău în mijlocul intervenției?

Pentru a gândi mai limpede își aprinse o țigară și trase primul fum cu voluptate. Era singura parte bună a bolii: putea de-acum să fumeze cât voia, nu mai avea nicio importanță pentru evoluția cancerului.

O pală de vânt îl făcu să tremure. De când știa că va muri în curând, devenise mai sensibil la cele din jur. Simțea aproape fizic pulsul orașului, ca și cum ar fi fost un organism viu. Spitalul domina micul deal Nob Hill. De aici de sus se puteau simți vibrațiile care urcau dinspre port și dinspre cheiuri. Deodată se hotărî: va renunța la operat la sfârșitul lunii și le va spune lui Angie și lui Matt despre boală.

Se terminase. Nu te poți întoarce în trecut. Nu mai avea să se ocupe niciodată cu singurul lucru pentru care se simțea cu adevărat util – îngrijirea celorlalți.

Mai contemplă câteva clipe această hotărâre abruptă și se simți bătrân și vrednic de milă.

– Domnule doctor?

Elliott se întoarse și se trezi față în față cu Sharika, rezidenta indiancă. Își schimbase hainele, trecând de la bluzonul de doctor la o pereche de blugi decolorați și un maiou drăguț, cu bretele subțiri. Îi întinse timidă un pahar de cafea. Era toată numai frumusețe, tinerețe și viață.

Elliott acceptă băutura și îi mulțumi cu un zâmbet.

– Am venit să-mi iau rămas bun, domnule doctor.

– Rămas-bun?

– Stagiul meu în Statele Unite s-a terminat astăzi.

– Într-adevăr, își aminti el, pleci la Bombay.

– Vă mulțumesc pentru ajutor și pentru amabilitate. Am învățat multe de la dumneavoastră.

– Și eu îți mulțumesc pentru ajutor, Sharika, o să fii un doctor bun.

– Dar dumneavoastră, dumneavoastră sunteți un doctor *mare*.

Elliott dădu din cap, jenat de compliment.

Tânăra indiancă făcu un pas înainte și se apropie de el.

– Îmi spuneam... îmi spuneam că poate am putea cina împreună în oraș în seara asta.

Într-o clipă pielea ei frumoasă și arămie se îmbujorase. Era timidă și nu-i venea deloc ușor să facă această propunere.

– Îmi pare foarte rău, dar nu se poate, răspunse Elliott, uimit de turnura pe care o lua această conversație.

– Înțeleg, răspunse ea.

Lăsă să treacă câteva secunde, după care adăugă:

– Stagiul meu se termină oficial la șase după-amiaza. În seara asta n-ați mai fi șeful meu, iar eu n-aș mai fi subordonata dumneavoastră. Dacă asta vă reținea...

Elliott o privi mai atent. Câți ani să fi avut? Douăzeci și patru? Douăzeci și cinci cel mult. Nu îi făcuse niciodată avansuri, iar acum se simțea prost din cauza situației.

– Nu, nu e asta.

– Ciudat, spuse ea, am crezut mereu că nu vă sunt indiferentă...

Ce să-i fi răspuns? Că o parte din el era deja moartă, iar cealaltă avea să-i urmeze în curând? Că se spune că dragostea n-are vârstă, dar e o prostie...

– Nu știu ce să spun.

– Atunci nu spuneți nimic, mai zise ea cu voce pierdută, în timp ce îi întorcea spatele.

Jignită, se îndepărtase deja de el când își aminti ceva.

– A, era să uit, spuse ea fără să se întoarcă, la recepție a sosit un mesaj din partea prietenului dumneavoastră Matt: vă așteaptă de jumătate de oră și a-nceput să-și piardă răbdarea.

*

Elliott se precipită afară din spital și se urcă din mers într-un taxi. Îi promisese lui Matt că vor lua prânzul împreună și era în mare întârziere.

Așa cum există dragoste la prima vedere, există și prietenie la prima vedere. Matt și Elliott se întâlniseră în urmă cu patruzeci de ani în niște împrejurări atipice. La prima vedere îi despărțea totul: Matt era francez, extravertit, iubea femeile frumoase și plăcerile vieții; Elliott era american, mai degrabă rezervat și solitar. Cumpăraseră împreună o fermă viticolă în Napa Valley – *Périgordul Californiei.* Vinurile pe care le produceau acolo – un cabernet sauvignon foarte plăcut și un chardonnay cu gust de ananas și pepene galben – își formaseră o bună reputație mulțumită eforturilor îndârjite ale lui Matt de a le promova în toată țara, ca și în Europa și Asia.

Pentru Elliott, Matt era prietenul care i-ar rămâne în ziua în care nu va mai avea niciun prieten, cel pe care l-ar suna în mijlocul nopții dacă ar avea nevoie să se descotorosească de un cadavru.

Până una alta însă Elliott era în întârziere, iar Matt avea să-i facă scandal...

*

Foarte selectul restaurant *Bellevue*, unde cei doi luau frecvent prânzul, era ridicat de-a lungul Embarcadero și dădea către cartierul de lângă mare. Cu un pahar în mână, Matt Delluca aștepta de o jumătate de oră pe terasa în aer liber cu vedere către Bay Bridge, Treasure Island și zgârie-norii din cartierul de afaceri.

Era pe punctul să comande al treilea pahar când îi sună telefonul.

– Salut Matt, scuză-mă, o să întârzii un pic.

– A, dar nu te grăbi, Elliott. Cu timpul am ajuns să mă obișnuiesc cu viziunea ta aparte asupra punctualității...

– Nu-i adevărat ce se-ntâmplă! Mi se pare mie sau îmi faci o scenă?

– Da' de unde, bătrâne. Doar tu ești doctor, și când salvezi viața altora ai toate drepturile din lume, se știe chestia asta.

– Deci e cum credeam, îmi faci o scenă...

Matt nu se putu abține să nu zâmbească. Cu mobilul la ureche părăsi terasa și intră în salonul principal al restaurantului.

– Vrei să-ți comand ceva? îi propuse el, apropiindu-se de vitrina cu crustacee. Am în față un crab care freamătă de nerăbdare să-ți servească drept prânz...

– Am încredere în gusturile tale.

Matt închise telefonul și cu un semn către ospătar pecetlui soarta bietului crustaceu.

– Și un crab fript!

Peste încă un sfert de oră, Elliott traversa în fugă salonul spațios, decorat cu lambriuri din lemn prețios și multe oglinzi. După ce se împiedică în căruciorul cu deserturi și se ciocni de un chelner, se așeză în fine lângă prietenul său, la masa lor obișnuită. Începu cu un avertisment:

– Dacă mai ții la prietenia noastră evită să pronunți cuvintele „întârziere" și „din nou" în aceeași propoziție.

– N-am zis nimic, îl liniști Matt. Am rezervat această masă pentru ora 12, acum e 13 și 20, dar n-am zis nimic. Deci, ce-ai făcut în Cambodgia?

Elliott de-abia apucă să deschidă gura că fu cuprins de un acces de tuse.

Matt îi întinse un pahar de apă minerală.

– Nu tușești cam mult? se alarmă el.

– Nu-ți face griji.

– Da, dar totuși... n-ar trebui să-ți faci o investigație... o scanare, o chestie de-asta?

– Alo, eu sunt doctorul aici, răspunse Elliott deschizând meniul. Ce zici că mi-ai comandat?

– Nu mi-o lua în nume de rău, dar mi se pare că arăți ca naiba.

– Mai ai multe amabilități din astea?

– Sunt îngrijorat pentru tine: muncești prea mult.

– N-am nimic, ți-am zis! M-a obosit un pic misiunea asta în Cambodgia.

– Nu trebuia să te duci, hotărî Matt schițând o grimasă. Asia, pentru mine...

– Dimpotrivă, îmi face foarte bine. Dar mi s-a întâmplat o chestie acolo.

– Ce chestie?

– Am întâlnit un bătrân cambodgian, l-am ajutat cu ceva, și ca un duh ieșit din lampă a vrut să știe care ar fi cea mai mare dorință a mea...

– Și ce i-ai răspuns?

– I-am cerut un lucru imposibil.

– Să câștigi și tu o partidă de golf?

– Hai, termină!

– Bine, spune...

– I-am zis c-aș vrea să revăd pe cineva...

Ajunși aici, Matt înțelese că celălalt vorbea serios și abandonă tonul glumeț.

– Și pe cine ai vrea să revezi? întrebă el, știind deja răspunsul.

– Pe Ilena...

Un val de tristețe se abătu peste cei doi. Elliott încercă totuși să nu se lase cuprins de melancolie. În timp ce chelnerul aducea antreurile își reluă povestirea, relatându-i prietenului său uimitoarea întâmplare cu flaconul de pastile și coșmarul tulburător prin care trecuse în noaptea dinainte.

Matt încercă să-l liniștească:

Eu zic să uiți de povestea asta și s-o lași un pic mai moale la lucru.

N-ai idee cât de tulburător a fost coșmarul, cât de adevărat părea. A fost atât de... atât de ciudat să te revezi când aveai 30 de ani.

- Și chiar crezi că a fost de la pastilele alea?

Păi de la ce?

Poate ai mâncat ceva stricat, încercă Matt o explicație. După părerea mea mergi prea des la chinezi...

- Termină!

– Vorbesc serios. Nu mai da pe la Chow. Sunt sigur că rața lui rumenită e de fapt un câine...

*

Restul mesei continuă într-o atmosferă mai destinsă. Matt avea darul să răspândească voia bună în jur. Cu el, Elliott uita de gândurile întunecate și de grijile sale. Conversația devenise glumeață și se ajunsese la subiecte mai frivole.

– Ai văzut-o pe tipa de la bar, întrebă Matt, mușcând din banana flambată. Mă filează, nu?

Elliott se întoarse spre bar: o nimfă frumușică, cu picioare interminabile și ochi de căprioară, sorbea languros dintr-un pahar de Martini.

– E o damă de companie, dragul meu.

Matt dădu din cap.

– Nici vorbă.

– Pui pariu?

– Spui asta pentru că m-a ales pe mine.

– Câți ani zici să aibă?

– Douăzeci și cinci.

– Și tu cât ai?

– Șaizeci, recunoscu Matt.

– Vezi, de-aia e damă de companie...

Câteva clipe Matt păru afectat de această replică, apoi reacționă viguros:

– Sunt mai în formă ca oricând!

– Îmbătrânim, prietene, îmbătrânim. Asta-i viața, trebuie să te-nclini în fața ei.

Matt păru să reflecteze la acest adevăr, vizibil nemulțumit.

– Trebuie să plec, anunță Elliott în timp ce se ridica de la masă. Mai am câteva vieți de salvat azi. Tu? Ce program ai pentru după-amiaza asta?

Matt aruncă o privire către bar, constatând cu tristețe că nimfa stătea de vorbă cu un client tânăr. În urmă cu câțiva ani ar fi fost încă în stare să smulgă fata din ghearele acelui fandosit, dar acum se simțea depășit, ca un boxeur care a ajuns la capătul puterilor.

– Am mașina în parcare, îi spuse lui Elliott, pe care îl ajunsese din urmă. Vin cu tine la spital. Bătrânul din mine ar avea poate nevoie de o mică revizie tehnică...

3

Așezați-vă timp de o oră lângă o fată
frumoasă – ora va părea un minut.
Așezați-vă un minut pe o sobă încinsă
– minutul va părea o oră. Asta e relativitatea.
Albert EINSTEIN

San Francisco, 1976
Elliott are *30* de ani

– Nu că ne e bine aici? întrebă Matt, lungindu-se pe nisip și arătând către golful imens, înconjurat de coline, care se întindea în fața privirii lor.

Pe vremea aceea cei doi nu se îmburgheziseră încă. Nici nu se punea problema să piardă timpul cu masa la restaurant. La prânz preferau să se întâlnească pe plajă ca să înfulece în grabă un hot dog, după care se întorceau la muncă.

Era o zi frumoasă, scăldată într-o lumină strălucitoare. În depărtare, învăluit într-o ceață ușoară, podul Golden Gate părea să plutească pe un covor de nori lăptoși.

– Ai dreptate, ne e mai bine aici decât în închisoare, îl aprobă Elliott, mușcând dintr-un sandviș.

– Azi am o veste importantă pentru tine, anunță Matt cu un aer misterios.

– Serios? Ce anume?

– Mai ai răbdare un pic, bătrâne, o să vezi surpriza la desert.

În jurul lor, încercând să profite de ultimele zvâcniri ale acestei veri târzii, se zbenguiau un grup de tineri îmbrăcați după ultima modă: bărbații cu pantaloni evazați, tricouri satinate și favoriți; femeile cu tunici lungi și pestrițe, veste din velur și zorzoane.

Matt dădu drumul la radio și nimeri peste șlagărul zilei: *Hotel California* a celor de la Eagles.

Fredonând refrenul cântecului, măsura plaja cu privirea.

– Ai văzut-o pe tipa din dreapta ta? Cred că ne filează.

Elliott se întoarse discret: pe un prosop era întinsă o tânără, plină de grație ca o nimfă, savurând o înghețată italiană. Își schimbă poziția picioarelor de doi metri și le aruncă o ocheadă.

– Tot ce se poate.

– Cum ți se pare? întrebă Matt, în timp ce răspundea cu un zâmbet la privirea fetei.

– Îți amintesc că în viața mea este *deja* cineva.

Matt expedie acest argument cu un gest nerăbdător al mâinii.

– Știai că doar cinci la sută dintre mamifere trăiesc în cuplu?

– Și ce-i cu asta?

– Ce mai aștepți să te alături celor 95 la sută care nu-și complică viața cu astfel de principii?

– Nu știu dacă Ilena ar fi de aceeași părere...

Matt înghiți ultima bucată de hot-dog, aruncând o privire îngrijorată către prietenul său.

– Ești sigur că-i totul în regulă? Arăți ca naiba azi.

– Termină cu complimentele astea, mă faci să mă simt prost.

– Îmi fac griji pentru tine – muncești prea mult.

– Munca înseamnă sănătate.

– Hai c-am înțeles: te-ai dus iar la restaurantul ăla chinezesc de lângă tine...

– La domnul Chow?

– La el. Ai gustat din rața lui à la Beijing?

– E foarte bună.

– Cic-ar fi de fapt pisică...

Fură întrerupți de un vânzător ambulant de înghețată:

– Ce aromă ar dori domnii? Fistic, caramel, nucă de cocos?

Elliott se lăsă în mâinile prietenului său, vădit satisfăcut să comande pentru amândoi. Dar nici nu dispăru bine vânzătorul, că discuția se reînnodă de unde rămăsese.

– Cum a fost weekendul în Florida? Parcă te frământă ceva...

– Mi s-a întâmplat o chestie ciudată ieri seară, mărturisi Elliott.

– Sunt numai urechi.

– Am întâlnit pe cineva la aeroport.

– O femeie?

– Un bărbat... cam pe la șaizeci de ani.

În timp ce Matt începuse deja să se încrunte a neîncredere, Elliott îi povesti strania întâlnire cu vizitatorul misterios care sfârșise prin a dispărea în toaleta aeroportului.

Matt lăsă să treacă câteva secunde, apoi făcu o grimasă nemulțumită și mormăi:

– Mda, pare mai grav decât m-așteptam.

– Îți jur c-așa a fost.

– Bătrâne, ascultă la mine: ar trebui s-o lași mai moale la lucru.

– Nu-ți face griji pentru mine.

– Chiar așa, de ce mi-aș face griji? Mi-ai povestit doar că un alt tu însuți a venit din viitor ca să facă puțină conversație cu tine. E cât se poate de normal, nu?

– Bine, bine, hai să vorbim de altceva.

– Ce mai face scumpa ta Ilena?

Elliott întoarse privirea către ocean și timp de câteva clipe privirea i se pierdu în depărtare, înspre norii de ceață care învăluiau picioarele metalice ale podului Golden Gate.

– Vrea un copil, răspunse el, căzut pe gânduri.

Fața lui Matt se lumină deodată:

– Extraordinar, pot să-i fiu eu naș?

– Nu vreau copii, Matt.

– A! Pot să știu și de ce?

– Știi foarte bine: lumea în care trăim a devenit prea periculoasă, prea imprevizibilă...

– Bați câmpii, amice. Păi n-o să fii tu acolo să-l protejezi pe năpârstoc, la fel și Ilena, plus că o să mai dau și eu o mână de ajutor. Doar pentru asta există părinții, nu?

– Îți vine ușor să vorbești. Duci o viață de crai, îți schimbi prietenele o dată la două zile și nu te văd deloc întemeind o familie.

– Asta pentru că n-am avut norocul să dau peste o fată ca Ilena. Numai ție ți se putea întâmpla așa ceva. Nu era decât una pe tot pământul și aceea te-a ales pe tine. Dar tu ești prea bătut în cap ca să-ți dai seama...

Elliott întoarse privirea și nu răspunse nimic. Un val mare se lovi de țărm și stropii ajunseră până la ei. Nu trecură decât câteva minute și buna-dispoziție își făcu din nou apariția, conversația întorcându-se la subiecte mai puțin grave.

Când Matt consideră că sosise momentul pentru „surpriză", scotoci în geantă și scoase o sticlă de șampanie rozé.

– Ce sărbătorim? întrebă Elliott.

– Gata, am găsit-o în sfârșit, bătrâne, anunță bucuros, desfăcând cu zgomot șampania.

– Femeia vieții tale?

– Nu!

– Soluția la problema foametei în lume?

– Ferma noastră, amice! Viitoarea noastră podgorie! Un teren minunat, pe culmea unui deal, cu o casă mare din lemn...

Matt își luase brevetul de pilot cu câțiva ani în urmă. Își cumpărase un hidroavion și făcea bani frumoși plimbând turiștii pe deasupra golfului. Dar avea de multă vreme visul cam nebunesc să-și înființeze împreună cu Elliott propria fermă viticolă în Napa Valley.

– Crede-mă, e momentul perfect pentru o investiție, începu el să explice, cuprins de exaltare. În prezent nu sunt decât câteva podgorii în acea vale, dar vinul e viitorul Californiei. E aurul nostru roșu, înțelegi? Dacă pornim acum afacerea, o să fim bogați!

Nu foarte convins, dar bucuros de fericirea prietenului său, Elliott promise că va veni să vadă terenul în weekendul următor și-i ascultă amuzat visele grandioase, până când soneria ceasului îl readuse cu picioarele pe pământ.

– Ok, te las, spuse el ridicându-se și întinzându-și oasele, mai am câteva vieți de salvat azi. Tu? Ce program ai pentru după-amiază?

Matt se întoarse ca să vadă dacă nimfa nu plecase. De parcă abia l-ar fi așteptat, tânăra îi aruncă o ocheadă plină de subînțelesuri.

Matt nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Era tânăr, frumos și avea toată viața înainte.

– Cred că o să încerc la rândul meu o intervenție decisivă...

*

Blocat în trafic, taxiul de-abia se târa de-a lungul Hyde Street. Elliott plăti și trânti portiera. Nu mai era mult până la spital. În ritmul în care se circula ajungea mai repede pe jos. Își aprinse o țigară și începu să urce panta cu un pas alert. De fiecare dată când

se apropia de locul unde muncea simțea un fel de angoasă difuză. Aceleași întrebări îi reveneau iarăși și iarăși în minte. Va fi oare la înălțimea așteptărilor celorlalți? Va reuși să ia deciziile cele mai bune? Va reuși să-și salveze pacienții?

Nu ajunsese încă la vârsta la care simți că nu te mai poate afecta nimic. Nu-și formase încă o carapace, o armură interioară pentru a se proteja. Până atunci avusese un parcurs impecabil: studii strălucite la Berkeley, unde făcuse doi ani într-unul, externat la Boston, patru ani de rezidențiat și mai multe specializări pediatrice pentru postul permanent. De fiecare dată avusese parte de note și aprecieri superlative.

Cu toate acestea nu era mereu sigur că e făcut pentru această meserie. Exista desigur mulțumirea că se ocupa de ceilalți și se simțea folositor. Uneori, la capătul câte unei zile reușite, când avea sentimentul că intervenția sa fusese decisivă, pleca de la spital aproape plutind. Se urca în mașină și gonea de-a lungul falezei. Luptase de partea vieții și câștigase. Într-un fel în acele seri se simțea, timp de câteva ore, egalul lui Dumnezeu. Dar această beatitudine nu dura niciodată prea mult. Exista mereu un mâine sau un poimâine în care un pacient „care n-ar fi trebuit să moară" se prăpădea sub ochii lui.

Se uită la ceas, strivi cu călcâiul chiștocul și grăbi pasul. Spitalul începea să se profileze la vreo sută de metri în fața sa.

Sunt oare făcut pentru asta? se întrebă el din nou.

Ce fel de doctor avea să ajungă? Alesese această cale pentru a-și respecta o promisiune de demult, făcută în urma unei întâmplări importante din viața sa. Nu-și regreta alegerea, dar uneori îl invidia pe Matt pentru viața sa lipsită de griji. De zece ani nu mai avea timp de nimic: nici de citit, nici de sport, de nimic în afară de muncă.

Intră în holul spitalului, își luă bluzonul și urcă la etajul doi. În oglinda din ascensor vedea o figură de om obosit. Nici nu mai

știa de când nu mai dormise opt ore fără întrerupere. De când cu nopțile de gardă se învățase să doarmă pe sponci, când apuca, în porții de câte zece minute, și nu mai reușea niciodată să lenevească în pat dimineața.

Împinse ușa unui salon cu podeaua lucind de curățenie unde îl aștepta Ling, un rezident de la urgențe.

– Aș avea nevoie de opinia dumneavoastră pentru un caz pediatric, domnule doctor, îl informă el, prezentându-l domnului și doamnei Romano, perechea care îl însoțea.

El era mic și brunet, genul de italo-american care inspiră imediat simpatie. Ea mai înaltă, blondă, cu un aer nordic. O frumoasă întâlnire a extremelor.

Cei doi nu sunt veniți pentru o problemă proprie, ci pentru fiica lor Anabel, care tocmai a fost adusă în secție și stă întinsă pe unul din paturile din salon, fără să dea semne de viață.

– Mama sa a găsit-o așa când s-a întors acasă după serviciu. Bănuim că nu s-a trezit de dimineață, explică Ling. Am cerut investigații complete, iar doctorul Amendoza a făcut o analiză cu tomodensitometrul.

Era vorba de un nou aparat de imagerie medicală care începea să se răspândească în spitalele din lumea întreagă sub numele de „scanner".

Elliott se apropie de corpul fetei aflate în comă. Anabel avea cam cincisprezece ani și moștenise atât înfățișarea blondă a mamei sale, cât și candoarea tatălui.

– S-a plâns în ultima vreme de dureri de cap sau de greață?

– Nu, răspunse mama.

– Se droghează?

– Nu!

– Se poate să se fi lovit la cap în somn, sau să fi căzut din pat?

Nici asta.

Înainte chiar să o asculte pe adolescentă, Elliott simți cum viața se scurge încet-încet din ea, iar moartea, ghemuită într-un colț al camerei, își așteaptă ceasul.

Începutul auscultării se dovedi totuși dătător de speranță. Anabel respira cum trebuie, inima și plămânii funcționau normal. Elliott îi verifică apoi reflexul cornean. Și acolo lucrurile stăteau bine.

Dar lucrurile luară o întorsătură urâtă odată cu examinarea pupilelor. Mișcând încetișor capul pacientei într-o parte și-n alta, Elliott constată că ochii nu se deplasau odată cu capul. Apoi, când îi apăsă sternul, încheietura mâinii se contractă – un simptom îngrijorător.

– Nu e bine, nu-i așa? întrebă domnul Romano. E o problemă la creier?

Elliott nu se aventură:

– E prea devreme să ne pronunțăm. Să așteptăm rezultatele investigațiilor.

Acestea sosiră peste câteva minute. Când doctorul lipi radiografia de peretele luminos, bănuia deja ce avea să vadă. Cum se găseau într-un spital universitar, îl lăsă pe rezident să formuleze diagnosticul:

– Edem cerebral?

– Exact, confirmă Elliott, cu părere de rău. Edem cerebral hemoragic.

Părăsi încăperea întunecată și se alătură din nou părinților fetei.

– Cum e, domnule doctor? întrebară amândoi în cor, îndată ce îl văzură.

Îi privi plin de compasiune. Ar fi vrut să le spună ceva liniștitor, de genul „totul e în regulă, micuța trebuie să-și revină dintr-un moment în altul". Dar adevărul era altul.

– Îmi pare nespus de rău, dar fata dumneavoastră a avut un atac cerebral și starea ei e disperată.

Se făcu liniște, o clipă de tăcere care părea să nu se mai termine, până când cei doi părinți înțeleseră implicațiile acestei vești. Mama reuși înăbuși cu greu un strigăt, în timp ce tatăl refuza să accepte verdictul:

- Dar respiră! Trăiește!

– Acum da, dar are un edem care se va mări până când îi va afecta capacitățile respiratorii, și atunci va face un stop respirator.

– Poate fi pusă pe respirație artificială, strigă mama.

– Da, doamnă, am putea să facem asta, dar n-ar schimba cu nimic lucrurile.

Clătinându-se, tatăl se apropie de corpul fetei.

– Cum... cum să facă un atac cerebral? N-are nici cincisprezece ani...

– Se poate întâmpla oricând, oricui, explică Elliott.

Un soare strălucitor invada încăperea, umplând-o cu o lumină insolentă, care mângâia părul de aur al adolescentei. Părea doar adormită și era greu să accepți că nu se va mai trezi niciodată.

– Dar nu încercați măcar s-o operați? întrebă mama, neveninduu-i să creadă ce se întâmplă.

Soțul ei se apropiase de ea și o luă de mână. Elliott o privi și spuse cu glas pierdut:

– Nu se mai poate face nimic, doamnă Romano, îmi pare nespus de rău.

Ar fi vrut să mai stea cu ei, să ia asupra sa o părticică din nefericirea lor, să găsească câteva vorbe de mângâiere, deși știa prea bine că într-o astfel de situație nu se pot găsi astfel de vorbe. Dar o infirmieră îl chemase deja. Avea programată o operație pentru ora 3 și era deja în întârziere.

Înainte să plece ar fi trebuit să-și facă datoria până la capăt și să-i întrebe pe părinți dacă erau de acord cu o prelevare de organe. Ar fi urmat o discuție suprarealistă, în care ar fi încercat să-i convingă că moartea fiicei lor ar fi putut poate contribui la salvarea

vieții altora. Ar fi trebuit într-adevăr să-și facă datoria, dar azi nu se simțea deloc în stare de așa ceva.

Așa că ieși din salon simțindu-se în același timp deznădăjduit și plin de mânie. Înainte să urce la blocul operator, se opri la toaletă ca să-și dea cu apă rece pe față.

N-o să am niciodată copii, se jură el, privindu-se în oglindă. *N-o să am niciodată copii, pentru că nu vreau să-i văd murind!*

Iar dacă Ilena nu putea înțelege asta, n-avea ce să-i facă...

*

Orlando, Florida
1976

Seara se lăsa peste imensul parc zoologic *Ocean World*. În timp ce ultimele raze de soare alungeau tot mai mult umbrele chiparoșilor, vizitatorii răzleți părăseau încet-încet rezervația marină, încântați de întâlnirea cu delfinii, țestoasele uriașe și leii de mare.

Ilena se aplecă deasupra unui bazin cu orci, încercând s-o convingă pe Anuska, cea mai mare dintre „balenele ucigașe", să vină la marginea apei.

– Bună, frumoaso!

Tânăra prinse animalul de o înotătoare și îl îndemnă să se întoarcă cu burta în sus.

– Nu te speria, n-o să doară, o liniști ea, apoi îi înfipse un ac în carne pentru a-i lua puțin sânge.

Era de fiecare dată o operațiune dificilă. Orcile sunt cetaceele cele mai inteligente, dar în același timp și cele mai feroce. În ciuda alurii sale simpatice, Anuska rămânea un monstru lung de șase metri și cântărind patru tone, în stare să te dea gata cu o lovitură de coadă sau să-ți reteze un membru cu fălcile care ascundeau zeci

de dinți de oțel. Pentru fiecare astfel de intervenție, Ilena se străduia să-l facă pe animal să coopereze de bună-voie, încercând să transforme totul într-un joc. De obicei nu apăreau probleme. Știa să „simtă" animalele, și asta o făcea o îngrijitoare excelentă.

– Gata, asta a fost tot, spuse ea în timp ce scotea acul.

Ca să recompenseze mastodontul din bazin îi aruncă o găleată de pești congelați și o mângâie cu drag pe Anuška.

Ilena era pasionată de munca sa. În calitate de medic veterinar al parcului era responsabilă pentru sănătatea fizică și mentală a tuturor animalelor de acolo. Superviza întreținerea bazinelor, pregătirea hranei și participa chiar și la instruirea dresorilor. Acest cumul de responsabilități era destul de neobișnuit pentru cineva de vârsta sa, în plus și femeie. Și trebuie spus că se zbătuse mult ca să obțină acest post. De când era mică fusese pasionată de lumea acvatică, în mod special de cetacee. Pe lângă diploma de veterinar se specializase în biologie marină și urmase cursuri aprofundate de psihologie a animalelor. Dar în acest domeniu locurile erau greu de obținut, ocaziile de a te angaja extrem de rare, iar șansele de a ajunge să lucrezi cu delfini și orci aproape la fel de reduse ca cele de a deveni astronaut. Cu toate acestea nu renunțase la visul său și până la urmă se dovedi că bine făcuse. Cu cinci ani în urmă, în 1971, Walt Disney alesese mica localitate Orlando ca amplasament pentru construcția *Disney World*, uriașul său parc de distracții. Confruntat cu afluența de turiști, Orlando trecuse rapid de la rangul de orășel de provincie la cel de principal loc de atracție din Florida. *Ocean World* fusese o consecință firească a succesului de care se bucurase Mickey Mouse și astfel s-a înființat în zonă cel mai mare parc zoologic marin din țară. Cu un an înainte de inaugurarea oficială Ilena începuse deja să asedieze conducerea parcului cu scrisori și cereri pentru a obține un post care-i fusese promis unui veterinar mai în vârstă. A fost primită pentru o probă, și în cele din urmă a reușit să fie titularizată în dauna confratelui său! Era partea

bună a Americii: competențele începeau în fine să aibă prioritate în detrimentul vârstei, al sexului sau al originii sociale.

Își adora meseria. Știa că prietenii ei de la Greenpeace strâmbau uneori din nas pentru că animalele sunt ținute în captivitate, însă nu se putea spune că *Ocean World* este indiferent față de mediu. Ilena tocmai obținuse de altfel din partea conducerii aprobarea pentru finanțarea unui vast program de protecție a lamantinilor[2].

Tânăra părăsi zona bazinelor și intră în clădirea de birouri. Puse o etichetă pe flaconul cu proba de sânge, apoi îl lăsă la micul laborator unde urma să fie analizat. Înainte să se apuce de treabă simți nevoia să se oprească la baie pentru a-și da cu apă rece pe față. Toată ziua se simțise extenuată.

Când își ridică privirea către oglinda de deasupra chiuvetei observă o lacrimă curgându-i pe obraz. Nici nu-și dăduse seama că plânge.

– Sunt o proastă! exclamă în timp ce se ștergea cu dosul palmei la ochi.

De fapt știa foarte bine care era problema: se gândea într-una la ultima sa discuție cu Elliott. La reacția lui atunci când îi vorbise despre un copil. Era la fel de fiecare dată și nu-i putea înțelege reținerea, pe care o interpreta drept un refuz de a se implica.

Și totuși nu se îndoia nicio clipă de iubirea lui. Legătura lor era o flacără intensă, hrănită de dorința de a-l uimi tot timpul pe celălalt, de a-l surprinde, de a-l copleși...

Dar va putea această iubire să facă față uzurii timpului? Ilena urma să împlinească în curând treizeci de ani și la prima vedere îi mergea cum nu se putea mai bine. Locuia în Florida, bărbații roiau în jurul ei și era conștientă de propria putere de seducție. Dar cât mai putea să dureze asta? Anii tinereții se scurgeau

[2] Mamifere marine cu corpul masiv, terminat cu o înotătoare rotunjită.

încet-încet. Simțea deja că nu mai are același corp, același aer, aceeași prospețime ca puștoaicele de optsprezece sau douăzeci de ani pe care le vedea la plajă sau în fotoliile de la teatru.

În sine n-o deranja așa tare că îmbătrânește. Dar în jurul său mentalitățile evoluau: se vorbea de dragoste liberă, de revoluție sexuală și aceste transformări nu-i plăceau deloc. Ea voia o relație pe termen lung și n-avea deloc chef ca bărbatul pe care-l iubea să umble creanga ca să încerce toate pozițiile din Kama Sutra cu alte femei.

Bău un pic de apă și se șterse la ochi cu o batistă de hârtie.

Oare nu-i arătase lui Elliott îndeajuns cât ținea la el? Era o fire pudică, iar vorbele de dragoste nu erau punctul ei forte. Dar atunci când iubești nu e nevoie să ții cuvântări: e evident, se simte, pur și simplu se simte. Și oricum, când o femeie îi cere unui bărbat să fie tatăl copiilor săi, lucrurile sunt destul de clare, nu?

Căci tocmai pentru că îl iubea își dorea să aibă un copil cu el. Nu era una dintre acele femei în criză maternală, care vor cu orice preț un copil, doar pentru ele. Ea își dorea să aibă un copil *cu Elliott*, ca o prelungire a poveștii lor de iubire.

Numai că el nu prea avea de bună seamă chef de așa ceva.

Iar ea nu reușea să înțeleagă de ce.

Bănuia că dorința de a avea un copil era intim legată de evoluția personală a fiecăruia și de istoria sa familială. Acasă în Brazilia, Ilena avusese norocul să crească într-o familie modestă, dar iubitoare, și știa că va fi împlinită ca mamă. De partea lui, Elliott avusese relații conflictuale cu părinții săi. Oare de-acolo să vină blocajul său?

Și totuși Ilena n-avea nicio îndoială în privința capacității lui de a face un copil fericit. Îl văzuse la lucru în mai multe rânduri, când îl vizitase la spital. Era chirurg pediatru și știa să se apropie de micii săi pacienți. Era puternic și echilibrat, nici imatur, nici egoist, cum erau mulți dintre bărbații pe care-i vedea în jurul ei.

Și-l imagina cu ușurință în postura de tată afectuos, atent cu copiii săi. Era atât de convinsă, încât se gândise de mai multe ori să renunțe la pilulă fără să-i spună, pentru a simula un „accident" și a-l pune astfel în fața faptului împlinit, dar astfel ar fi avut sentimentul că trădează încrederea pe care-o aveau unul în celălalt.

Atunci care era problema?

Știa multe despre el: hotărârea sa, altruismul său, inteligența sa, mirosul său, gustul pielii sale, linia vertebrelor sale, gropița din obraji atunci când zâmbea...

Dar nu există mereu câte un detaliu care ne scapă în privința ființei iubite? Și nu este această porțiune de necunoscut cea care face iubirea să dureze?

În orice caz, un lucru era sigur, dincolo de orice îndoială: bărbatul vieții sale, tatăl viitorilor săi copii, era el, nimeni altul decât el.

Iar copilul pe care și-l dorea îl va face cu Elliott sau nu-l va mai face deloc.

*

San Francisco
1976

La volanul Broscuței sale, Elliott se întorcea mohorât acasă. În seara asta piciorul nu mai apăsa pedala până la podea. Luptase de partea vieții și fusese înfrânt. Nu mai era Dumnezeu, doar un doctoraș neînsemnat.

Noaptea se lăsa încet-încet. Felinarele stradale și farurile mașinilor se aprindeau toate ca la un semn. Obosit, deznădăjduit, doctorul își derula în minte filmul ultimelor două zile: disputa cu Ilena, întâlnirea de la aeroport cu acel om ciudat, în fine micuța Anabel pe care nu reușise să o salveze. De ce avea oare mereu

senzația că propria viață îi scăpa printre degete? Că nu era el cel de la pupitrul de comandă?

Căzut pe gânduri, schimbă cam târziu banda pentru intersecția dintre străzile Filmore și Union. Mașina era un pic prea aproape de trotuar și la un moment dat simți că ceva îi opune rezistență, după care se auzi o bufnitură.

Îi explodase un cauciuc?

Opri motorul și se dădu jos din mașină. Cercetă roțile, apoi bara din față.

Nimic.

Era pe punctul să se urce la loc în mașină când auzi un vaiet, un fel de schelălăit, pe trotuarul de vizavi.

Ridică privirea și zări un cățeluș pe care impactul îl proiectase de cealaltă parte a străzii.

Numai asta mai lipsea... oftă Elliott.

Traversă strada și se apropie de animal, un labrador cu blana bej, culcat pe o parte, cu laba dreaptă din față îndoită.

– Hai, mișcă, îi strigă cățelului, sperând că nu l-a rănit.

Dar câinele nici nu se clintea din loc.

– Hai, valea, începu să se enerveze medicul, împungând animalul cu vârful pantofului pentru a fi mai convingător.

Câinele scoase din nou un schelălăit surd, semn că rana îl durea tare. Laba însângerată făcea imposibilă orice mișcare, dar Elliott nu era foarte marcat. Nu fusese niciodată foarte atașat de animale. Ce-l interesa pe el erau oamenii: bărbați, femei, copii, bătrâni... Toți pacienții de care avea grijă la spital. Animalele însă...

Ridică neputincios din umeri și întoarse spatele labradorului. N-avea de gând să-și mai piardă timpul cu javra asta.

Reveni în mașină și porni motorul fără să resimtă nicio emoție.

Sigur că în locul său Ilena n-ar fi șters-o ca un hoț. Ar fi fost dată peste cap de întâmplare, ar fi avut grijă de câine și apoi ar fi făcut tot posibilul să dea de proprietarul său.

Ilena, sigur că da...

Ca și cum ar fi fost așezată lângă el pe scaunul din dreapta aproape o auzi zicând: „Cine nu iubește animalele nu poate iubi cu adevărat oamenii."

Prostii! își spuse el, scuturând din cap. Dar douăzeci de metri mai încolo opri totuși mașina și făcu cale întoarsă, fără nicio tragere de inimă.

Chiar și de la patru mii de kilometri depărtare această femeie făcea ce voia din el!

– Hai bătrâne, spuse el în timp ce așeza câinele pe bancheta din spate, o să ne ocupăm de problema ta.

*

Elliott se simți ușurat când ajunse în fine în cartierul de la malul mării. Casele înșirate de-a lungul falezei amestecau într-un chip fericit elemente arhitecturale venind din epoci și tradiții diverse. Construcții flancate de turnulețe se învecinau cu locuințe mai moderne, din oțel și sticlă, formând împreună – ca prin minune – un ansamblu asimetric, dar plin de armonie.

Se lăsase noaptea, iar vântul bătea tare. Pe peluza din apropierea apei un original cu alură de hippie se distra înălțând un zmeu decorat cu mici lampioane.

Doctorul parcă în fața intrării și apucă cu grijă câinele ca să-l scoată din mașină. Ținând în brațe acest „pachet" viu, se îndreptă către o casă cochetă, în stil mediteranean. Răsuci cheia în broască și intră în locuința cumpărată cu banii dintr-o moștenire. Locul era destul de atipic: casa avea peste cincizeci de ani, însă fusese în întregime renovată de arhitectul John Lautner, specializat în locuințe futuriste, care-și găsea inspirația în opere științifico-fantastice.

Elliott apăsă pe un întrerupător și interiorul casei se coloră într-o lumină albăstruie și unduitoare, asemănătoare reflexelor valurilor.

Apoi așeză micul labrador pe canapea, își luă trusa medicală și cercetă animalul. În afară de rana urâtă de la labă, cățelul nu mai suferise decât câteva contuzii. Nu avea zgardă – lucru surprinzător – și îi arunca priviri suspicioase.

– Haimana mică, văd că nu prea mă simpatizezi, și recunosc că sentimentul e reciproc. Dar ai nevoie de mine și dacă vrei să te repar trebuie să stai liniștit.

După acest avertisment dezinfectă rana și o bandajă.

– Așa! O să te odihnești aici în noaptea asta, iar mâine adăpost pentru câini scrie pe tine, îi explică peste umăr animalului, în timp ce se îndepărta de canapeaua pe care îl așezase.

Traversă livingul și biblioteca și se opri în bucătărie. Aceste trei spații formau de fapt o singură încăpere imensă, care dădea către o grădină interioară, dominată de un cedru galben de Alaska, pus în valoare de o iluminare sofisticată.

Elliott scoase din frigider o sticlă începută de vin alb, își turnă un pahar și urcă la etaj ca să-l savureze. Aici, dincolo de un perete de sticlă, terasa se prelungea ca un ponton și dădea impresia că plonjează în ocean.

Cu paharul în mână, doctorul se instală într-un fotoliu de răchită și lăsă vântul să-i mângâie fața.

Figura Anabelei Romano îi fulgeră prin fața ochilor.

Zi de rahat, își spuse el, închizând ochii.

N-avea de unde să știe că ziua era încă departe de a se fi terminat....

4

Și ai grijă de visele tale (...). Nu știi
niciodată când vei avea nevoie de ele.
Carlos Ruiz ZAFÓN

San Francisco
Septembrie 2006
Elliott are *60* de ani

Noaptea se lăsase de mult când Elliott ajungea în cartierul de la marginea mării. Parcă pe alee și intră în casa în stil mediteranean în care locuia de treizeci de ani. De cum intră, un detector de mișcare acționă automat iluminatul interior: o lumină albăstruie și unduitoare, asemănătoare reflexelor valurilor.

Doctorul traversă livingul și biblioteca și se opri în bucătărie. De când fiica sa plecase la New York, casa rămăsese goală și liniștită. Haimana, bătrânul său labrador, murise de doisprezece ani și nu-i luase locul alt animal. Elliott scoase din frigider o sticlă de vin alb și își turnă un pahar. Din cauza durerii care pornea dinspre șale abia reuși să urce scările metalice spre etajul superior. Se opri

câteva clipe în camera sa și deschise sertarul noptierei, de unde scoase flaconul de pastile la care se gândise într-una toată ziua.

Ieși apoi în grădina în trepte care se deschidea către o panoramă spectaculoasă, având în depărtare portul de agrement și golful.

Regăsi plin de mulțumire uguitul familiar care venea dinspre *Wave Organ*, o instalație ciudată montată la capătul digului, care scotea sunete aleatorii când valurile pătrundeau în țevile sale.

Doar la San Francisco poate să existe așa ceva, reflectă el în timp ce se instala comod în vechiul său fotoliu din răchită.

Vântul care îi mângâia fața îl făcu să tremure ușor. La fel ca în acea dimineață, se uită la cele nouă pastile din flacon cu un amestec de fascinație și neîncredere.

Habar n-avea ce conțineau, dar era foarte ispitit să încerce din nou experiența din ajun. La drept vorbind nu-și făcea prea multe iluzii: pastilele n-avuseseră fără îndoială niciun rol în visul său din noaptea dinainte.

Cu toate astea ispita era mare...

Cu gesturi lente, răsturnă flaconul, lăsă să cadă în căușul palmei o pastilă și se opri, ezitând din nou.

Și dacă era otravă, sau vreo mizerie din aceea exotică, care-i va face mintea varză?

Poate că era, dar mai avea realmente ceva de pierdut? Cancerul avea să-i vină oricum de hac în curând.

Câteva zile mai devreme, câteva zile mai târziu... ce mai contează?... își spuse el în timp ce înghițea comprimatul cu o gură de vin.

Mai întâi nu se întâmplă nimic. Se cuibări mai bine în fotoliu și așteptă. Din cauza bolii se simțea bătrân și epuizat.

Își derulă în minte filmul ultimelor ore, reflectând la hotărârea abruptă și dureroasă de a renunța la operații la sfârșitul lunii.

Zi de rahat, mai apucă să-și spună chiar înainte să închidă ochii.

După care adormi...

5
A doua întâlnire

Cea mai bună dovadă a imposibilității
călătoriilor în timp este că n-am fost încă
invadați de hoarde de turiști veniți din viitor.
Stephen HAWKING

San Francisco
Septembrie 1976
Elliott are *30* de ani

– Ne relaxăm văd. Frumos, ce pot să zic?

Elliott deschise ochii, tresărind atât de tare încât căzu din fotoliu. Întins cu fața în jos, ridică privirea spre cer. O siluetă întunecată se contura sub lumina stelelor: bărbatul pe care-l întâlnise în ajun la aeroport. Cu brațele încrucișate, omul îl privea ușor amuzat, vădit mulțumit de efectul pe care-l producea intrarea sa în scenă.

– Ce naiba căutați pe terasa mea, se indignă tânărul doctor.

– Casa ta e și casa mea... îi replică ciudatul său oaspete.

Surprins și în același timp enervat, Elliott se ridică cu o mișcare energică. Cu pumnii strânși înaintă către interlocutorul său și timp de câteva secunde cei doi se măsurară din priviri fără să spună nimic. Aveau exact aceeași înălțime.

– Aș vrea să știu ce e tot circul ăsta, ceru Elliott pe un ton amenințător.

Celălalt ocoli întrebarea și răspunse calm:

– Refuzi să înțelegi, din câte văd.

– Ce să înțeleg?

– Adevărul...

Elliott ridică din umeri.

– Și care e adevărul?

– Adevărul e că eu sunt *tu*.

– Adevărul e că sunteți nebun de legat!

– Iar tu, băiete, ești cam greu de cap.

Elliott îl privi mai atent pe bărbatul din fața sa.

În seara aceasta nu mai purta pijamaua șifonată din ajun, ci pantaloni din pânză, o cămașă curată și un sacou bine croit. Individul avea personalitate și un anumit farmec. Dacă n-ar fi fost afirmațiile sale absurde, aducea mai degrabă a om de afaceri decât a locatar al unui azil de nebuni.

Elliott adoptă un ton cât mai convingător și încercă să-l ia cu binișorul.

– Uitați, cred că aveți o problemă. Poate sunteți sub îngrijirea unui doctor și...

– Doctorul sunt eu.

Pfui, nu-i deloc ușor, își spuse Elliott, scărpinându-se în cap. Ce trebuia să facă într-o astfel de situație? Să cheme poliția? O ambulanță? Serviciul de protecție împotriva nebunilor furioși? Bărbatul nu părea violent, dar ar fi putut deveni.

– Sunt sigur că apropiații dumneavoastră sunt îngrijorați. Dacă mi-ați spune cum vă cheamă aș putea să găsesc unde stați și să vă duc acasă.

– Numele meu este Elliott Cooper, răspunse celălalt cât se poate de calm.

– Imposibil.

– De ce-i așa imposibil?

– Pentru că Elliott Cooper e numele meu.

– Vrei să-mi vezi actele? îi propuse bătrânul, scoțându-și portofelul din buzunar.

Era mai degrabă amuzat de ce se întâmplă.

Elliott cercetă documentul și nu-i veni să-și creadă ochilor: în cartea de identitate figurau același nume și aceeași dată de naștere ca ale sale! Doar fotografia lăsa să se vadă cam treizeci de ani în plus.

Asta nu înseamnă totuși nimic, încercă el să-și facă curaj, *oricine poate să facă rost de documente false.*

Dar cine ar fi dispus să facă acest efort, și mai ales cu ce scop?

Reflectând mai bine, nu putea exista decât o singură explicație: trebuia să fie o farsă pusă la cale de Matt. Se agăță câteva clipe de această idee, dar nu reuși să se convingă până la capăt. Lui Matt îi plăcea cu siguranță să joace feste celor din jur și era pus tot timpul pe glume. Dar totuși n-ar fi mers până aici. Și oricum, dacă ar fi vrut să-i însceneze o farsă n-ar fi ales o poveste atât de cerebrală, mai degrabă ar fi încercat o lovitură sub centură.

Matt e tipul care mi-ar trimite o hoardă de dansatoare de striptease sau o prostituată de lux, se gândi Elliott, *nu un ins de șaizeci de ani care să pretindă că este eu însumi.*

Pierdut în gândurile sale, Elliott observă cu întârziere că bărbatul se apropiase foarte mult de el. Fața îi devenise mai serioasă. Îl prinse de braț și-l privi fix.

– Tinere, oricât ar părea de incredibil, chiar am găsit un mijloc de a reveni cu treizeci de ani în urmă.

– Da, sigur.

– Pentru numele lui Dumnezeu, *trebuie* să mă crezi!

– Dar ce-mi spuneți n-are nicio noimă!

– Dacă n-are nicio noimă explică-mi tu cum am ieșit din toaleta aeroportului fără să mă vezi?

De data asta Elliott nu mai știu ce să zică. Tipul era poate nebun, dar avea fără îndoială replică.

– Stimate domn... începu el, dar celălalt i-o reteză scurt:

– Termină cu „stimate domn", da?

În acel moment un lătrat tânguitor începu să se audă de dincolo de peretele de sticlă. Doctorul își coborî privirea și tresări. Micul labrador reușise – numai el știa cum – să se târască până la etaj și în ciuda rănii hămăia bucuros pentru a-și anunța prezența.

– Haimana! strigă celălalt, ca și cum ar fi zărit o fantomă.

În culmea bucuriei, animalul se repezi în brațele sale și începu să-l lingă pe brațe și să-l miroasă peste tot, ca și cum ar fi fost un vechi ritual.

– Ați mai văzut câinele ăsta până acum? întrebă Elliott, tot mai bulversat.

– Sigur că da, e câinele meu!

– Al dumneavoastră?

– Al nostru.

Era culmea! Individul încerca să-l scoată din minți. Dar poate că trebuia să procedeze altfel cu el: să-i cânte în strună.

Așteptă deci câteva momente și apoi îl întrebă, pe un ton cât se poate de serios.

– Deci chiar veniți din viitor.

– Se poate spune.

Elliott dădu din cap înțelegător, apoi făcu câțiva pași pe terasă și se sprijini de balustradă. De acolo începu să scruteze cu privirea strada, ca și cum ar fi căutat ceva.

– E ciudat totuși, mai spuse el după alte câteva clipe, nu vă văd mașina de călătorit în timp. Ați parcat-o în stradă sau în sufragerie?

Celălalt schiță un zâmbet.

– Da, bună poanta. Nu te-ai gândit niciodată să dai reprezentații cu public?

În loc de răspuns, Elliott puse punctul pe i:

– Uitați ce e, nu vă cunosc, nu știu de unde ați aterizat, dar mi se pare că nu sunteți atât de țicnit pe cât dau de înțeles vorbele dumneavoastră. De fapt sunt sigur că jucați teatru.

– Și de ce-aș face asta?

– Habar n-am, și ca să vă spun sincer nici nu mă interesează. Nu vreau decât să plecați din casa mea, și vă previn că e ultima dată când vă cer asta în mod politicos.

– Stai liniștit, nu mai am mult de stat.

Dar în loc să o ia din loc, bărbatul se instală în fotoliul din răchită, scotoci în buzunar și își scoase țigările. Un pachet roșu cu alb, pe care era scris cu negru un nume celebru.

Elliott nu putu să nu observe că erau țigările pe care obișnuia să le fumeze și el, dar nu se tulbură prea tare: marca era una dintre cele mai populare.

– Să știi, reluă celălalt după ce făcu un rotocol de fum și așeză bricheta pe măsuță, că îți înțeleg foarte bine neîncrederea. Cu timpul ne pierdem încet-încet certitudinile, dar îmi aduc aminte cum eram în tinerețe: un om de știință care nu jura decât pe puterea rațiunii.

– Și între timp ce-ați devenit?

– Un om al credinței.

O pală de vânt trecu peste terasă. Era o seară plăcută de toamnă timpurie. Pentru vremurile noastre înecate în poluare cerul părea nefiresc de senin, magnific cu miriadele de stele și cu luna plină coborâtă parcă aproape de ei, răspândind o lumină albăstrie. Pierdut

în această vrajă nocturnă, bărbatul își termină țigara și o stinse în scrumiera din fața sa.

– Poate că a venit timpul să mă recunoști drept ceea ce sunt, Elliott: prietenul tău.

– O pacoste, asta sunteți.

– Da, dar o pacoste care știe totul despre tine.

Doctorul se enervă:

– Da-da-da: știți totul despre mine pentru că sunteți eu. Tot nu vreți să renunțați la textul ăsta. Dar ce știți cu adevărat despre mine? Ce țigări fumez, data nașterii – bine. Și în afară de asta?

Pe Elliott îl cam lăsaseră nervii, căci începuse să-i fie frică. Simțea că încet-încet raportul de forțe se răsturnase, și bănuia că celălalt nu-și jucase încă toate cărțile. Ca pentru a-i da dreptate, bătrânul vorbi din nou, cu o voce foarte gravă:

– Știu lucruri pe care nu le-ai spus niciodată nimănui, nici celui mai bun prieten, nici măcar femeii din viața ta.

– De exemplu?

– Lucruri pe care nu-ți dorești să le auzi.

– Ei, lăsați, dați-i drumul. N-am nimic de ascuns.

– Facem pariu?

– Despre ce vreți să vorbim?

Bărbatul reflectă câteva momente, apoi continuă:

– Vrei să vorbim despre tatăl tău?

Resimți această întrebare ca pe o palmă venită pe neașteptate.

– Ce treabă are tatăl meu cu povestea asta?

– N-a vrut niciodată să recunoască, dar era alcoolic, nu-i așa?

– Nu-i adevărat!

– Nu fi copil! Pentru cei din jur era un om de afaceri respectabil, un soț iubitor și un bun tată de familie. Dar departe de ochii lumii, când era doar cu mama ta și cu tine, lucrurile stăteau altfel. Nu?

– Habar n-aveți despre ce vorbiți.

– Știi foarte bine că am dreptate. La bătrânețe se mai potolise, dar când erai mic o cam luai pe cocoașă, ai uitat?

Elliott rămăsese mut, așa că bărbatul continuă:

– I se întâmpla uneori seara, după ce golea câteva pahare. După ce se cherchelea bine se enerva ușor, și se calma lovind în stânga și-n dreapta.

Ca un boxeur înghesuit în corzi, Elliott încasa lovitură după lovitură fără să mai poată reacționa.

– Multă vreme l-ai lăsat să-și facă numărul. Uneori chiar îl provocai, mai ții minte? Îți dăduseși seama că dacă își varsă nervii pe tine o s-o lase în pace pe mama ta.

Bătrânul se opri câteva momente, apoi întrebă:

– Mai vrei?

– Du-te dracu'!

Celălalt se aplecă spre el și îi șopti la ureche, ca și cum i-ar fi împărtășit un secret:

– Într-o după-amiază, când te întorceai de la școală – aveai zece ani – ți-ai găsit mama cu încheieturile tăiate, cu sângele scurgându-i-se în cadă...

– Nemernicule! izbucni Elliott apucându-l pe celălalt de revere.

Dar bătrânul termină imperturbabil ce avea de spus:

– Ai ajuns în ultimul moment. Ai telefonat după ajutor, dar ea te-a pus să promiți că n-o să spui nimănui și tu ai ascultat-o. Ai ajutat-o să spargă geamul cabinei de duș și le-a spus doctorilor că a alunecat pe podeaua umedă și s-a tăiat. Era secretul vostru. Nimeni nu l-a aflat niciodată.

Cei doi stăteau față în față, privindu-se în ochi. Elliott se simțea complet descoperit. Nu se-așteptase la etalarea acestor secrete de familie. Oricum nu în seara asta, nu în acest fel. Erau amintiri îngropate adânc, aproape refulate, și în același timp cât se poate de vii.

Dureroase.

– La început ai crezut că făcuseși bine, doar că doi ani mai târziu mama ta s-a aruncat de la etajul doisprezece al clădirii unde locuiați.

Cu fiecare vorbă a celuilalt Elliott simțea că primește un upercut în stomac. Pentru prima oară după multă vreme simțea nevoia să plângă. Se simțea vulnerabil, surpat interior, făcut KO.

– De-atunci îți spui mereu că ești în parte răspunzător pentru sinuciderea ei, că dacă ai fi vorbit atunci, lucrurile ar fi putut sta altfel. Poate că ar fi avut parte de sprijin psihologic, ar fi putut fi îngrijită într-o clinică. Să mai zic?

Elliott deschise gura ca să protesteze, dar nu se auzi niciun sunet.

Deși părea la rândul său marcat de emoție, bărbatul își reluă scufundarea în apele primejdioase ale adevărului. Venise timpul pentru ultima sa dezvăluire, pentru lovitura de grație:

– Spui oricui are răbdare să te-asculte că nu vrei să ai copii pentru că lumea din ziua de azi e sinistră, iar viitorul se anunță apocaliptic. Dar nu e motivul adevărat, Elliott...

Tânărul se încruntă la auzul acestor cuvinte. Nu-și dădea seama unde vrea să ajungă celălalt.

– Nu vrei copii pentru că ai crezut mereu că părinții tăi nu te iubesc. Iar acum ți-e teamă la rândul tău că nu vei fi în stare să-ți iubești copiii. Ciudat cum funcționează mintea omenească, nu?

Elliott nu se mai împotrivea. Fuseseră de ajuns trei minute ca un om pe care nu-l mai văzuse niciodată să-i dinamiteze toate certitudinile și să-l facă să se îndoiască de tot. Un ghem de secrete jalnice și meschine, asta suntem cu toții.

O rafală mai puternică de vânt mătură terasa. Bărbatul își ridică gulerul de la sacou, se apropie de Elliott și îi puse mâna pe umăr, încercând să-l consoleze.

– Nu mă atingeți! strigă tânărul, făcând câțiva pași către balustradă. Simțea că n-are aer și că i se-nvârte pământul sub picioare.

Intuia mai ales că-i scăpa un lucru esențial: adevăratul scop al acestor revelații.

– Să zicem că toate lucrurile astea ar fi adevărate, spuse el privindu-și misteriosul oaspete în ochi, ce vreți de la mine?

Bătrânul clătină din cap.

– Nu vreau nimic de la tine, băiete. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar n-am venit pentru tine.

– Atunci?

– Am venit s-o văd pe ea...

Își scoase din nou portofelul și de data asta îi întinse lui Elliott o fotografie cu culori spălăcite.

Un instantaneu cu Ilena în Central Park, pe punctul de a arunca un bulgăre de zăpadă, cu fața îmbujorată și radiind de fericire. Era fotografia sa preferată. O făcuse în iarna dinainte și de atunci o ținea mereu în portofel.

– De unde-o aveți? Dacă vă atingeți de Ilena vă joc în picioare și...

Bărbatul se ridică fără să mai aștepte finalul acestei amenințări. Ca și cum i-ar fi expirat timpul, mângâie câinele pe cap și făcu câțiva pași către peretele de sticlă. Elliott observă abia atunci că celălalt era cuprins de aceleași frisoane ca și în ziua dinainte, înainte să dispară în aeroport.

Dar de data asta n-avea de gând să-l lase să plece așa!

Se repezi să-l prindă, dar era prea târziu. Bărbatul părăsise deja terasa și închisese ușa culisantă în urma sa.

– La naiba, deschideți ușa! strigă doctorul bătând cu pumnii în peretele de sticlă care se întindea pe toată lungimea terasei.

Grație unui gel fluorescent, geamul se colora la căderea serii într-o nuanță de verde foarte șic. Această găselniță a arhitectului transforma fereastra într-un fel de oglindă transparentă. Rămas prizonier pe terasă, Elliott era însă prost plasat: nu putea să vadă dincolo, putea doar să fie văzut.

- Deschideți! strigă el din nou.

Urmă un moment de tăcere, după care vocea din spatele ușii murmură:

– Nu uita ce ți-am spus: sunt un prieten, nu un dușman.

Trebuia neapărat să-l împiedice să plece. Voia să afle mai multe. În disperare de cauză apucă un scaun din fier forjat și îl izbi cu toată puterea de panoul de sticlă, care explodă într-o ploaie de cioburi strălucitoare. Se repezi înăuntru, coborî scările, trecu prin toate încăperile și sfârși prin a ieși în stradă.

Nu mai era nimeni.

Când reveni pe terasă micul labrador urla la lună, trist ca o înmormântare.

– Hai, liniștește-te, spuse el luând câinele în brațe. S-a terminat.

Dar în adâncul sufletului era deja convins că lucrurile nu stăteau așa. Necazurile abia începuseră.

6

Aș vrea atât să îți aduci aminte
de zilele cu soare când eram prieteni.
Viața era atunci așa frumoasă
și soarele lucea mai tare decât astăzi.
Jacques PRÉVERT – Joseph KOSMA

1976
Elliott are *30* de ani

Elliott se repezi la mașină, cu câinele în brațe. Trebuia neapărat să-i povestească lui Matt ce i se întâmplase. Primul său impuls fusese să o sune pe Ilena, dar închisese înainte ca ea să răspundă. Cum să-i povestească așa ceva fără să pară dus cu pluta? Nu, mai bine aștepta să înțeleagă mai bine ce se întâmplă, în loc s-o îngrijoreze degeaba.

Deschise portiera Broscuței și își instală noul însoțitor pe scaunul din dreapta. Începea să se atașeze de micul labrador, care părea la fel de tulburat ca și el de aventura prin care tocmai trecuseră.

Elliott se îndepărtă de ocean și ajunse în cartierul italian. Se făcuse deja foarte târziu, iar mașinile erau rare. Intră pe Lombard Street și parcurse cu îndemânare cele opt viraje în ac de păr care-i aduseseră acestei artere renumele de „cea mai întortocheată stradă din lume". Locul era splendid, la înălțimea reputației sale, dar în seara asta Elliott avea prea multe pe cap ca să-i mai pese de uriașele aranjamente florale sau de iluminatul sofisticat.

Grăbit să ajungă la destinație, traversă în viteză North Beach, trecu prin fața turnurilor gemene ale Catedralei Italiene – acolo unde cu câțiva ani în urmă Marilyn Monroe se măritase cu Joe Di Maggio – ajungând în cele din urmă pe culmea Telegraph Hill.

Străzile în pantă din San Francisco nu erau o legendă. Odată ajuns sus pe deal își parcă mașina oblic, întorcând roțile către trotuar, conform reglementărilor municipale.

– Așa! Tu rămâi aici, îi spuse câinelui.

Acesta scoase un mârâit de protest, dar doctorul nu se lăsă înduplecat.

– Îmi pare rău, nu e negociabil, încheie el „discuția", trântind portiera mașinii.

Intră pe o mică străduță care avansa printre eucalipți și coborî treptele înconjurate de flori înșirate pe coasta Telegraph Hill. Locul era fermecător și suprarealist, ca și cum un peisaj campestru fusese transplantat cu totul în mijlocul metropolei. De aici tot orașul ți se întindea la picioare și se vedea în depărtare Coit Tower răspândind o lumină albă și strălucitoare. Vegetația, colorată și luxuriantă, era o oază protectoare pentru o mulțime de păsări: vrăbii, papagali sălbatici, mierle... Elliott urcă scara de lemn care se încolăcea printre rododendroni, fucsii și plante agățătoare, ducând către micile bungalow-uri în stil art déco presărate pe colină. La jumătatea drumului ajunse în dreptul porții unei grădini dezordonate. Ca de fiecare dată când venea aici sări peste gardul jos și ajunse pe platforma din fața unei case din lemn vopsit, de unde răsuna o

melodie languroasă a lui Marvin Gaye. Vru să bată la ușă, dar cum era deschisă intră direct, nerăbdător să-i spună cât mai repede prietenului său ce avea pe suflet.

– Matt, ești aici? strigă el intrând în living. N-ai să ghicești niciodată ce mi s-a întâmplat...

Se opri în loc. Pe măsuța joasă de lângă fereastră tocmai observase două cupe de șampanie, așezate lângă un castron cu paste apetisante. Un parfum plăcut de smirnă indiană se răspândea în încăpere. Elliott se încruntă și cercetă camera cu privirea, descoperind o pereche de pantofi cu toc lângă șemineu, un sutien pastelat aruncat pe canapea și o pereche de chiloți din dantelă agățați de o statuetă. După toate aparențele Matt nu era singur. Era varianta cea mai optimistă – altminteri dacă purta chiar el aceste articole nu mai era așa sigur de viitorul prieteniei lor...! Elliott se pregătea să plece cât mai discret, când din spatele lui se auzi o voce...

– Salut!

Se întoarse imediat, surprins în ofsaid. În fața lui, îmbrăcată în costumul Evei, stătea tânăra întâlnită mai devreme pe plajă.

– Ăăă... bună seara, se bâlbâi el, întorcând privirea, îmi pare rău dacă am...

Punându-și cu pudoare jucată o mână în dreptul pieptului și cealaltă în fața pântecelui, tânăra se apropie de el unduindu-și șoldurile, toată numai curbe și senzualitate.

– Matt nu mi-a zis că o să participi și tu, spuse ea cu un aer jucăuș.

– Nu-nu, ăăă... nu știu la ce vă gândiți și nici nu vreau să aflu. Eu venisem doar ca să...

– Ce naiba cauți aici la ora asta? îl întrerupse Matt, care tocmai apăruse având pe el doar un prosop înfășurat în jurul șoldurilor.

– Se vede treaba că sunt în plus, constată Elliott.

– Te prinzi repede văd! Dă-mi totuși voie să ți-o prezint pe Tiffany. E venită în oraș ca să obțină un rol în următorul film Bond.

– Încântat... nu vă întind mâna... v-aș pune în dificultate.

Tiffany răspunse cu un zâmbet sidefat, garantat zero la sută tartru.

Elliott se întoarse către prietenul său:

– Matt, am nevoie de ajutor...

– Acum, la ora asta? Nu poate să aștepte până mâine, întrebă tânărul francez, neliniștit să vadă că partida sa de amor cu o creatură de poveste se duce pe apa sâmbetei.

– Ai dreptate, te sun mâine, dădu înapoi Elliott, dezamăgit. Scuză-mă că te-am deranjat.

Făcuse deja câțiva pași către ușă când Matt, înțelegând deodată că se-ntâmplase ceva grav cu prietenul său, îl prinse de umăr.

– Stai, bătrâne, spune-mi ce ți s-a întâmplat.

La celălalt capăt al camerei Tiffany își adunase hainele și, simțind că nu i se dă atenția cuvenită, se gândi că e momentul s-o ia din loc.

– Băieți, eu vă las singuri atunci, anunță ea după ce se îmbrăcă la loc. Dacă vă place să vă jucați între voi...

– Nu-nu-nu, se panică Matt, încercând s-o oprească, nu e DELOC ce crezi. Elliott e doar un prieten.

– Nu te ambala, dragule, îl liniști ea în timp ce ieșea pe ușă, suntem la San Francisco, știu foarte bine ce e...

Pe jumătate gol, Matt alergă după fată prin grădină, jurându-se pe toți dumnezeii că nu era gay și încercând să obțină un număr de telefon de la ea. Jignită că fusese neglijată, tânăra refuza să i-l dea. Matt încerca să fie cât mai convingător, când o pală de vânt venind dinspre Pacific desfăcu brusc prosopul în care era înfășurat. Gol pușcă, apucă primul ghiveci care-i pică în mână – un cactus cu țepi plați – încercând să suplinească dispariția prosopului. Nevrând să renunțe, alergă în continuare după Tiffany, care în ciuda tocurilor cui galopa ca o gazelă. În casa de alături se aprinse o lumină și se auzi zgomot de storuri trase. Trezită de

hărmălaie, o doamnă în vârstă scoase capul pe fereastră. Dând cu ochii de figura scandalizată a vecinei, Matt bătu în retragere, dornic să ajungă cât mai repede înapoi în bârlog. Aproape ajunsese la ușă când alunecă pe ultima treaptă a scării și se întinse în fața intrării, cu țepii cactusului înfipți în cea mai sensibilă parte a corpului.

Urlând de durere, trânti ușa în urma sa și apoi îl țintui pe Elliott cu arătătorul:

– Sper pentru binele tău că ai un motiv FOARTE BUN pentru această vizită!

– Sunt pe cale să înnebunesc, e suficient de bun?

– Nu te mai uita așa la mine! Și să nu-ți treacă prin cap să comentezi ceva.

– N-am zis nimic, îl liniști Elliott, reprimându-și cu greu un zâmbet.

– Foarte bine, nici să nu zici, spuse Matt, plecând spre camera sa. Mă-mbrac și după aia vin să vorbim despre problema ta.

Elliott se duse în bucătărie și puse apa la încălzit pentru cafea. În ciuda promisiunii făcute nu se putu împiedica să nu-i strige lui Matt:

– Aș avea totuși o sugestie: folosește o pensă de epilat!

*

În mica locuință tensiunea se mai risipise. Matt își rezolvase „problema" și își pusese o perechi de blugi și un pulover. Când luă loc la masa unde îl aștepta prietenul său era gata pentru confesiuni.

– Așa, îmi povestești deci? începu el, turnându-și o ceașcă de cafea.

– S-a întors, spuse Elliott, fără alte explicații.

– Dă-mi voie să ghicesc: călătorul în timp?

– Da, el. În seara asta a apărut la mine acasă, pe terasă.

Matt se strâmbă gustând din cafea și puse două cuburi de zahăr în ceașcă.

– Și are aceleași texte?

– Pretinde că este eu însumi cu treizeci de ani mai târziu.

– Un simptom ciudat, doctore, nu?

– Chiar a fost tulburător: știe multe lucruri despre mine. Lucruri intime, foarte personale...

– Vrea să te șantajeze?

– Nici măcar, zice c-a venit s-o revadă pe Ilena.

– Oricum, dacă te mai întâlnești cu amicul din viitor nu uita să-i ceri câteva ponturi despre rezultatele la fotbal, sau despre evoluția viitoare a bursei...

Matt se strâmbă din nou după ce luă o înghițitură de cafea. Adăugă trei cuburi de zahăr și turnă mult lapte, apoi își termină propoziția:

– ...să te-alegi și tu cu un ban din chestia asta, nu de alta.

– Nu mă crezi, constată Elliott înciudat.

– Te cred că a apărut un tip care te hărțuiește, dar nu, nu cred că vine din viitor.

– Trebuia să fi văzut cum s-a evaporat, adăugă Elliott, căzut pe gânduri.

– Știi ce, chiar începi să mă îngrijorezi. Îți aduc aminte că dintre noi doi bufonul sunt eu...

Matt se ridică și aruncă conținutul cestii în chiuvetă, bombănind:

– Pfoo, infuzie de șosete murdare, cafeaua asta a ta!

Apoi își reluă argumentația:

– Eu sunt cel responsabil cu nebunia și extravaganța, eu am dreptul să mă țin de clovnerii și să fac glume mai din topor. Tu cști vocea rațiunii și a înțelepciunii. Nu-ncerca să inversezi rolurile.

– Da, toate bune și frumoase, numai că am un presentiment sumbru legat de tipul ăsta. Mi-e cam frică de el, și orice ar spune nu sunt sigur că îmi vrea doar binele.

– Păi în cazul acesta să-l găsim și să-i dăm vreo două pe spinare, spuse Matt apucând o bâtă de baseball aruncată pe canapea.

– Calmează-te, oftă Elliott, e de două ori mai bătrân ca noi.

– Știi cumva cum am putea ajunge la el în viitor?

Elliott reflectă câteva momente și apoi concluzionă:

– Vorbele acestui individ sunt atât de extravagante încât nu există decât două soluții: fie e deranjat la cap...

– Așa...

– ...fie spune adevărul.

– Dacă nu te superi, eu zic să ne limităm la prima variantă.

– În acest caz trebuie să contactăm spitalele și azilurile din zonă ca să vedem dacă nu le lipsește vreun pacient.

– Gata, ne-apucăm chiar acum, strigă francezul și puse mâna pe telefon. Dacă individul ăsta există îți jur c-o să-l găsim.

Elliott deschise ușița de sticlă a bibliotecii ca să caute cartea de telefon. Pe rafturi, pe post de capodopere ale literaturii, tronau colecția completă Playboy și câteva tratate de viticultură.

– Nu știu dac-ai remarcat, dar mai există pe lume și alte lucruri interesante decât femeile și vinul, sugeră Elliott.

– Serios? răspunse Matt doar pe jumătate în glumă. Oricât mi-aș chinui mintea nu-mi dau seama care sunt alea.

Odată găsite informațiile, cei doi se puseră pe contactat instituțiile medicale din California, ca să afle dacă omul lor nu se găsea cumva pe lista persoanelor plecate recent fără aviz medical. Trebuie spus că în ultima vreme spitalele psihiatrice erau încurajate să dea drumul la unei părți dintre „locatarii" lor. Pentru a scădea impozitele, guvernatorul acestui stat – un anumit Ronald Reagan – hotărâse să le reducă drastic bugetele. O politică pe care intenționa să o aplice pe scară largă dacă avea să ajungă într-o zi președinte.

Elliott și Matt făcură tot ce le stătea în putință, dar după o oră fură nevoiți să admită că băteau pasul pe loc. Sarcina era prea dificilă, iar ora deloc potrivită pentru o astfel de operațiune.

– Ăsta e omul invizibil, bombăni Matt, punând receptorul în furcă. Vrei să mai încercăm?

– Cred că nu suntem pe calea cea bună. De fapt n-aș vrea decât să am o probă.

– Ce fel de probă?

– O probă că individul ăsta nu sunt eu.

– Bătrâne, o iei razna. E prima dată când te văd în starea asta și nu te supăra pe mine, dar în momentul ăsta n-aș vrea să fiu pe masa ta de operație. Ia-o mai ușor, amice! Ia o vacanță, mergi o săptămână cu Ilena în Hawaii și-o să vezi că o să răsară iarăși soarele și în viața ta.

Matt se tolăni pe canapea și dădu drumul la televizor, unde nimeri în mijlocul unui episod din „Columbo". Pe ecran, între două panseuri despre soția sa, celebrul detectiv își dădea toată silința să-l pună în încurcătură pe criminal împingându-l într-un hățiș de contradicții.

– Păcat că n-a lăsat ceva la tine, spuse Matt căscând.

– Nu-nțeleg.

– Călătorul în timp – păcat că n-a lăsat la tine un obiect cu amprentele sale. Am fi putut să le dăm la analizat, ca-n filme.

Elliott șovăi câteva clipe, încercând să-și deruleze cât mai exact în minte întrevederea cu „oaspetele", apoi îl prinse de umeri pe Matt:

– Ești un geniu, știai asta?

– E adevărat, îl aprobă francezul. Păcat că nu și-a mai dat nimeni seama în afară de tine. Totuși, ce te face să spui asta?

– Și-a lăsat bricheta! Sunt aproape sigur: a fumat o țigară la mine și și-a pus bricheta Zippo pe măsuța de pe terasă.

În culmea surescitării, Elliott își luă sacoul și cheile.

– Mă duc acasă.

– Vin cu tine, îl informă Matt, prinzându-l din urmă în prag. Nu-mi place să te știu conducând în starea asta.

– Ești amabil.

– Plus că nu vreau să renunț chiar acum când începe să devină interesant.

Cei doi ieșiră din casă și urcară scara de lemn.

– Mergem cu mașina mea, propuse Matt, nu mă simt niciodată în siguranță în conserva ta.

Când ajunseră în parcare constatară că magnifica Chevrolet Corvette a lui Matt fusese inscripționată de Tiffany. De-a latul parbrizului stătea scris cu ruj de buze cuvântul BASTARD[3], cu litere mari.

– Haioasă amica ta, observă Elliott.

– Ți-a scăpat un detaliu, replică Matt, scoțând de sub ștergător o carte de vizită. Mi-a lăsat totuși numărul de telefon. Sunt irezistibil, trebuie să recunoști.

În timp ce prietenul său ștergea parbrizul cu mâneca hainei, Elliott mersc să aducă puiul de labrador din mașina sa.

– Ai câine, mai nou? se miră Matt, căscând ochii cât cepele. Credeam că animalele nu prea-ți merg la suflet.

– Să zicem că e un câine special.

Matt se instală la volan și își puse centura.

– Ce-i așa special la el? Știe să conducă și l-ai angajat pe post de șofer, sau cum?

– Mda, și l-am învățat și să vorbească.

– Serios?

– Hai, dă-i drumul. Dacă ești cuminte poate-o să-ți cânte Marseieza.

---

[3] Nemernic (engl. în original).

Matt apăsă pe accelerator și coupéul Corvette demară. Elliott se simțea ușurat, de parcă i s-ar fi luat un bolovan de pe suflet. Fuseseră de ajuns câteva minute ca moralul său să-și revină spectaculos. I se făcuse frică, e adevărat, pentru că vizitatorul reușise să l dea peste cap dezgropând două-trei secrete de familie. Dar acum își regăsise încrederea și buna-dispoziție. O să găsească bricheta și o să-i telefoneze unui prieten de la poliție. Analiza avea să demonstreze că amprentele digitale ale acelui individ erau diferite de ale lui și totul va reveni la normal. O să-i dea telefon Ilenei și vor râde împreună de toată povestea. Iar între timp putea să-l mai chinuiască un pic pe Matt.

– Voiam să te întreb: de ce te simți obligat să ieși numai cu fete care au un IQ de melc?

– Ce vrei să spui?

– Păi vedeta de-adineauri nu părea tocmai candidată la premiul Nobel, dacă înțelegi unde bat...

Matt nu păru afectat de observație și remarcă la rândul său:

– Dar n-ai văzut ce...

– Mărimea sânilor nu e singurul criteriu după care alegi o femeie, îl întrerupse Elliott. Ai treizeci de ani, credeam c-ai trecut de etapa asta un pic infantilă, dar pare să nu fie cazul.

Matt nu se lăsă intimidat:

– E important cum arată.

– Da, e important pentru chestia la care-ți stă ție gândul, dar după aia?

– După aia ce?

– Dacă vrei să stai de vorbă, să te interesezi de celălalt, să schimbi o părere...

Matt ridică din umeri:

– Dacă vreau să stau de vorbă te sun pe *tine*. Nu e nevoie să caut candidate la premiul Nobel pentru asta.

– Mă rog... până una alta ai trecut de intersecția unde trebuia să faci la dreapta.

– Nici vorbă, răspunse Matt ofensat, am luat-o pe o scurtătură de care tu nu știai.

Care scurtătură avea totuși inconvenientul că lungea traseul cu câțiva kilometri. Ajunseră în cartierul de pe malul mării abia peste zece minute. Elliott fierbea de nerăbdare, dar reuși să se abțină de la orice comentariu.

Nici nu oprise bine mașina în fața casei că se repezi înăuntru, urcând scările din patru-n patru ca să ajungă pe terasă. Îi era teamă de un singur lucru – să nu fi dispărut bricheta.

Din fericire nu avea de ce să se teamă. Obiectul era în continuare în același loc, așezat pe marginea măsuței.

– Ce s-a întâmplat aici? întrebă Matt văzând cioburile împrăștiate pe jos. Te-ai bătut cu King Kong?

– Îți explic mai încolo. Între timp am de dat un telefon.

– Ușor, ușor, fluturaș: e două dimineața! San Francisco nu e „orașul care nu doarme niciodată", ai greșit localitatea! La ora asta majoritatea oamenilor normali la cap trag la aghioase.

– Stai calm, sunam la poliție.

Elliott formă numărul și întrebă dacă detectivul Malden era de serviciu în acea noapte. Se întâmpla să fie și i se făcu imediat legătura cu biroul său.

– Bună seara, domnule Malden, Elliott Cooper la telefon. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar aș avea nevoie de o mare favoare de la dumneavoastră.

*

În așteptarea polițistului, cei doi prieteni reveniseră pe terasă.

– Nu știam că ai amici în poliție, remarcă Matt, uimit. Cum l-ai cunoscut pe tipul ăsta?

– S-a ocupat de anchetă când cu sinuciderea mamei, răspunse Elliott evaziv. Mi-a fost de mare ajutor și am rămas în legătură. O să vezi, e un tip ok.

Cei doi se apropiaseră de măsuță și studiau cu atenție bricheta uitată de pretinsul „călător în timp". Era un Zippo din argint, incrustat cu steluțe strălucitoare și inscripționat cu cuvintele „Millenium Edition".

– Ciudată inscripție, remarcă Elliott.

– Mda, îl aprobă Matt, aplecându-se ca să cerceteze mai de aproape obiectul. Ca și cum ar fi fost făcută în serie limitată pentru a comemora ceva...

– ...trecerea în anul 2000, îi termină Elliott fraza, conștient fiind că spune o enormitate.

– Las-o baltă, astea sunt prostii, îi tăie Matt avântul, ridicându-se în picioare.

Câteva minute mai târziu o mașină a poliției opri în fața casei și Elliott se grăbi să-i iasă în întâmpinare detectivului Malden. Era un polițist de modă veche, genul Humphrey Bogart mai în vârstă, purtând un impermeabil și pălărie de fetru, dar având un fizic de boxeur. Începuse de jos, învățând meseria în stradă. Străbătea San Francisco în lung și-n lat de patruzeci de ani și cunoștea orașul ca pe propriul buzunar.

Dar bătrânul polițist nu venise singur. I-l prezentă lui Elliott pe noul său coleg, detectivul Douglas, un tânăr inspector proaspăt ieșit de pe băncile facultății, licențiat în criminologie. Cu părul pieptănat cu grijă pe spate, Douglas era îmbrăcat la patru ace, cu un costum bine croit și o cravată cu un nod perfect, deși era ora două noaptea.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Malden pe Elliott, ieșind pe terasă și arătând cu mâna către ploaia de cioburi. Ți-a intrat o rachetă pe fereastră?

– Aș vrea să luați amprentele de pe această brichetă, explică candid Elliott, ca și cum ar fi fost vorba de o simplă formalitate.

Ca un elev silitor ce era, Douglas își scosese deja carnețelul și stiloul.

– S-a intrat prin efracție, vi s-a furat ceva? întrebă acesta.

– Nu tocmai, răspunse Matt. E o poveste mai complicată...

– Dacă nu depuneți plângere nu vă putem ajuta cu nimic, îi informă tânărul cu o undă de iritare în glas.

– Douglas, stai calm, încercă Malden să-l liniștească.

Elliott începea să înțeleagă că nu-i va fi deloc ușor să treacă peste explicații, cum și-ar fi dorit. Pregătirea cafelei se dovedi un bun pretext pentru a rămâne câteva momente singur cu Malden în bucătărie.

– Acum că suntem între noi, zi-mi ce s-a întâmplat, îl invită polițistul, aprinzându-și o țigară de foi.

Cum doctorul rămânea în continuare mut, lui Malden îi reveniră în fața ochilor scene de la prima lor întâlnire. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de atunci, dar își aducea aminte totul, ca și cum s-ar fi întâmplat cu o zi înainte.

Fusese chemat într-o scară ploioasă pentru a constata sinuciderea unei femei care se aruncase de pe o clădire din Downtown. Îi găsise actele în haina cu care era îmbrăcată – o chema Rose Cooper – și apoi îi revenise lui sarcina dificilă de a le da vestea cea groaznică soțului și fiului ei.

Elliott nu avea pe atunci mai mult de doisprezece ani. Malden și-l aducea aminte ca pe un băiat afectuos, inteligent și sensibil. Se întâlnise și cu tatăl copilului: un om de afaceri care nu păruse prea bulversat de veste. Malden avea încă vii în fața ochilor semnele și vânătăile pe care le remarcase pe brațele copilului.

De fapt aceste urme mai mult le ghicise decât le văzuse. Tocmai această intuiție făcea din el un bun polițist: reușea să „miroasă" detaliile importante. Iar în acest caz particular le mirosise cu atât

mai ușor cu cât în copilărie se alegea și el nu o dată cu dungi vinețiide la cureaua tatălui, după ce acesta se întorcea seara de la fabrică.

Ar fi putut bineînțeles să închidă ochii: pe vremea aceea nu prea se dădea importanță acestor lucruri. Dar se întorsese a doua zi ca să-l vadă pe copil, apoi a treia și a patra zi. Profitase de ocazie ca să-i arunce câteva aluzii tatălui, semn că înțelesese ce se întâmplă și că era cu ochii pe el. Și așa, din aproape în aproape, Malden rămăsese în preajma lui Elliott, interesându-se din când în când de cum îi mergea. Era viziunea sa un pic utopică asupra meseriei de polițist – aproape de oameni, trecând dincolo de simpla arestare a infractorilor.

Detectivul luă ceașca de cafea pe care i-o întindea doctorul și se frecă la ochi ca să-și alunge din minte amintirile de demult. Trebuia să revină cu atenția în prezent.

– Dacă nu-mi spui nimic, insistă Malden, nu pot să te ajut.

– Îmi dau seama, fu de acord Elliott, dar...

– Dar ce?

– Când a murit mama mi-ați spus că pot avea încredere în dumneavoastră și mi-ați promis că dacă voi avea nevoie de ajutor pot să vă caut...

– Rămâne valabil, tinere.

– Ei bine, acum am nevoie de dumneavoastră. Am nevoie nu doar de inspectorul de poliție, ci și de un prieten: de inspector ca să facă această analiză a amprentelor și de prieten ca să aibă încredere în mine, chiar dacă deocamdată nu-i pot da nicio explicație.

– Mda, sună frumos ce zici tu acolo, dar nu pot să încep o prelevare de amprente așa, cum ai bate din palme! Am nevoie de autorizații, trebuie să dau socoteală pentru ce fac. E nevoie să vină o brigadă de la laboratorul de analize. În plus poate dura zile întregi, poate chiar săptămâni...

– Săptămâni! Dar eu am nevoie de un răspuns imediat!

Malden căzu pe gânduri, scărpinându-se în cap. De ceva vremea steaua sa la comisariat cam începuse să apună. Oficial i se reproșa că nu ține cont de ierarhia instituțională și că folosește metode mai puțin ortodoxe ca să-și facă treaba. Dar de fapt nu i se ierta că insistase prea mult într-o anchetă de corupție în care erau implicate mai multe notabilități locale. Malden știa că fusese luat în colimator și că noul său ajutor avea mai ales rolul să-l prindă pe picior greșit. O mulțime de motive care îi impuneau să fie prudent, dar o promisiune era o promisiune. O promisiune făcută în urmă cu douăzeci de ani unui copil care tocmai rămăsese fără mamă.

– Hm, poate c-aș reuși să obțin amprentele fără să trecem prin procedura obișnuită, vorbi el într-un târziu.

– Cum anume?

– O să vezi, răspunse el enigmatic. Nu e deloc regulamentar, dar s-ar putea să ne iasă.

Întorși în salon, îl trimise pe Douglas să cumpere un tub din noul lipici „Super Glue", recent lansat pe piață.

– Păi unde găsesc eu așa ceva la două noaptea? bombăni Douglas.

Malden îi dădu adresa unui magazin foto deschis non-stop, unde se putea găsi acest produs al firmei Kodak.

În timp ce Douglas era plecat „în misiune", veni rândul polițistului să se aplece pentru a cerceta ciudata inscripție gravată pe obiect.

– „Millenium Edition"? Ce-nseamnă asta? întrebă el, întorcându-se spre Matt.

– Suntem în aceeași ceață ca și dumneavoastră, mărturisi acesta, deschizând o cutie de Cola.

– Sper că măcar n-ați atins-o... că s-au dus amprentele.

– Vi se pare că suntem veniți cu pluta? se indignă Matt. Ne uităm și noi la filme polițiste.

Malden îi săgetă cu privirea pe tânăr, apoi se întoarse către Elliott.

Am nevoie de o cutie de carton.

Cât de mare?

O cutie de pantofi ar fi numai bună.

Elliott plecă să scotocească prin debara și găsi ambalajul din carton ale unei perechi de adidași Stan Smith.

Între timp Malden luă mica veioză de pe măsuță. Îi scoase abajurul și atinse becul aprins, ca să vadă cât e de fierbinte.

Peste câteva minute reveni și Douglas, aducând victorios tubul de Super Glue. La începutul colaborării lor i se părea că Malden e cam „expirat", dar destul de repede fusese nevoit să admită că ingeniozitatea bătrânului se dovedea tot mai uimitoare de la o zi la alta și că în cele câteva săptămâni petrecute în preajma lui învățase mai multe decât în trei ani de facultate.

– E gata, anunță Malden, spectacolul poate să înceapă.

– O să luați amprentele folosind o cutie de carton și un tub de lipici? întrebă Matt cu un aer neîncrezător.

– Exact. Și sunt singur că n-ai mai văzut așa ceva la televizor, nici măcar în filmele polițiste.

Malden îi ceru lui Matt doza goală de Cola. Scoase din buzunar un briceag și tăie cu el fundul cutiei de aluminiu. Turnă conținutul tubului de „super-lipici" în acest recipient improvizat și îl așeză lângă brichetă.

Apucă apoi veioza și încălzi lipiciul cu căldura emanată de bec. Un miros urât se răspândi imediat în toată camera. Malden acoperi totul cu cutia în carton și se întoarse plin de mulțumire către asistență.

– Mai așteptăm câteva minute și tăiem panglica, anunță el cu un zâmbet satisfăcut pe buze.

– Totuși ce-ați făcut acolo? întrebă Matt, tot mai neîncrezător.

Rămânând în continuare cu privirea ațintită către cutie, Malden începu să explice pe un ton doct:

– Numele științific al produsului Super Glue este cianoacrilat...

– Încântat de cunoștință, răspunse Matt în zeflemea.

Malden îl săgetă din nou cu privirea, dând de înțeles că n-are de gând să se lase întrerupt la tot pasul. Matt prinse imediat mesajul și tăcu din gură.

– Sub efectul căldurii, vaporii de cianoacrilat sunt atrași de aminoacizii și lipidele care sunt componentele principale ale transpirației omenești, sursa amprentelor.

– Poli-ce? întrebă Douglas, care se simțea tot mai depășit de evenimente.

– Polimerizare, explică Malden. Vaporii de Super Glue se depun pe amprenta digitală invizibilă cu ochiul liber și formează un fel de carapace protectoare, care va face vizibilă amprenta.

Matt și Douglas îl aruncau bătrânului polițist priviri pline de neîncredere. Cu toate acestea tocmai asistaseră la un experiment inedit, care în câțiva ani avea să revoluționeze munca anchetatorilor din întreaga lume.

Elliott nu-și putea desprinde privirea de pe cutia din carton, nerăbdător să vadă ce va ieși de-acolo.

După alte câteva momente, Malden hotărî că suspansul durase destul și dădu la o parte cutia: o substanță albă, solidă se depusese în trei locuri pe brichetă, lăsând să se vadă clar trei urme de amprente.

– Și iată rezultatul, spuse Malden, lăsându-se pe vine. La prima vedere avem o superbă amprentă a degetului mare pe una din fețe și două alte amprente pe cealaltă față... aș zice că un arătător și un mijlociu.

Înfășură cu grijă corpul delict într-o batistă și îl strecură în buzunarul trenciului.

Dacă am înțeles bine, se întoarse el către Elliott, vrei să compar aceste amprente cu cele din baza noastră de date.

N-am spus asta, îl corectă doctorul. Aș vrea să le comparați cu amprentele mele.

Ca o urmare firească a vorbelor sale, scoase un stilou din buzunarul sacoului și vărsă câteva picături de cerneală pe masă, apoi își umezi degetele și își imprimă amprentele pe o pagină goală ruptă din agendă.

Malden luă foaia și îl privi în ochi pe Elliott.

- Nu-nțeleg ce-nseamnă toate astea, dar o să fac ce m-ai rugat, pentru că am la rândul meu încredere în tine.

Doctorul își înclină capul fără să spună nimic, în semn de mulțumire. Cât despre Matt, îndrăzni în fine să deschidă gura:

– O să dureze mult confruntarea amprentelor?

– Mă apuc imediat, îi asigură Malden. Amprentele de pe bricheta sunt în stare bună și sper să am rezultate cât mai repede.

Elliott îi însoți pe cei doi polițiști până în fața casei. După ce Douglas plecă să aducă mașina, Malden îi spuse:

– Te sun cum termin.

Apoi, după un moment de ezitare, adăugă:

– Mai ești cu fata din Brazilia, cu Ilena?

– Sigur, răspunse, Elliott, un pic surprins de întrebare. Noi doi suntem...

Se jenă să-și termine fraza, dar Malden înțelesese ce era de înțeles.

– Am priceput, răspunse el, coborând privirea. Când primești pe cineva în sufletul tău, e pentru totdeauna.

Cuprins de emoție, Elliott îl privi îndepărtându-se pe bătrânul inspector. Știa că de mai mulți ani era alături de soția sa într-o luptă fără sorți de izbândă cu boala Alzheimer. Și că nu mai era mult până la gongul final...

Era trei dimineața, dar Elliott nu reușea cu niciun chip să adoarmă. Îl însoțise pe Matt până acasă și își recuperase Broscuța. Se opri la o benzinărie de pe Market Street. Făcea plinul cu mintea la ale sale când o femeie știrbă se luă din senin de el. Trăgea un cărucior plin de zdrențe și alte nimicuri și părea ori beată, ori drogată. Îl acoperi cu o ploaie de injurii, dar doctorul nu se sinchisi prea tare. De două ori pe lună făcea voluntariat la *Free Clinic*, un centru municipal de îngrijire pentru cei nevoiași, și știa prea bine că noaptea orașul își schimbă fața. În ghidurile turistice și în filme San Francisco era prezentat mereu într-o lumină favorabilă, cu cartierele sale pitorești, dimensiunile sale umane și numeroasele spații verzi. Se menționa de fiecare dată că orașul era simbolul revoluției hippie. Și e adevărat că „Frisco" își trăise momentele de glorie în urmă cu zece ani, când sute de *flower children* veniseră pe urmele lui Janis Joplin și ale lui Jimi Hendrix pentru a se instala în casele victoriene din Haight Ashbury.

Dar *Summer of Love* era deja istorie. Mișcarea hippie se stingea încet-încet, surpată din interior de propriile excese. Joplin și Hendrix muriseră amândoi la nici douăzeci și șapte de ani. Jimi îndopat cu somnifere și înecat cu propria vomă, „Perla"[4] în urma unei supradoze de heroină.

În acest an 1976 care se apropia de sfârșit, dragostea liberă și viața în comunitate nu prea mai interesau pe nimeni. Drogurile făceau ravagii inimaginabile. Lăudate că deschid mintea și îi eliberează pe oameni de inhibiții, LSD-ul, amfetaminele și heroina îi aruncau de fapt în dependență și sfârșeau prin a-i omorî încet, dar sigur. Elliott vedea tot timpul la spital consecințele îngrozitoare ale acestor substanțe: supradoze, hepatite provocate de acele

[4] Pearl („perla") era porecla lui Janis Joplin.

murdare, pneumonii, *bad trips*[5] care se terminau prin salturi tragice prin fereastra deschisă.

La aceasta se adăugau veteranii din Vietnam, unii dintre ei îngroșând rândurile celor fără adăpost. Trupele americane se retrăseseră din Saigon în urmă cu un an și mulți dintre foștii combatanți, traumatizați de ce trăiseră „acolo" pendulau de atunci între periferia orașului și gurile de canalizare.

Elliott plăti benzina și porni să traverseze orașul cu geamurile lăsate, reflectând la neverosimila întâlnire din acea seară. Acum că Matt nu mai era lângă el, se simțea din nou singur și neputincios. Căci nu putea să conteste – tot ce spusese acel om era adevărat, de la scatoalcele tatălui până la sentimentul de vină care însoțise sinuciderea mamei.

Oare de ce nu vorbise niciodată despre asta cu Ilena? De ce refuzase să-și arate punctele slabe în fața femeii pe care o iubea?

Dar Matt? Nici lui nu-i spusese nimic. Să fi fost vorba de o reținere tipic masculină? Adevărul e că îi fusese mai comod așa. Lângă Matt totul era frivol și lipsit de gravitate. Compania lui îi oferea o protecție facilă și confortabilă în fața realităților crude ale vieții, permițându-i să-și umple bateriile atunci când responsabilitățile meseriei începeau să-l apese prea tare.

La urma urmei, își spuse, deși doar iubirea și prietenia pot face viața suportabilă, există fără îndoială situații din care nu poți ieși decât de unul singur.

*

La câțiva kilometri depărtare, detectivul Malden se pregătea de treabă în biroul său din comisariatul central. Cu câteva minute în urmă se certase cu subordonatul său, care îi reproșa că se

[5] Criză asociată utilizării unui drog psihedelic.

ocupase de o problemă particulară în orele de serviciu. Malden știa că Douglas avea limba ascuțită și că spera să se aleagă cu o promovare rapidă dacă ar da o mână de ajutor la concedierea sa. Când mucosul l-a amenințat că-i face raport, Malden l-a făcut cu ou și cu oțet și i-a dat papucii. Era păcat de el: Douglas ar fi putut fi un bun polițist, avea toate calitățile pentru asta, dar alesese o cale discutabilă pentru a ajunge unde voia. Malden își amintea că pe vremea lui lumea parcă nu era așa înnebunită să reușească cu orice preț, călcând pe cadavre. Dar poate că începuse să îmbătrânească. Poate că noua generație avea alte valori: erau mai ambițioși, aveau mai multă inițiativă, după cum sunau și îndemnurile făcute uneori la televizor de guvernatorul Reagan.

Malden își termină cana de cafea. De data asta era sigur că celălalt va da curs amenințărilor. N-avea decât. Dacă rechinii din poliție vor reuși până la urmă să-l doboare se va retrage și va petrece mai mult timp cu Lisa la spital. Oricum nu mai avea mult până la pensie. Până una alta avea de gând să-i acorde lui Elliott ajutorul promis.

La început coloră amprentele apărute pe brichetă cu o substanță fluorescentă. Apoi își luă aparatul foto și făcu câteva fotografii, care trebuiau apoi developate și mărite. Abia după aceea avea să vină analiza propriu-zisă. Se uită îngrijorat la ceas. Era o muncă migăloasă, de chinez. Probabil nu va reuși să termine până dimineață.

*

Până să ajungă în cartierul de la marginea mării, Elliott făcu o escală într-un minimarket deschis non-stop. Cumpără țigări și un pachet de mâncare uscată pentru câini.

– Salut, Haimana, strigă el de cum trecu pragul ușii.

Nici nu apucă bine să intre pe terasă că labradorul veni în fugă să-i lingă degetele, cum făcuse și cu ciudatul oaspete cu câteva ore în urmă.

– Nu-ncerca să te dai bine pe lângă mine, îl avertiză el răsturnând crochetele într-un bol improvizat.

Mai rămase câteva clipe urmărind câinele cum mănâncă, uimit să constate că se simțea bine în preajma lui. Apoi mătură cioburile de pe jos și fumă câteva țigări, privind în gol și amintindu-și scene din copilărie. Din cinci în cinci minute privea agitat telefonul, în așteptarea unui verdict al inspectorului. Chiar dacă toată povestea nu stătea în picioare, fără să vrea era nerăbdător, ca și cum ar fi așteptat rezultatele unor analize medicale de care depindea cine știe ce diagnostic fatal.

*

Detectivul adjunct Douglas rupse în bucăți raportul pe care tocmai îl bătuse la mașină. Se ridică și coborî la parter, în mica încăpere destinată odihnei. În mod surprinzător, în acea seară nu era niciun pic de agitație în comisariat. Douglas umplu două cești cu cafea și urcă apoi la etajul trei, unde bătu la ușa lui Malden.

În loc de răspuns Malden scoase un mormăit, pe care celălalt hotărî să-l interpreteze drept o invitație de a intra.

– Ai nevoie de-o mână de ajutor? întrebă el băgând capul pe ușă.

– Să zicem, răspunse morocănos bătrânul polițist.

Douglas îi întinse una din cestile de cafea și privi cu atenție în jur.

Prinse cu pioneze de perete, vreo zece clișee mărite de câteva ori dezvăluiau privirii labirintul amprentelor digitale. Polițiștilor le plac amprentele. *„Singurii martori care nu înșală și nu mint niciodată"*, așa li se spune în branșa lor. Puse cap la cap,

fotografiile formau o tapiserie ciudată care aducea cu o imensă hartă topografică: curbe line, bifurcații, creste, mici insule care se unesc într-o infinitate de posibilități. O amprentă digitală este o operă de artă unică pentru fiecare individ, care se formează încă din stadiul intra-uterin. În pântecele mamei, fătul e supus unei serii de situații stresante care, producându-se în mod aleatoriu, „sculptează" buricul degetului. Totul are loc până în a șase lună de sarcină. După aceea desenele se permanentizează și rămân neschimbate până la moarte.

Douglas învățase la facultate că fiecare deget numără cam o sută cincizeci de puncte caracteristice. Pentru a stabili dacă două amprente sunt identice este suficient să găsești similitudini între aceste mici semne caracteristice. Pentru ca o autentificare să aibă valoare legală e nevoie de douăsprezece puncte.

– Să ne-apucăm de treabă, îi propuse el superiorului.

Douglas avea ochi buni.

Malden avea răbdarea necesară.

Împreună formau o echipă bună.

*

Când începu să se lumineze de ziuă, Elliott se hotărî să facă un duș. Își puse haine curate și plecă de acasă spre spital. Pe drum fu nevoit să-și aprindă farurile și să pornească ștergătoarele. În doar câteva ore vremea se schimbase cu totul. Cerul, atât de senin în ajun, era acum acoperit de nori grei care anunțau una dintre acele dimineți ploioase care marcau venirea iernii.

Dădu drumul la radio ca să asculte știrile. Numai vești proaste: cutremur devastator în China, represiune militară în Argentina, maree neagră în Franța, masacru la Soweto – în Africa de Sud aflată sub apartheid, în vreme ce la Houston un descreierat se baricadase în casă și trăgea în trecători.

În acest timp America afacerii Watergate era în plină campanie electorală, așteptând să afle dacă destinele sale vor fi conduse de Carter sau de Ford.

Săturat de ce auzise, Elliott schimbă postul. Ajunse la destinație ascultând *Let It Be* a celor de la Beatles.

Tocmai intrase în holul spitalului când auzi vocea portarului:

- Vă caută cineva la telefon, domnule doctor!

Elliott apucă receptorul.

– Am rezultatul, îl anunță Malden.

Doctorul inspiră adânc și întrebă:

– Cum e?

– Amprentele sunt identice.

Elliott rămase mut câteva secunde.

– Sunteți sigur?

– Sigur. Am verificat de mai multe ori.

– În absolut, mai întrebă doctorul, care sunt șansele ca două persoane să aibă amprente identice?

– Una la câteva zeci de miliarde. Chiar și la gemenii veritabili sunt diferite.

Cum celălalt nu părea să mai reacționeze, Malden sublinie și mai apăsat concluzia la care ajunsese.

– Elliott, nu știu care-i problema ta, dar cele două amprente provin de la aceeași persoană. Nu există nicio îndoială. Iar acea persoană ești tu.

7

Trăiesc, sufăr, mă înșel, risc, dăruiesc și pierd, și astfel îndepărtez moartea de mine.
Anaïs Nin

Septembrie 2006
Elliott are *60* de ani

Lumina soarelui pătrundea în casă prin ferestrele înalte cât camera, mângâind pereții și făcând să lucească parchetul din nuc californian.

Având pe el o pereche de Levi's uzați și un pulover tricotat, Elliott coborî scara metalică ce ducea către bucătărie. Era ziua sa de odihnă și avea de gând să-și ia micul dejun în tihnă. Spălat și proaspăt ras, se simțea plin de voie bună. Nu mai avea senzația că suferă din pricina bolii, ca și cum episodul extraordinar prin care trecuse cu o noapte înainte ar fi îndepărtat deocamdată spectrul morții.

Pregăti un bol de musli și un pahar cu suc de portocale, pe care merse să le savureze în grădină. Ziua se anunța minunată. Câteva

imagini răzlețe din periplul său nocturn i se învălmășeau încă în minte. Dar în loc să fie nedumerit, simțea mai degrabă o ciudată exaltare. Tot nu știa ce substanță conțineau pastilele, cert e că avea efect! Această a doua „călătorie" îl ajutase să înțeleagă anumite lucruri. I se părea că pricepe acum mai bine mecanismul întoarcerii sale în trecut.

Mai întâi de toate, saltul în timp fusese identic de fiecare dată: fix treizeci de ani. În prima seară văzuse data pe un panou luminos din aeroport, în cea de-a doua aflase informația dintr-un ziar aruncat pe măsuța de pe terasă.

Apoi, era evident că poate să transporte și obiecte în trecut, dovreme ce de fiecare dată „călătorise" îmbrăcat. Putea de asemenea să aducă în prezent obiecte de atunci: batista pătată de sânge era cea mai bună dovadă.

Era în schimb un lucru care-l lăsa nedumerit: scurtimea incursiunii sale în trecut. Cam douăzeci de minute de fiecare dată, ceea ce nu era mult. Abia apuca să schimbe câteva vorbe cu „dublul" său și era deja cuprins de frisoanele care anunțau revenirea în prezent.

Dar poate că era încă prea devreme pentru a găsi o logică în aceste coincidențe. În orice caz, un lucru era sigur: deplasările în timp se produceau cu ajutorul viselor.

Întors acasă, se instală în fața calculatorului. Era medic, dar ce știa el realmente despre somn și vise? Nu mare lucru, la drept vorbind. În facultate înghițise pe nemestecate tone de informații, dar în timp uitase mare parte din ele. Ca să-și reîmprospăteze memoria se conectă la rețea și își petrecu următoarea oră consultând o enciclopedie medicală online.

„Somnul este constituit din diverse faze care se succed și se repetă pe tot parcursul nopții."

Bine, așa era, asta nu uitase încă. Altceva mai interesant?

„Somnul lent corespunde fazelor de Somn cu Unde Lente, iar somnul profund celor ale Somnului Paradoxal."

„Somnul Paradoxal?" Parcă îi spunea ceva această denumire...

„Această expresie desemnează acea fază a somnului în care activitatea cerebrală este cea mai intensă, în timp ce corpul rămâne într-o atonie totală, cu relaxarea întregii musculaturi, de la ceafă până la picioare."

Bine, și visele unde apar în toată povestea asta?

„În cursul vieții noastre ne petrecem în medie douăzeci și cinci de ani dormind și cam zece ani visând. Aceasta înseamnă între 100.000 și 500.000 de vise."

Aceste numere îl făcură să cadă pe gânduri. Deci așa, viața noastră e populată de sute de mii de vise! Fascinant, și în același timp neliniștitor. Simțind că era pe calea cea bună, își aprinse o țigară și își continuă lectura, ca să afle că:

„Perioada de somn paradoxal se produce aproximativ o dată la nouăzeci de minute și durează un sfert de oră sau ceva mai mult. Aceasta este perioada în care apar visele cele mai bogate."

Această ultimă revelație aproape îl făcu să se ridice de pe scaun. Totul se potrivea: în seara dinainte se culcase pe la zece și „reapăruse" cu 30 de ani mai devreme în jurul orei unsprezece și jumătate. Durata „călătoriei" fusese deci de 90 de minute: exact timpul necesar pentru a ajunge la prima fază a somnului paradoxal!

Deci așa funcționa totul: în timpul acestei perioade de activitate cerebrală, substanța din pastilă declanșa o întoarcere în trecut. Părea o nebunie totul, însă trecea printr-o perioadă a vieții în care nu mai credea în nimic, fiind prin urmare gata să creadă în orice.

Revenind la pagina de internet, continuă explorarea acestui misterios tărâm, ca să afle că deși știința descoperise destule despre *felul* în care visează oamenii, nu la fel stăteau lucrurile în privința *motivului* pentru care visează. În multe privințe visele rămâneau un lucru cât se poate de misterios. La fel ca toate activitățile programate să aibă loc în corp sau în creier, visul trebuia să aibă și el o funcție, o finalitate...

Dar care erau acestea?

Nimeni nu reușise încă să dea un răspuns valid din punct de vedere științific la această întrebare.

Existau desigur toate acele deliruri ezoterice care coborau în timp până în vremea Egiptului antic, pentru care visele erau semne venite de la zei sau dintr-o lume invizibilă. Dar cât preț puteai să pui pe astfel de baliverne?

Elliott întorcea încă aceste ipoteze pe toate părțile când soneria telefonului îi întrerupse reflecțiile. Ridică receptorul și recunoscu imediat vocea lui Samuel Bellow, șeful laboratorului de la spital, căruia îi dăduse resturile adunate de pe fundul flaconului cu pastile.

– Am rezultatul analizelor, îl anunță Bellow.

*

1976
Elliott are *30* de ani

La aceeași oră, cu treizeci de ani în urmă, Elliott își termina cafeaua în salonul de odihnă din Lenox Hospital.

Pentru a zecea oară în acea dimineață, tânărul doctor se uita din nou la fotografiile amprentelor digitale, trimise de Malden prin curier. Era nevoit să creadă ceea ce era de necrezut: un alt „el însuși" din viitor găsise cumva o modalitate de a călători în timp și de a-i face câteva vizite de curtoazie.

Cât despre cum reușea celălalt să facă așa ceva... asta era o altă poveste!

Elliott nu fusese niciodată un mare cititor de literatură SF, dar la facultate studiase teoria relativității a lui Einstein. Și ce zicea venerabilul domn privitor la călătoria în timp? Zicea că e cât se poate de fezabil... cu o singură condiție: să poți depăși viteza luminii. Și îi venea destul de greu să și-l imagineze pe ciudatul său vizitator dând ture Pământului cu 300.000 de kilometri pe secundă, ca un Superman ieșit la pensie.

Răspunsul trebuia deci găsit în altă parte.

Să fi fost vorba de găurile negre? Văzuse la televizor un reportaj despre aceste stele aflate la capătul vieții, înzestrate cu un câmp gravitațional capabil să îndoaie continuumul spațiu-timp. Teoretic nimic nu ne-mpiedică să ne imaginăm că un corp aspirat de o astfel de gaură neagră ar putea ieși la suprafață în altă epocă sau în alt univers.

Foarte logic... atât că deocamdată nu fusese găsită nicio gaură neagră și e foarte puțin probabil ca un corp omenesc să poată traversa o astfel de zonă fără să fie făcut praf și pulbere.

În plus mai intrau în joc și numeroasele paradoxuri temporale care făceau deliciul filmelor și cărților de gen. Dacă – spre exemplu – revenind în trecut ai reușit să împiedici întâlnirea dintre viitorul tău tată și viitoarea ta mamă? Dacă ți-ai omorî părinții mainte să-ți dea naștere? S-ar intra atunci într-un cerc vicios al existenței și non-existenței:

Mi-am omorât părintele.

Deci n-am putut să mă nasc.

Deci nu mi-am omorât părintele.

Deci am putut să mă nasc.

Deci mi-am omorât părintele.

Deci...

Elliott oftă: era clar că a accepta posibilitatea unei astfel de călătorii însemna să încalci zeci de legi ale fizicii și să negi orice principiu al cauzalității și coerenței logice.

Și totuși...

Și totuși, clișeele fotografice pe care le ținea în mână erau proba clară că toată povestea era adevărată. *Proba științifică absolută*, reflectă el, gândindu-se la unicitatea amprentelor tuturor indivizilor umani.

Căzut pe gânduri, începu să se joace absent cu bricheta Zippo înapoiată de Malden, provocând o mică jerbă de scântei. Apoi închise capacul și se ridică brusc în picioare. Nu mai putea să stea locului! În ultimele ore băuse peste zece cafele. Teama din noaptea dinainte nu dispăruse, dar acum se amesteca cu surescitarea venită din faptul că trăia ceva ce îl depășea. Era un om obișnuit căruia i se întâmpla ceva cu totul neobișnuit. Oare unde se va ajunge? Habar n-avea. Din acel moment pășea pe un teren necunoscut și nu era deloc sigur că va ști să facă față la ce-i rezerva viitorul.

Își turnă încă o ceașcă de cafea și deschise fereastra dinspre stradă. Fiind singur în cameră își permise să-și aprindă o țigară,

din care începu să tragă nervos, având totuși grijă să nu declanșeze detectorul de incendiu. De câteva minute o întrebare nu-i dădea pace: ar putea oare să comunice cu acest dublu al său din viitor? De ce nu? Dar cum să procedeze, și ce mesaj să-i trimită?

Reflectă câteva momente la această dificultate, fără să-i vină în minte nicio soluție la îndemână. Ca o cometă apărută de nicăieri o idee nebunească îi traversă mintea, dar o alungă. Nu, trebuia să nu facă prostii, trebuia să se liniștească, să lase deoparte această poveste și să-și vadă de munca lui.

Plin de bune intenții se instală la birou, în fața unui teanc de dosare, ca să-și termine raportul de operație. Dar după numai două minute renunță să se mai prefacă. Cum să te mai concentrezi după ce ai trecut prin așa ceva! Se uită la ceas: mai erau două ore și ceva până la următoarea operație și, cu puțin noroc, va reuși să-și găsească un înlocuitor pentru gardă. Își dădu jos bluzonul, luă sacoul din cuier și ieși din cameră.

Cinci minute mai târziu părăsise deja spitalul.

În timp ce ieșea din parcare se intersectă cu unul din bine-cunoscutele camioane Federal-Express. Îmbătat de amintirea întâmplărilor prin care trecuse în ultima vreme, ridică disprețuitor din umeri. FedEx și UPS mai aveau de învățat. El, Elliott Cooper, avea de gând să trimită un mesaj în viitor, peste treizeci de ani.

*

2006
Elliott are *60* de ani

– Am rezultatul analizelor, îl anunță Bellow.

– Ce-ai descoperit?

– E o chestie exotică: un amestec de plante, în principal frunze de dud și moșmon.

Lui Elliott nu-i venea să creadă.

Atât?

- Atât. Părerea mea e că nu poate vindeca mai nimic. E doar un placebo.

Năucit, doctorul puse telefonul în furcă. Deci pastilele nu conțineau niciun ingredient magic. Bătrânul cambodgian, toată povestea cu „puneți-vă o dorință", speranța de a o revedea pe Elena... numai povești! Probabil că metastaza îi atinsese creierul. Era clar că întâlnirea cu dublul său din urmă cu treizeci de ani nu avusese loc decât în mintea sa: delirul unui om ajuns la capătul zilelor, căruia îi e teamă de moarte, nimic mai mult.

Iată și mult-căutata funcție a viselor! Nu trebuia cotrobăit în ograda științei, ci mai degrabă în cea a psihanalizei. Visele nu erau decât o reprezentare a dorințelor refulate, un fel de supapă de siguranță care permite subconștientului să se exprime fără să pună în pericol echilibrul psihic. Elliott bătuse la ușa lui Albert Einstein, dar dăduse peste Sigmund Freud!

Un simplu telefon îl readuse cu picioarele pe pământ. Vraja se împrăștiase și în lumina albă a dimineții ceea ce-i păruse atât de real în noaptea dinainte nu mai era decât o închipuire nebunească. Voise atât de mult să creadă că e adevărat... dar nu putea fi. Toată această frumoasă aventură, această scurtă traversare a timpului nu era decât o reprezentație pusă în scenă de mintea sa. Boala și apropierea morții îl făcuseră să cadă pradă fantasmelor despre întoarcerea în trecutul său demult îngropat.

Adevărul e că făcea pe el de frică. Nu voia să accepte că viața i se terminase. Totul trecuse atât de repede: copilăria, adolescența, tinerețea, maturitatea... Un fluture care abia bătuse de câteva ori din aripi – iar acum trebuia deja să dispară. Era prea devreme, la șaizeci de ani! Nu se simțea un boșorog. Înainte să-și descopere cancerul, era în plină formă. În timpul misiunilor umanitare străbătea munții în lung și-n lat, lăsând adesea în urmă oameni cu

douăzeci sau treizeci de ani mai tineri ca el. Mai era apoi Sharika, rezidenta sa indiancă, frumoasă ca o zi de primăvară! Voia să se întâlnească cu ea – cu ea, nu cu mimozele astea care abia terminaseră facultatea!

Dar toate astea țineau de trecut. În față nu mai avea decât teama și moartea.

Teama că o să-l lase puterile văzând cu ochii.

Teama că o să sufere, că n-o să mai poată avea grijă de sine.

Teama că o să se stingă într-un salon dezolant de spital, fără să aibă pe nimeni în preajmă.

Teama de a-și abandona fiica în această lume nesigură.

Teama că viața sa nu însemnase la urma urmei nimic.

În fine, teama de ce-l aștepta *dincolo*. Odată ce își va fi dat sufletul și va fi ajuns de *cealaltă parte*.

La naiba!

Își șterse o lacrimă de ciudă care i se scurgea pe obraz.

O durere ascuțită îi săgeta măruntaiele. Se duse în baie, scotoci în dulăpiorul cu medicamente după un analgezic și își dădu cu apă rece pe față. Din oglindă îl privea o figură cu ochi strălucitori, injectați.

Oare cât îi mai rămăsese? Câteva zile? Câteva săptămâni? Era cuprins, ca niciodată parcă, de o nevoie imperioasă de a trăi, de a alerga, de a respira, de a intra în contact cu oamenii, de a iubi...

Nu se putea spune că și-ar fi ratat viața: avea o fată pe care o adora, fusese util celor din jur, călătorise, avusese destule motive de mulțumire și petrecuse momente foarte plăcute cu Matt.

Dar ceva îi lipsise mereu.

Ilena...

De la moartea ei, în urmă cu treizeci de ani, trăise parcă pe jumătate, mai degrabă spectator decât actor al propriei sale vieți. Și e adevărat că în ultimele zile se agățase de ideea asta a călătoriei în timp.

Totul din speranța nebunească de a o mai vedea o dată pe Ilena înainte să moară.

Dar acum iluzia se destrămase și îi era ciudă că se lăsase păcălit. *Suferințele vor înceta când va înceta și speranța*, era o vorbă populară.

Iar Elliott nu mai voia să sufere.

Așa că pentru a-și smulge din inimă și ultimele fărâme de speranță care mai licăreau în el aruncă micul flacon cu pastile în vreau.

Ezită câteva clipe...

...apoi trase apa.

*

1976
Elliott are *30* de ani

Elliott își parcă Broscuța în Mission District, pe Valencia Street. La această oră a dimineții, în cartierul hispanic din San Francisco forfota era în toi. Cu magazinele sale abordabile, *taquerias*[6] și tarabele de fructe, Mission rămânea unul din locurile cele mai pitorești din oraș.

Doctorul porni de-a lungul bulevardului prin mulțimea zgomotoasă și pestriță. Fresce în culori vii animau peste tot fațadele clădirilor. Elliott se opri câteva momente în fața acestor picturi fascinante, peste care plana încă umbra lui Diego Rivera[7]. Dar nu venise aici ca să facă pe turistul. O luă din loc, iuțind pasul. Cartierul avea un aer frust și electrizat, seducător pentru cei cărora

[6] Tarabe stradale sau, mai recent, localuri în care se servesc burritos și tacos, mâncăruri mexicane asemănătoare ca formă cu șaorma. (nota trad.)

[7] Pictor mexican căsătorit cu Frida Kahlo, autor al unor compoziții murale cu tentă socială.

le plăcea să înoate prin apele tulburi ale societății, dar avea și părțile sale mai puțin atrăgătoare, precum bandele de *chicanos* care aruncau insulte trecătorilor, stricând astfel atmosfera convivială a locului.

La intersecția cu Dolores Street, după o înșiruire de cluburi de salsa și buticuri de articole religioase, dădu în fine cu ochii de firma pe care o căuta.

BLUE MOON: BIJUTERII ȘI TATUAJE

Împinse ușa de la intrare și dădu nas în nas cu un poster cam spălăcit înfățișându-l pe Freddy Mercury. Travestit în femeie, solistul Queen mima aproape caricatural un act sexual. Dintr-un pick-up cu volumul dat la maxim, așezat lângă casa de marcat, răsunau ritmurile reggae ale lui Bob Marley, care începea să devină popular de când Eric Clapton preluase, în urmă cu un an, melodia sa *I shot the sheriff*.

Elliott oftă. Nu se simțea deloc în elementul său, dar n-avea de gând să se lase intimidat.

– Kristina? strigă el, îndreptându-se către partea din spate a încăperii.

– Domnul doctor Cooper! Asta da surpriză!

Masivă și blondă, femeia din fața lui avea o înfățișare destul de fioroasă: cizme înalte de motociclist, fustă mini din piele și tatuaje erotice agresive în partea de jos a spatelui.

Elliott o întâlnise la spital, în urmă cu șase luni, când îi operase fiul de o malformație a rinichilor. De atunci îl ținea sub supraveghere pe bebeluș, un pui de chinez pe care Kristina îl creștea împreună cu partenera sa, Leila, o asistentă care lucra în aceeași secție cu el. Încă de la prima lor întâlnire, Elliott fusese intrigat de libertatea pe care o degaja această fată, absolventă de Berkeley, specializată în civilizații asiatice, dar care preferase să-și deschidă

un cabinet de tatuaje, mai degrabă decât să predea la universitate. Kristina trăia așa cum credea de cuviință și își afișa deschis homosexualitatea. La San Francisco nu era nicio problemă să faci asta: de câțiva ani buni, homosexualii îi înlocuiseră pe hippie în rolul de grup emblematic al orașului. Atrași de toleranța de aici, zeci de mii de homosexuali se instalaseră în cartierele Castro și Noe Valley.

– Mă ocup de dumneavoastră în două minute, spuse ea, făcându-i semn să ia loc.

Doctorul se așeză pe un fotoliu, lângă un travestit sud-american căruia tocmai i se făceau găuri în urechi. Un pic jenat de situație, ceru voie să folosească telefonul și-l sună pe Matt ca să-i spună ultimele vești. Acesta nu fu peste măsură de uimit când află rezultatul analizelor.

– În afară de tine nu l-a mai văzut nimeni pe tipul ăsta, observă el. Dacă vrei să știi, eu cred că toată povestea s-a petrecut doar în mintea ta.

– Cum în mintea mea? se enervă Elliott. Și bricheta aia *Millenium Edition*, cu amprentele mele pe ea, tot din mintea mea a apărut?

– Bătrâne, bricheta ai cumpărat-o fără îndoială chiar tu, dar ai uitat, asta-i tot.

Elliott se sufoca de indignare:

– Deci nu mă crezi?

– Nu, recunoscu Matt, și sper din toată inima că dacă eu ți-aș povesti la un moment dat ceva de genul ăsta nici tu nu m-ai crede, ci ai încerca mai degrabă să-mi bagi mințile în cap.

– Bine, îți mulțumesc că ești alături de mine, replică celălalt furios și trânti receptorul în furcă.

– Deci, domnule doctor, cu ce vă servesc? întrebă Kristina invitându-l pe scaunul de lucru. Vă tentează un tatuaj Hell's Angels, sau un dragon pe toată spinarea?

– Nu, nici una, nici alta, spuse el ridicându-și mâneca de la cămașă. Aș vrea doar o mică inscripție, aici pe umăr.

– N-ați prefera totuși ceva mai de efect? întrebă ea pregătindu-și acul. Ia uitați aici.

Kristina își depărtă puțin picioarele, lăsând să se vadă un soi de dragon japonez, prins parcă în plasa ciorapilor, care urca pe coapsă și se pierdea enigmatic înspre părțile intime ale proprietarei.

– O adevărată operă de artă, recunoscu Elliott, dar nu e tocmai genul meu.

– Păcat, sunteți un tip mișto și nimic nu e mai sexy decât un tatuaj pe corpul iubitului.

– Nu cred că prietena mea ar fi de aceeași părere.

– Femeile sunt adesea pline de surprize.

– Aici nu te pot contrazice.

Scoase un stilou din buzunarul interior al sacoului și notă în grabă câteva cuvinte pe coperta unei reviste.

– Asta vreau, spuse el, întinzându-i revista Kristinei.

Tânăra se încruntă:

– E un mesaj cu cheie!

– Să zicem că e un mesaj intim, pentru un vechi prieten.

Femeia își verifică acele dermografului.

– O să doară un pic la-nceput, apoi o să fie mai bine. Sunteți sigur că vreți asta?

Elliott închise ochii. Era oare posibilă interacțiunea dintre prezent și viitor? Părea absurd, dar simțea că trebuie neapărat să încerce. Pentru a-și face curaj își imagină figura alter-egoului său din viitor când va primi mesajul.

– Da, sunt sigur!

Când zgomotul ascuțit al aparatului umplu încăperea, Kristina intonă un fel de credo al său:

– Corpul a rămas unul din ultimele noastre spații de libertate.

*

2006
Elliott are *60* de ani

După ce trăsese apa în urma flaconului cu pastile, Elliott, simțindu-se în continuare decepționat, se lungise pe canapeaua de colț din salon. La prânz urma să se întâlnească cu Angie și n-ar fi vrut să apară în fața fetei cu o mutră de zombie. Cu ochii închiși își asculta respirația, încercând să și-o imagineze calmă și lină, nu sacadată și încordată cum era acum. Simțea că se sufocă, că nu mai poate să respire. Boala care-l rodea pe dinăuntru contrasta violent cu lumina caldă care se strecura printre jaluzele. De cealaltă parte a ferestrei se auzeau zgomotul mării și ciripitul păsărelelor. Viața își urma cursul, dar el nu mai aparținea acestui curs. Deși afară era soare, corpul îi era scuturat de frisoane – fără îndoială un început de febră. În același timp, simți că-l supără ceva în partea de sus a brațului, în zona umărului. Nu era chiar o durere, mai degrabă niște înțepături. Își masă cu mâna mușchiul amorțit. Nu părea să aibă niciun efect. Se ridică în picioare, își scoase puloverul și își ridică mâneca tricoului.

Mai întâi nu văzu mai nimic: o ușoară pată în degrade de culoare verzuie, care părea să i se întindă pe umăr. Intrigat de ce se întâmplă, se așeză în fața oglinzii din baie. Acolo înțelese încet-încet că acele nervuri ciudate erau de fapt niște litere care apăreau una după alta.

O clipă rămase perplex, întrebându-se ce se întâmpla cu el. Într-un târziu înțelese...

– Pezevenghiul! exclamă el.

Inima sa obosită bătea nebunește, dar simțea o mare ușurare. Nu, nu era nebun. Nu se petrecuse totul în mintea sa. Cu treizeci

de ani în urmă, tânărul încerca să-i trimită un mesaj tatuându-și ceva pe piele.

Nu-i prost puștiul... reflectă el în timp ce se apropia de oglindă ca să vadă mai bine.

Se privi în ochi și văzu că strălucea. Era o prostie, dar realmente plângea de bucurie. Avea să moară în curând, nu era nicio îndoială, dar până una alta era fericit că nu-și pierduse încă mințile.

Pe umăr îi apăru cu litere plumburii o propoziție scurtă:

WAITING FOR
YOUR NEXT VISIT[8]

Da, sigur, următoarea vizită... doar că în prostia lui tocmai aruncase pastilele!

Cuprins de panică, îngenunche în fața vasului de la veceu și își băgă mâna cât mai adânc înăuntru, fără să-și facă prea mari speranțe că flaconul ar fi putut rămâne în instalație.

Nu, trebuia să aibă așteptări realiste....

Se ridică înciudat, dar încercă să gândească limpede. Pe unde se scurgea apa? Nu prea avea idee – meșteritul nu fusese niciodată punctul său forte. Se repezi în garaj și ridică ochii spre plafon, unde descoperi un hățiș de conducte. Urmări cu privirea țeava principală până ajunse la o placă din fontă: rezervorul de degresare. Cu puțin noroc, flaconul ar fi putut rămâne prins în acest loc. Ridică ușița de vizitare, cotrobăi cu mâna goală prin lichidul vâscos, dar nu găsi nimic.

Aventura lui lua sfârșit. Flaconul ajunsese probabil într-o stație de epurare și nu mai putea da niciodată de el.

La naiba, stricase totul dintr-un impuls de moment!

---

[8] Aștept următoarea vizită (engl. în original).

Mai putea să facă ceva? În disperare de cauză ieși din casă și sună la ușa vecinilor de lângă el, un cuplu de bătrâni amatori de steroizi, Viagra și liftinguri, obsedați de alimentație și întreținerea corpului.

– Bună ziua, Nina, își salută el vecina de pe treptele casei.

– Bună ziua, Elliott, cu ce ocazie pe la noi? întrebă ea măsurându-l din cap până-n picioare, surprinsă să-l vadă apărând cu mâinile mânjite cu un noroi urât mirositor.

Nu-i eram eu prea simpatic nici înainte, își spuse el, *un criminal care fumează, bea cafea adevărată și mănâncă carne plină de colesterol...*

– Mă-ntrebam dacă aș putea să împrumut câteva scule de la Paul.

– Paul a plecat să înoate, dar haide în magazie, poate găsești ce îți trebuie.

Elliott o urmă și, spre bucuria lui, găsi ceea ce căuta, anume un topor.

– Ăăă... ești sigur că totul e în regulă? bâigui femeia văzând pe ce vrea să pună mâna.

– E perfect, Nina, perfect, o asigură el cu un zâmbet demn de Jack Nickolson.

Își luă la revedere și se întoarse în garajul casei sale. Acolo se apucă să demoleze orice aducea cât de puțin a canalizare. Operațiunea dură mai bine de jumătate de oră și umplu garajul de apă. La fiecare conductă distrusă verifica cu atenție dacă flaconul nu se înțepenise în vreun colț.

Nu e totul pierdut! Cât mai e încă o șansă nu te lăsa!

Așa gândise mereu în meseria sa și în treizeci și cinci de ani de carieră i se întâmplase uneori să salveze cazuri disperate.

De ce nu ar fi și acum la fel?

Cu toporul în mână, cu apa venindu-i până la genunchi, Elliott arăta ca un apucat. *Dacă apare poliția acum n-o să-mi fie deloc*

ușor să-i conving că locul meu nu e într-un azil de nebuni, își spuse el în timp ce dobora cu înfrigurare încă o conductă.

Și de altfel poate chiar așa stăteau lucrurile: era nebun, dar „nebunul se crede înțelept, iar înțeleptul știe că nu e decât un nebun". Oare cine spusese asta? Shakespeare? Isus? Buddha? Oricine ar fi fost, avea cu siguranță dreptate.

Și chiar dacă era nebun, măcar se simțea viu.

Viu.

VIU.

O ultimă lovitură de topor culcă la pământ ce mai rămăsese din instalația de canalizare.

La capătul puterilor, Elliott căzu în genunchi în apa rece ca gheața.

Rămase așa câteva momente, epuizat și înfrânt. Gata, se terminase. Pastilele dispăruseră pentru totdeauna.

Când deodată...

...iată-l: un mic flacon din sticlă de formă cilindrică, plutind în voie la suprafața apei.

Elliott se aruncă spre el ca și cum ar fi descoperit Sfântul Graal. Cu mâinile tremurându-i de emoție îl șterse de cămașă și desfăcu apoi capacul ermetic. Cele opt pastile erau înăuntru, neatinse de apă.

Cu o privire hăituită, îngropat în nămol, dar strângând în pumn micul recipient, Elliott scoase un oftat prelung de ușurare.

Nu-i mai rămâneau poate decât câteva săptămâni de viață, dar regăsise esențialul.

Speranța.

8

Poți face orice, poți gândi orice, poți crede orice, poți avea parte de toată știința lumii – dacă nu iubești, nu ești nimic.
Marcelle SAUVAGEOT

2006
Elliott are *60* de ani

Elliott aștepta în dreptul ferestrei, pândind taxiul pe care tocmai îl comandase. După ce înotase în apa împuțită din garaj credea că n-o să-și mai poată scoată acel miros infect din piele, dar un duș temeinic și un rând de haine curate îl făcură să arate din nou a om civilizat. Ca să oprească inundația trebuise să întrerupă apa, văzându-se apoi nevoit să apeleze la baia vecinilor. Mai rămânea să cheme un instalator, dar asta mai putea aștepta câteva ore. Prioritatea imediată era să ajungă în oraș ca să se întâlnească cu fiica sa, care sosea direct de la aeroport.

Se privi în oglindă. Exteriorul arăta încă prezentabil, dar toate „măruntaiele" păreau să cedeze: dureri toracice, tulburări musculare, arsuri în zona lombară... încet, dar sigur, cancerul lucra.

Simțind nevoia unui stimul, cotrobăi în sertarele unui șifonier din lemn lăcuit, căutând o țigară începută care mai conținea și alte substanțe pe lângă tutun... Băgă mâna în buzunar, dar bricheta nu era acolo: o Zippo primită cadou de la fiica sa la trecerea în noul mileniu. Neînțelegând ce se întâmplă, se duse în bucătărie și își aprinse țigara cu un chibrit. Nu era un suporter înfocat al „ierbii" și nici nu milita în sprijinul virtuților medicale ale canabisului. Cu toate acestea acum își îngăduise un mic „tratament". Trase câteva fumuri și simți că prinde curaj. Apoi închise ochii, încercând să-și regăsească liniștea interioară, dar claxonul insistent al taxiului îl smulse curând din meditație.

*

Ajunse la *Loris' Diner*, restaurantul preferat al fiicei sale, cu câteva minute înainte de ora întâlnirii. Urcă la etaj și se așeză la o masă mică, lângă peretele de sticlă care domina Powell Street. Cocoțat pe un taburet înalt, Elliott privea amuzat cum bucătarii frigeau bucățile de carne, spărgeau ouă și rumeneau felii de șuncă pe o plită imensă din fontă. Era un loc original, decorat în stilul anilor cincizeci, unde se serveau porții generoase din mâncărurile tradiționale ale americanilor, cele dinainte de epoca colesterolului și a regimurilor alimentare. Mâncărurile pe care a devenit de bon ton să le vorbești de rău, însă după care toată lumea tânjește în secret: burgeri, cartofi prăjiți, înghețată și shake cu lapte. Dintr-un tonomat colorat amplasat în mijlocul încăperii se revărsau melodii ale lui Elvis, în timp ce în spate, cocoțată deasupra unui șir de jocuri de pinball, o Harley Davidson adevărată era suspendată de plafon printr-un hățiș de cabluri.

Când venea aici, Elliott se simțea mereu ca în filmul *Înapoi în viitor* și de fiecare dacă când se deschidea ușa era aproape mirat că nu-i vede intrând pe Marty McFly, flancat de Doc Brown și de

credinciosul lor Einstein[9]. Tocmai reflecta din nou la aceste lucruri când un client nou intră în salon. Și nu era Marty...

Era o tânără cu părul blond și drept, care parcă răspândea lumină în jurul ei.

O tânără de douăzeci de ani.

O fată.

Fata *lui*.

Angie.

O observă primul și timp de câteva clipe o privi fără ca ea să-și dea seama că e urmărită.

Arăta trăsnet, nu încăpea îndoială, cu puloverul din cașmir lung și strâns pe corp, fusta din velur – care lui i se păru imediat prea scurtă – colanții de culoare negru strălucitor și botinele din piele. Din nefericire nu era singurul care o urmărea. La masa de alături un grup de tineri își manifestau entuziasmul că „aia bună rău" vine spre ei. Elliott le aruncă o privire fioroasă. Tată fiind, îi blestema în gând de fiecare dată pe toți acești armăsari care nu vedeau în fata lui decât un obiect sexual.

Într-un târziu Angie îl zări și ea și îi făcu un semn vesel cu mâna.

În timp ce se apropia de el, vaporoasă și strălucitoare, avu revelația că fiica sa era fără îndoială cea mai reușită realizare a vieții sale. Nu era bineînțeles primul părinte din lume care simțea așa ceva, dar acum că moartea era pe cale să câștige ultima bătălie lucrurile se vedeau în altă lumină.

Și când se gândea că atâta vreme nu voise să audă de un copil!

Acasă crescuse într-un mediu apăsător, strivit între alcoolismul tatălui și fragilitatea mentală a mamei. Nu fusese deloc genul de copilărie care te face să te visezi la rândul tău părinte. Chiar și

[9] Cei doi protagoniști ai filmului sus-menționat și câinele lor.

acum, după atâta vreme, amintirile sale cele mai vii din acelc vremuri erau legate de violență și frică, și știa că aceste amintiri îl împiedicaseră multă vreme să fie tată. Era complicat să explici de ce: avea fără îndoială legătură cu teama că nu va fi în stare să iubească și că va produce la rândul său suferință...

Un lucru era cert: ideea de a deveni tată îl proiecta cu atâta forță înapoi în copilărie, la suferințele acelei perioade, încât refuzase să facă un copil cu singura femeie pe care o iubise vreodată.

Iar acest gând îi ardea în continuare sufletul ca fierul roșu.

Apoi Ilena murise și cei zece ani care au urmat dispariției sale fuseseră pentru el un coșmar fără sfârșit. Se aruncase cu capul înainte în prăpastia deznădejdii, reușind să nu-și piardă de tot mințile doar mulțumită lui Matt și muncii sale, de care se agățase ca de un colac de salvare.

Cu timpul au apărut desigur și alte femei în viața lui, dar au venit și au plecat fără să lase urme, iar el nu făcuse niciodată vreun efort ca să le rețină. Însă într-o bună zi, la un congres de medicină din Italia, îi ieșise în cale o cardiologă din Milano. A fost doar o scurtă aventură de weekend, după care nu au mai păstrat legătura. Doar că nouă luni mai târziu femeia îl anunțase că tocmai născuse o fetiță și că el era tatăl. De data asta era pus în fața faptului împlinit. Nu mai avea cum să se fofileze, cu atât mai mult cu cât mama nu prea se distingea prin vocația maternă și n-avea de gând să-și crească singură copilul. Trei luni mai târziu, Elliott mergea s-o ia pe Angie din Italia și „de comun acord" fetița avea să-și mai revadă mama doar în timpul vacanțelor.

Devenise deci tată fără să fie pregătit pentru asta, iar viața i se schimbase. După o traversare a deșertului, existența sa căpătase în fine un sens. Din acel moment, ultimul său gest înainte să se culce era să se asigure că fiica sa dormea liniștită. Din acel moment, cuvântul „viitor" își făcu din nou loc în vocabularul său, alături de cuvinte ca „biberon", „scutece" și „lapte maternizat".

Nu dispăruseră desigur poluarea, degradarea stratului de ozon, lumea care se îndrepta către propria pieire, societatea de consum care îi devenea tot mai nesuferită, nici munca lui, care nu-i lăsa o clipă liberă. Dar toate aceste argumente păleau pe lângă realitatea vie a unui bebeluș de câteva kilograme, cu ochi strălucitori și zâmbet fragil.

Acum, când o privea îndreptându-se spre el în acest restaurant, își derula în minte momente din primii ani, în care o crescuse singur, fără ajutorul nimănui. La început i se păruse că n-o să reușească și intrase în panică. Cum trebuia procedat ca să fii tată? N-avea nici cea mai mică idee și nu găsea nicăieri instrucțiuni pentru așa ceva. Era chirurg pediatru, e drept, dar asta nu-l ajuta prea mult în viața de zi cu zi. Dacă fetița ar fi avut nevoie să i se coasă un ventricul sau să i se facă un pontaj coronarian cvadruplu atunci da, s-ar fi priceput, dar nu era cazul.

Apoi aflase în fine marele secret: nu te naști tată, ci devii. Improvizând din mers, luând deciziile pe care le consideri bune pentru copilul tău.

Îi luase patruzeci de ani ca să înțeleagă că nu există alt răspuns, altă soluție decât iubirea.

Adică exact ce-i repeta într-una Ilena cu ani în urmă, când el îi răspundea „aș vrea eu să fie așa simplu".

Și iată că era.

*

– Bună, tati, îl salută Angie, aplecându-se ca să-l sărute pe obraz.

– Salut, *Wonder Woman*, îi răspunse el, făcând aluzie la fusta scurtă și la cizmele înalte. Cum a fost zborul?

– Nici nu l-am simțit – am dormit tot timpul!

Angie se așeză pe taburetul din fața lui, punând pe masă un mănunchi mare de chei și un minuscul telefon portabil cromat.

– Am o foame de lup, spuse ea, luând meniul pentru a se asigura că hamburgerul său preferat era încă pe listă.

Liniștită în această privință, începu să povestească plină de însuflețire despre studiile sale și viața la New York. Era o fată inteligentă și generoasă, foarte idealistă și dornică să facă bine orice lucru de care se apuca. Elliott nu încercase s-o împingă către o carieră medicală, dar fata era preocupată de semeni și susținea că a moștenit acest lucru de la el.

O găsea relaxată, superbă, strălucitoare.

Hipnotizat de râsetele ei în cascadă, se întreba cum va reuși să-i anunțe vestea bolii. Nu era deloc ușor pentru o fată de douăzeci de ani să afle brusc că tatăl ei suferă de cancer în fază terminală și că nu-i mai rămân decât două sau trei luni de viață...

Elliott își cunoștea bine fata. Rămăseseră foarte apropiați unul de altul, chiar și după plecarea ei la New York. În ciuda aerului de femeie, era în continuare un copil plin de sensibilitate și doctorul avea toate motivele să presupună că vestea o s-o dea peste cap.

În meseria sa era pus de câteva ori pe săptămână în situația de a le anunța unor oameni cu ochii în lacrimi că partenerul, părintele sau copilul lor nu au supraviețuit operației. Era de fiecare dată dificil, dar cu timpul reușise să-și asume și această dimensiune a profesiei sale.

Ca medic avea într-adevăr de-a face cu moartea în fiecare zi... dar era moartea altora, nu a sa proprie...

Îi era bineînțeles un pic teamă de ce o să se întâmple. Nu credea cu adevărat nici în viața de apoi, nici în vreo formă de reîncarnare. Știa că îl aștepta nu doar sfârșitul vieții sale pe Pământ, ci sfârșitul vieții pur și simplu. Trupul său se va mistui într-un crematoriu, Matt o să-i împrăștie cu siguranță cenușa într-un loc pitoresc și gata, piesa va lua sfârșit.

Cam astea erau lucrurile pe care ar fi vrut să i le explice senin fiicei sale: că nu trebuia să-și facă griji pentru el – va face față cu bine. Și de altfel, obiectiv vorbind, moartea sa nu era un lucru scandalos: n-ar fi zis nu dacă i s-ar fi oferit câteva decenii de viață în plus, dar apucase să guste din plăcerile vieții, să-i cunoască bucuriile, durerile și surprizele...

– Și tu, toate bune? îl întrebă deodată Angie, întrerupându-i reflecțiile.

O privi plin de tandrețe în timp ce își aranja o șuviță rebelă care-i căzuse peste ochii săi frumoși, de husky.

Simți un nod în gât și fu cuprins de emoție.

La naiba, trebuie să mă țin tare!

– Draga mea, trebuie să-ți spun ceva...

Fetei îi dispăru zâmbetul de pe buze, ca și cum ar fi presimțit o veste proastă.

– Ce s-a întâmplat?

– Am o tumoare la plămâni.

– Poftim? exclamă ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Am cancer, Angie.

Dată peste cap, nu mai spuse nimic câteva momente, după care întrebă, cu glasul sugrumat de teamă:

– Și o să... o să scapi?

– Nu, draga mea, s-a ajuns la metastaze.

– Nu se poate...

Copleșită de veste, își lăsă capul în palme, apoi ridică iarăși privirea. O lacrimă îi aluneca pe obraz, dar nu abandonase încă orice speranță.

– Dar... ai fost la specialiști? Au apărut tehnici noi pentru tratarea cancerului cu celule mici. Poate că...

– E prea târziu, o întrerupse el pe un ton care nu mai lăsa loc de îndoială.

Fata se șterse la ochi cu mâneca puloverului, dar lacrimile continuau să curgă.

– Și de când știi?

– De două luni.

– Păi și... de ce nu mi-ai zis nimic?

– N-am vrut să te fac să suferi...

Se enervă:

– Deci de două luni vorbim la telefon și tu mă lași să bat câmpii despre fleacurile din viața mea, fără să-mi zici că ai cancer!

– Angie, tocmai începeai primul an de rezidențiat, e o perioadă grea pentru tine și...

– Te urăsc, strigă ea, ridicându-se de la masă.

Încercă s-o rețină, dar fata îl îmbrânci și părăsi în fugă restaurantul.

*

Ploua cu găleata când Elliott ieși la rândul său din local. Cerul era acoperit de nori negri, tuna și fulgera. Doctorul regretă că n-avea la el nici umbrelă, nici trenci – sacoul de in se făcu leoarcă cât ai bate din palme. Își dădu imediat seama că n-o să fie deloc ușor să dea de Angie. Circulația era blocată, iar călătorii luau cu asalt taxiurile și autobuzele.

Se gândi mai întâi să meargă în stația de tramvai tras de cablu de la intersecția Powell cu Market, dar renunță repede la idee: ploaia nu-i descurajase pe turiști, care se înghesuiau în acel loc să vadă cum vagoanele sunt întoarse manual în celălalt sens. Socoti că trebuie să aștepte prea mult, așa că o luă spre Union Square, în speranța că va prinde un tramvai din mers. Primele două care trecură erau atât de ticsite, încât nici măcar nu încercă să se urce. Reuși în schimb să se agațe de al treilea chiar când începea să urce panta.

Merse până la ultima stație – Fisherman's Warf – vechiul port pescăresc din San Francisco, colonizat în prezent de restaurante pentru turiști și magazine de suveniruri. Tremurând de frig, Elliott trecu pe lângă tarabele cu fructe de mare, unde pescarii guralivi

i viscerau crabi vii și îi aruncau în oale imense așezate de-a lungul trotuarului. Când ajunse în Ghirardeli Square, ploaia se înteți-se. Trecu de vechea ciocolaterie și ajunse la Fort Mason.

Ud până la piele și tremurând de frig, își continuă totuși drumul cu pas alert. Vântul care bătea cu zgomot se amesteca cu ploaia și îi biciuia obrajii. Efortul făcuse să-i revină durerile de plămâni și de spate, dar n-avea de gând să renunțe. Știa locul unde fata avea obiceiul să se retragă în momentele de tristețe.

Ajunse într-un târziu pe plaja dintre Marina Green și fostul teren militar Crissy Field. Marea era dezlănțuită, iar valurile enorme își aruncau spuma la zeci de metri. Elliott își mij ochii: podul Golden Gate aproape dispăruse din vedere, înghițit de ceață și norii joși. Plaja era pustie, acoperită de o perdea groasă de ploaie. Continuă să meargă, strigând cât putea de tare:

– Angie! Angie!

La început nu-i răspunse decât vuietul vântului. Ochii i se umpăienjeniră și se simți deodată slab și vulnerabil, ajuns la capătul puterilor.

Apoi simți că ea e pe-aproape, fără să-și dea încă seama unde anume, și într-un târziu îi auzi glasul.

– Tati!

Angie alerga spre el prin ploaia deasă.

– Nu muri! îl imploră ea. Nu muri!

O strânse la piept și rămaseră așa multă vreme, uzi leoarcă, extenuați, copleșiți de durere.

În timp ce își consola fiica, Elliott își jură să se lupte cu moartea din toate puterile, s-o facă să dea înapoi cât putea de mult.

Apoi, când avea să vină momentul fatidic, se va duce împăcat, știind că ceva din el va supraviețui neantului.

Și înțelese că era încă un motiv pentru care oamenii făceau copii.

9

Cărțile și prietenii să-ți fie puțini, dar buni.
Înțelepciune populară

1976
Elliott are *30* de ani

Elliott tocmai își terminase noaptea de gardă și ieșise din spital în frigul matinal. Căzut pe gânduri și chinuit de griji, nu observă mulțimea care începea să se strângă în parcare. Înconjurat din toate părțile de ambulanțe, Matt se dădea în spectacol în fața unui mic grup de infirmiere. Elliott se opri să-l privească, pe jumătate amuzat, pe jumătate iritat. Cu costumul din catifea crem și cu cămașa desfăcută la gât, Matt era foarte haios. Asemenea unui Travolta *avant la lettre*, își scutura șoldurile pe ritmurile disco care răsunau dinspre radioul mașinii sale. Era încă întuneric afară, dar farurile Chevroletului asigurau iluminarea reprezentației.

– *You Should Be Dancing!* urla el în falset, imitându-i pe cei de la Bee Gees.

Un zâmbet larg, care lăsa să i se vadă strungăreața, îi dădea un aer copilăros și simpatic, și Elliott își dădu seama că într-un fel îi invidiază firea spontană și directă.

Ce cauți aici? îl întrebă el, ajuns lângă mașină.

You Should Be Daaaaanciing! repetă francezul, luându-și prietenul după umeri.

Încercă să-l facă să danseze alături de el, dar doctorul refuză să intre în joc.

- Ai băut sau ce-i cu tine? se neliniști el, adulmecându-i respirația, care trăsnea a alcool.

- Dă-mi voie să-mi salut publicul și după aia îți explic tot.

Elliott se încruntă și urcă în Corvette, în timp ce Matt executa un ultim pas de dans. Cucerite de farmecul personajului, infirmierele aplaudară din toată inima reprezentația, după care plecară la treburile lor.

– Doamnelor, a fost o onoare! le asigură el și încheie printr-o reverență.

Apoi, amețit de succesul reportat, sări în mașină fără să mai deschidă ușa și avu norocul să aterizeze pe scaun.

– Acum pune-ți centura, îi ordonă el pasagerului din dreapta.

– Ce-i circul ăsta? se enervă Elliott.

Fără să răspundă, Matt băgă în marșarier și întoarse mașina.

– Am fost la tine acasă și ți-am făcut bagajele, explică el, făcând semn către o valiză înghesuită în spatele scaunelor. Apropo, ți s-a terminat whisky-ul...

– Cum adică *mi-ai făcut bagajele?*

– Păi da, ai avion acum la 9.

– Ce avion măi, ai înnebunit?

Matt ieși în trombă din parcare, cu zgomot de cauciucuri pe asfalt. După câteva viraje ajunse pe Bulevardul Van Ness, unde o nouă apăsare pe accelerator eliberă cei 300 de cai putere ai motorului V8, iar mașina depăși rapid 100 de kilometri pe oră.

– Heeei... de limite de viteză ai auzit? se panică Elliott, încleș tându-și mâinile pe scaun.

– Îmi pare rău, dar stăm prost cu timpul...

– Pot să știu măcar unde mergem?

– Eu unul nu merg nicăieri, îi răspunse Matt relaxat. *Tu* o să mergi, și anume s-o vezi pe Ilena în Florida.

– Poftim?

– Te-mpaci frumos cu ea, o ceri în căsătorie și faceți doi-trei copii frumoși.

– Ai luat-o razna de tot?

– Zilele astea am impresia că mai degrabă tu ești cel care-a luat-o razna. Povestea asta cu călătorul în timp te-a dat peste cap, nu poți să negi.

– M-a dat peste cap pentru că s-a întâmplat *cu adevărat*!

Matt ocoli subiectul și încercă să-și calmeze prietenul.

– Stai de vorbă cu Ilena, îndrepți lucrurile între voi și o să vezi c-o să fie totul bine.

– Dar nu pot să dispar așa pur și simplu! Am operații programate săptămâna asta, am...

Matt îi tăie vorba:

– Amice, ești doar chirurg, nu ești Dumnezeu! Or să găsească pe cineva să-ți țină locul.

Elliott se simți deodată foarte ispitit de perspectiva de a se-ntâlni cu femeia iubită. Simțea și el nevoia să o vadă, dar nu era încă dispus să-și pună inima mai presus de conștiința profesională. Mai ales că trecea printr-o perioadă proastă: șeful de secție, redutabilul și temutul Dr. Amendoza, era cu ochii pe el și nu scăpa nicio ocazie să-l critice.

– Matt, uite ce e, îți mulțumesc pentru ajutor, dar nu cred că-i o idee bună. Lucrez aici doar de câteva luni și trebuie să am grijă de reputația mea. În plus șeful de secție mă crede oricum cam

serios și dacă lipsesc câteva zile mă va ține minte și n-o să obțin mai târziu un post permanent.

Matt ridică din umeri.

Am vorbit eu cu Amendoza ăsta. Te-a lăsat la vatră până luni.

Îți bați joc de mine? Chiar ai vorbit cu Amendoza?

Normal.

Normal c-ai vorbit, sau normal că-ți bați joc de mine?

Matt clătină din cap:

- Șeful ăsta al tău a remarcat și el că de câteva zile nu ești în apele tale. Și, că veni vorba, are o părere foarte bună despre tine.

- Aiurea...

– Mi-au zis infirmierele. La spital Amendoza le spune tuturor ce chirurg excelent ești.

– Tuturor, numai mie nu, mormăi Elliott.

– Da, aici intru eu în scenă: te informez cum stau lucrurile când nu mai ai idee pe ce lume trăiești.

La orizont, norii se luminau încet-încet, lăsând să se întrevadă o strălucire purpurie care anunța o zi minunată. Matt scotoci în buzunarul interior al sacoului și scoase un bilet de avion.

– Mergi pe mâna mea, știu eu ce-i mai bine pentru tine.

– Și Haimana?

– Stai liniștit, o să vin eu să-i dau de mâncare în fiecare zi.

Ajuns la capătul argumentelor, doctorul sfârși prin a accepta recunoscător biletul, dându-și încă o dată seama ce norocos era să aibă așa un prieten. Îi reveniră în minte împrejurările ciudate ale întâlnirii lor cu zece ani în urmă, în cursul unui episod tragic, despre care cei doi nu aduceau niciodată vorba. În această dimineață ar fi vrut să-și arate recunoștința față de Matt, dar, cum se întâmplă adesea, nu-și găsi cuvintele și până la urmă tot francezul rupse tăcerea.

– Știi ce-aș fi ajuns dacă nu te cunoșteam pe tine?

Elliott ridică din umeri și nu răspunse nimic, așa că Matt continuă:

– Aș fi mort de mult.

– Termină cu prostiile!

– E adevărat, știi foarte bine.

Elliott își privi prietenul cu coada ochiului. Hainele șifonate ale lui Matt și ochii roșii de nesomn trădau o noapte albă. Și nu era singurul lucru îngrijorător: felul imprudent în care conducea, băutura, aluziile repetate la moarte și la fantomele trecutului...

Își dădu deodată seama că celălalt trecea la rândul său printr-o perioadă dificilă. Sub buna dispoziție afișată în orice împrejurare se ascundea o față mai întunecată, iar firea lui jovială era uneori învinsă de idei negre și de descurajare.

– Hai să-ți zic ceva: în fiecare dimineață când mă trezesc mă uit la cer și la mare și îmi spun că dacă mai am încă ocazia să mă bucur de el e numai datorită ție.

– Matt, ești beat!

– Da, sunt beat, recunoscu acesta. Tu salvezi vieți, iar eu mă îmbăt. Nu sunt în stare de altceva decât să agăț fete și să mă dau în spectacol.

Tăcu câteva secunde, apoi continuă:

– Dar știi ce? Poate că asta e treaba mea pe Pământ: să am grijă de tine și să te ajut cum pot.

Vorbise serios. Încercând să-și ascundă emoția și vrând să evite o tăcere prea apăsătoare, Elliott trecu la un subiect mai puțin grav:

– Mișto scule! exclamă el, cercetând casetofonul auto ultimul răcnet, instalat de curând.

– Mda, amplificatorul are 2 x 50 wați, precizează Matt, ușurat și el că se trecuse la altceva.

– Ți-ai luat ultimul Bob Dylan?

– Bătrâne, Dylan e expirat! Uite aici cum arată viitorul, anunță el în timp ce cotrobăia prin torpedou, de unde scoase până la urmă o casetă cu coperta alb-negru, de mare efect.

– Bruce Springsteen? silabisi Elliott. N-am auzit de el.

Matt îi povesti tot ce știa despre tânărul rocker de stil nou care avea un succes tot mai mare cântând despre viața proletariatului din New Jersey.

– Fii atent, să vezi ce tare e, mai spuse el în timp ce introducea caseta în aparat.

În curând mașina se umplu de acordurile albumului *Born to run*, în timp ce soarele începea să-și arate primele raze. Până ajunseră la destinație cei doi prieteni se lăsară purtați de muzică, fiecare cu gândul la ale sale, însă rămânând de fapt împreună...

Într-un târziu apăru la orizont și aeroportul. Matt intră cu aplomb pe breteaua care ducea către terminale și, adept al șofatului sportiv, opri cu scârțâit de cauciucuri în fața terminalului de plecări.

– Hai, grăbește-te!

Elliott își luă valiza și porni în fugă către ușile de sticlă. Făcuse deja vreo zece metri când se întoarse către Matt și îi strigă:

– Dacă se prăbușește avionul și ajung primul în rai, să-ți păstrez un loc?

– Normal, răspunse Matt, un loc la căldură, lângă Marilyn Monroe... și nu prea departe de tine.

10

Nu iubirea este liantul cel mai puternic
dintre două ființe, ci sexul.
Tarun J. TEJPAL, *Departe de Chandigarh*, p. 11

Nu sexul este liantul cel mai puternic
dintre două ființe, ci iubirea.
Tarun J. TEJPAL, *Departe de Chandigarh*, p. 670

1976
Elliott are *30* de ani

„Doamnelor și domnilor, în curând vom începe coborârea către aeroportul din Orlando. Vă rugăm să reveniți la locurile dumneavoastră, să ridicați spătarul scaunului și să vă puneți centura de siguranță!"

Elliott renunță să mai privească prin hublou și se întoarse către culoarul central. Avionul era pe jumătate gol. Degeaba făcea Matt pe neîncrezătorul, tânărul doctor nu mai avea nicio îndoială în privința întâmplărilor recente din viața sa și în tot timpul drumului îi cercetase cu atenție pe ceilalți pasageri, întrebându-se dacă printre ei nu se găsea cumva și dublul său de șaizeci de ani. De

când amprentele digitale îi confirmaseră identitatea ciudatului oaspete îi aștepta următoarea vizită cu un amestec de angoasă și nerăbdare.

Avionul aterizâ lin. Fără să mai piardă timpul, Elliott își recuperă valiza, închirie o mașină și porni către *Ocean World*. După o noapte de gardă și o călătorie de șase ore în care nu reușise să adoarmă niciun pic își simțea membrele amorțite și era mort de oboseală. Coborî geamul Fordului Mustang ca să tragă în piept aerul de mare. Clima era mult mai blândă aici decât la San Francisco. În Florida nu venise încă toamna, iar sezonul estival era în prelungiri. Ajunse în *International Drive*, cartierul înconjurat de peluze frumoase și hoteluri noi-nouțe. În oraș domnea o ambianță de sărbătoare permanentă. Poate că era cam artificial totul, dar se hotărî să intre în acest joc.

După ce își lăsă mașina în parcarea uriașă a *Ocean World* se gândi câteva clipe dacă s-o sune pe Ilena de la un telefon public, ca s-o prevină de venirea sa. Până la urmă alese să-i facă o surpriză și își plăti biletul de intrare ca orice turist.

Parcul acvatic era numai el un mic oraș, întins pe șaizeci de hectare și deservit de câteva sute de angajați. Cunoscând bine locul, Elliott bănuia unde se găsea Ilena. Ca să ajungă la ea traversă grădina vălurită, populată de păsări flamingo roz, din jurul acvariului tropical, apoi ajunse pe o mică plajă artificială – punctul de întâlnire al țestoaselor gigant. De acolo trecu pe lângă un loc îngrădit, unde pluteau alene câțiva aligatori leneși și ajunse într-un târziu la bazinul cu orci.

Locul era impresionant: cele șase orci de la *Ocean World* trăiau într-un bazin adânc de doisprezece metri, umplut cu patruzeci și cinci de milioane de litri de apă de mare. Era pauza dintre două spectacole și tribunele erau aproape goale. Elliott se așeză cât mai discret pe o strapontină, uitându-se la îngrijitorii care se agitau în jurul uriașilor marini. O identifică imediat pe Ilena. Era singura

femeie din grup. Având pe ea un costum de scafandru făcea pe dentistul de ocazie, încercând să polizeze cu o freză un dinte al cetaceului care o privea cu gura larg deschisă. Pe Elliott îl trecură fiorii și se gândi la dresorii de circ care își bagă capul în gura leului, dându-și imediat seama că Ilena n-ar fi apreciat deloc comparația...

Suplă și respirând a mare, era frumoasă ca o sirenă. Strălucea ca un diamant rătăcit printre gablonzuri. Uneori, când mergeau împreună într-un restaurant sau într-un magazin, o lăsa să intre prima și timp de o clipă lumea se întreba ce bărbat are norocul să iasă cu această fată de vis. Când privirile poposeau asupra lui i se părea mereu că citește o mică dezamăgire în ochii audienței.

Doi îngrijitori se învârteau prin preajma ei, atrași ca de un magnet de frumusețea ei electrizantă. Ea râdea prietenește la glumele lor, ținându-i în același timp la distanța cuvenită.

Se întrebă dacă era la înălțimea unei astfel de femei. Reușea oare s-o facă fericită?

Multă vreme ocolise aceste întrebări, mulțumindu-se să trăiască în prezent, dar acum se hotărâse în fine să le înfrunte.

Se iubeau în continuare, nu încăpea îndoială, dar munca și mersul vieții îi îndepărtaseră puțin. Pentru că trăiau departe unul de altul și fiecare era absorbit de viața sa profesională, relația lor avea mereu un aer de provizorat.

Se întreba adesea ce s-ar fi întâmplat cu viața lui dacă n-ar fi întâlnit-o pe ea în urmă cu zece ani. Mulțumită ei devenise fără discuție un om mai bun: Ilena nu era străină de decizia lui de a deveni medic, îi dăduse siguranța necesară și îi deschisese ochii asupra realităților lumii. Și el? Ce făcuse el pentru ea? Cu ce se alesese ea de la el? Poate că o să se trezească într-o bună dimineață cu gândul că și-a pierdut timpul rămânând alături de el.

Și atunci ar fi nevoit să se resemneze să o piardă.

Să te pierd... îi șopti el de departe, ca și cum ar fi putut să-l audă.

În orice caz, un lucru era sigur: ar fi dispus să facă orice ca acea zi să nu vină niciodată. Cât despre ce putea face el pentru ea... Oare ar accepta să-și părăsească spitalul și viața sa în San Francisco ca să vină lângă ea în Orlando? Nu era în stare să răspundă la această întrebare, dar în același timp se simțea capabil să și dea viața pentru ea, ceea ce nu era totuși puțin lucru.

Căpătând ceva curaj după această concluzie, se ridică și își părăsi locul din tribună, considerând că a venit momentul să pună capăt dansului nupțial din jurul Ilenei.

– Hei, băiete! strigă el către un tânăr care vindea baloane umplute cu heliu.

– Da, domnule.

– Cu cât dai baloanele?

– Un dolar două bucăți.

Elliott îi dădu douăzeci de dolari, mai mult decât suficient pentru toată marfa. Ascuns după mănunchiul de baloane, se apropie fără zgomot de bazin.

– Nu aveți voie în această zonă! îi strigă unul dintre îngrijitori.

Elliott îi cunoștea pe o parte dintre angajați, dar pe acesta nu-l mai întâlnise. Îl privi cu atenție și detectă o anumită agresivitate în privirea sa.

Genul care caută scandal cu orice preț, reflectă el, continuând să avanseze în ciuda avertismentului.

– Sunteți surd? strigă celălalt și îl îmbrânci.

Elliott se împiedică și fu nevoit să dea drumul baloanelor ca să se țină pe picioare.

– Ești un bou! îi aruncă el înciudat celui care-l împinsese.

Tânărul îngrijitor se propăpi în fața lui, cu pumnii strânși.

– Hei, ce se-ntâmplă aici? întrebă Ilena îndreptându-se spre ei.

– E unu' aici care se crede la el în curte, îi explică angajatul, arătând către Elliott.

Baloanele cu heliu ridicându-se chiar atunci în aer, Ilena se trezi față în față cu bărbatul pe care îl iubea și rămase o clipă perplexă.

– E-n regulă Jimmy, mă ocup eu, spuse ea după ce își reveni.

Îngrijitorul îi întoarse spatele lui Elliott cu părere de rău.

– Animalule! îi aruncă el printre dinți.

– Oligofrenule! îi răspunse Elliott pe același ton.

În timp ce angajatul se îndepărta scoțând fum pe nări de furie, Elliott și Ilena rămaseră față în față, fără să zică nimic, la doi metri unul de altul.

– Eram prin zonă și...

– Da, sigur, zi mai bine că nu poți trăi fără mine.

– Și ce, tu poți?

– Eu am numai bărbați prin jur... în locul tău mi-aș face griji.

– Păi îmi fac, de-asta am și venit.

Ilena îi aruncă o privire sfidătoare.

– Ți-a ieșit destul de bine sceneta...

– Îmi pare rău pentru încăierarea cu „Jimmy" ăsta.

– N-ai de ce. Îmi place când te lupți pentru mine.

Elliott arătă cu degetul spre cer.

– Îți adusesem ceva.

Ridică la rândul ei ochii spre cer: duse de vânt, baloanele se îndepărtau într-o direcție necunoscută.

– Dacă era dragostea ta, a luat-o vântul.

El clătină din cap.

– Dragostea n-o ia vântul așa.

– Dar trebuie avut grijă de ea, nu e niciodată bătută în cuie.

În timp ce soarele cobora după palmieri, Elliott se apropie de ea.

– Te iubesc, îi spuse el simplu.

Femeia se aruncă în brațele lui și se învârtiră împreună ca la douăzeci de ani.

*

– M-am gândit la ceva, îi spuse el după ce o lăsă din nou cu picioarele pe pământ.

– La ce? întrebă ea, aproape fără să-și desprindă gura de a lui.

– Ce-ar fi să facem un copil?

– Aici, pe loc? răspunse ea, amintindu-și de replica lui din urmă cu câteva zile. De față cu orcile și cu delfinii?

– De ce nu?

*

Ilena parcă Fordul Thunderbird la capătul unei alei cu pietriș care dădea către o încântătoare casă din cărămidă roz, înconjurată de stâlpi albi și având în loc de acoperiș o terasă deschisă. De câteva luni tânăra închiriase primul etaj de la o domnișoară bătrână ciufută, moștenitoarea unei familii bogate din Boston, care își petrecea însă cea mai mare parte a timpului în Florida, clima însorită de aici fiind mai potrivită pentru reumatismul său. Domnișoara Abbott, care n-avea vederi foarte progresiste, ținea foarte mult ca la ea să locuiască „persoane de condiție bună". Ca atare o avertizase în mai multe rânduri pe Ilena că îi este absolut interzis să aducă „bărbați" în locuința ei, care „nu era o casă de toleranță".

Ilena îi făcu semn lui Elliott să nu facă niciun zgomot. Din casă nu se auzea nicio mișcare, iar domnișoara Abbott era cam tare de urechi, dar trebuia să fie prevăzători. Ieșiră din mașină și închiseră portierele fără zgomot, apoi urcară unul în urma altuia treptele scării de incendiu, prin care se putea ajunge la etaj ocolind intrarea principală.

Elliott mergea în față bodogănind încet, nu foarte încântat că trebuie să joace rolul unui adolescent care intră prin efracție în

dormitorul fetelor după ce s-a dat stingerea. În spatele lui, Ilena se amuza de toată situația, până când deodată se auzi o voce...

– Ilena, tu ești?

Ușa de la intrare se deschisese larg și domnișoara Abbott era deja în fața casei.

– Bună ziua, domnișoară Abbott, ce după-amiază frumoasă, nu-i așa? ciripi tânăra cu un aer degajat.

– Ce faci acolo, Ilena? întrebă proprietăreasa încruntându-se ușor.

Suspicioasă, se depărtă de casă pentru a vedea mai bine scara, dar Elliott apucase să se strecoare în apartament.

– Am... am crezut că dormeați și n-am vrut să vă deranjez, îi explică tânăra.

Bătrâna ridică din umeri, apoi deveni mai cooperantă:

– Nu vrei să bei un ceai cu mine?

– Ăăă... ce să zic?...

– Am făcut prăjituri. Acum le-am scos de la cuptor.

– Păi...

– E o rețetă ca pe vremuri, de la bunica mea. Dacă vrei o să ți-o scriu și ție pe ceva.

– N-aș vrea să vă stric după-amiaza.

– Ei, stai liniștită, draga mea, îmi face plăcere.

După tonul ultimei replici a bătrânei, Ilena avu o bănuială că domnișoara Abbott îi cam ghicise jocul.

*

Singur în micul apartament, Elliott începea să-și piardă răbdarea. Ieși în vârful picioarelor din cameră și încercă să vadă ce se întâmplă la etajul de jos. Spre nemulțumirea lui, constată că Ilena fusese luată ostatică de proprietăreasă. Întinsă pe un șezlong cu o

ceașcă de ceai în mână, tânăra o asculta absentă pe bătrâna Abbott cum înșira lista ingredientelor necesare pentru de-acum celebrele sale prăjituri.

Dându-și seama că Ilena nu va putea scăpa prea curând, Elliott reveni în cameră și se resemnă să aștepte, încercând să-și treacă timpul scotocind prin încăperea mare, care mirosea frumos a smirnă și scorțișoară. Locul era foarte primitor, plin de lumânări decorative, pernuțe multicolore și bibelouri indiene. Într-un colț era sprijinită o chitară acustică, alături de care se găseau o tamburină și un caiet cu partituri ale cântecelor lui Joan Baez și Leonard Cohen. Pe peretele din spate era prins un afiș al unui film franțuzesc – *Jules et Jim* – primit de la Matt după ultima lui călătorie la Paris. Pe noptieră, rătăcite printre volume de psihologia animalelor, dădu cu ochii de ultima carte a Agathei Christie și de un roman cu copertă țipătoare, al unui autor de care nu auzise niciodată: *Carrie*, de Stephen King. Citi absent prezentarea de pe copertă.

Mda, își zise el, punând cartea la loc, *încă un scriitor de care n-o să-și mai aducă nimeni aminte peste cinci ani...*

Continuându-și trecerea în revistă a obiectelor din cameră dădu peste un aparat ciudat: un fel de circuit electronic introdus într-o cutie din lemn de koa și conectat la televizor. Ilena îl cumpărase cu un an înainte de la magazinul Byte Shop din San Francisco contra frumoasei sume de șase sute de dolari. Tânăra era interesată de tehnologie și se înnebunea după noile dispozitive numite calculatoare. Elliott nu prea se pricepea la așa ceva, însă ea îl asigurase că nu peste multă vreme va exista câte unul în majoritatea locuințelor, ca și în aparate ca frigiderul sau mașina de spălat. Amintindu-și de această profeție nu putu să nu ridice neîncrezător din umeri.

Împins de curiozitate, își aruncă totuși ochii pe câteva pagini din documentația de pe birou. Se dovedi că degeaba avea această mașinărie reputația că oricine o poate utiliza, grație tastaturii și

casetofonului atașat, el unul nu pricepu nimic. Nici măcar n-ar fi fost în stare să spună la ce-ar putea folosi o astfel de chestie. Singurul lucru care-i reținu atenția fu numele ciudat al firmei care producea obiectul: Apple Computer.

Cu așa un nume nu prea au șanse să dea succesul peste ei! își spuse el, neîndrăznind să pornească aparatul.

Se lungi pe pat și luă cărțulia acestui Stephen King, începând s-o frunzărească în timp ce o aștepta pe Ilena. După jumătate de oră devorase deja o sută de pagini.

La urma urmei nu-i chiar așa rău..., recunoscu el cam fără tragere de inimă, chiar în momentul în care cineva deschise ușa camerei.

Copacii de la fereastră se îmbrăcau în culorile toamnei, umplând încăperea de o lumină caldă.

Zâmbitoare și pusă pe șotii, Ilena îl privea amuzată. Avea pe ea o pereche de blugi evazați și spălăciți, o cămașă din bumbac deschisă la culoare, sandale din piele și o brățară de peruzea la mână.

– Sper că măcar mi-ai adus și mie niște prăjituri, glumi el. Începe să-mi fie foame.

– Iar eu sper că ai profitat de acest timp ca să te odihnești, îi întoarse ea vorba, desfăcându-și doi nasturi de la cămașă.

– De ce să mă odihnesc?

– Pentru că o să ai nevoie să fii în formă...

*

Ilena închide ușa cu piciorul și se îndreaptă spre fereastră ca să tragă perdeaua. El o prinde, încearcă s-o tragă spre pat. La început ea îl respinge, dar imediat îl strânge la piept și apoi îl împinge la perete.

El îi prinde fața în palme. Părul Ilenei e încă umed și miroase a mare. Ea îi desface cureaua și lasă să-i cadă blugii. El îi scoate cămașa, fără să mai țină cont de nasturi. Își ating ușor buzele întredeschise. Ea îi trece un braț pe după gât, el o ridică în brațe, iar ea își încolăcește picioarele în jurul lui.

După o scurtă luptă cu sutienul, începe să-și plimbe degetele pe sânii ei, coboară până la pântecele gol, apoi și mai jos. Se aude un geamăt de plăcere. Doar tu și eu. Numele ei șoptit la ureche. Mâinile reci îi mângâie trupul, urcă de-a lungul spatelui.

Se sprijină de spătarul unui fotoliu, care se răstoarnă cu ei, îngenunchează amândoi pe covor, apoi se întind pe jos. Ea se ridică deasupra, dar el o aduce aproape de el și o ia în brațe. Ea își ține răsuflarea, mușchii i se contractă și e străbătută de un frison ca gheața, apoi de o undă de foc. Pântecele îi freamătă, apoi tot trupul i se destinde.

Afară a început să bată vântul. O pală face să tremure geamul ferestrei, care se deschide cu putere, dărâmând o vază de lut și spărgând-o de podea. În depărtare se aude un câine lătrând, cineva strigă ceva nedeslușit.

Dar lor nu le pasă de ce-i afară, de câini și de oameni.

Nu mai contează nimic, nu mai contează decât beția de a te pierde în celălalt, vertijul pe care-l simți alunecând în prăpastie, teama ca legătura să nu se rupă.

Ea se agață acum de tot: de părul lui, de mirosul pielii, de gustul buzelor sale. Inima îi bate atât de repede încât aproape o doare, dar n-ar vrea ca această clipă să se termine.

Apoi simte ca un gol în stomac, simte că ceva se rupe înlăuntrul ei. Are senzația că a evadat din timp, că nu mai e pe Pământ, că e veșnică.

Simte că e proiectată undeva departe.

Către altundeva...

*

Rămaseră tăcuți, întinși unul lângă altul în întunericul încăperii, strânși unul în altul, cu picioarele înlănțuite, cu degetele îngemănate. Se făcuse noapte, se făcuse răcoare, dar în coconul lor se simțeau la căldură, la adăpost.

Alunecau încet în somn, când brusc sună telefonul. Ilena se dezmetici imediat, sări în picioare, se înfășură într-un cearșaf și ridică receptorul.

Câteva momente de tăcere, apoi:

– Bine, vin acum.

Închise și se întoarse către Elliott.

– Îmi pare tare rău, iubitule...

– Nu-mi spune că trebuie să pleci.

– E o urgență.

– Cine era? Un delfin? O balenă care are nevoie să-i murmuri un cântec de leagăn ca să poată adormi?

– Lipsește un îngrijitor pentru spectacol și numai eu îi pot ține locul.

Se așeză lângă el pe pat și începu să-i maseze umerii.

– Ce spectacol? E șapte seara.

– Până se termină sezonul estival avem și un spectacol nocturn.

– Păi ce sezon? Suntem aproape în octombrie!

– Nu-i chiar așa, iubitule, suntem în Florida și vremea e încă frumoasă.

Îl sărută încă o dată și se ridică să plece.

– Poți să rămâi aici, dacă vrei. Nu-ți face probleme cu proprietăreasa – se culcă devreme și oricum cred că și-a dat seama că ești aici.

– Prefer să vin cu tine, răspunse el imediat.

– Ți-e teamă să nu mă seducă cineva?

– Nu, dar am pus ochii pe o vânzătoare drăguță la magazinul de suveniruri. Vreau să-i țin companie cât timp te ocupi de spectacol.

– Vrei să te-arunc pe fereastră? îl amenință ea, azvârlind cu o pernă în el.

Cât ai bate din palme Ilena își adună hainele și-și aranjă părul.

– Of, imediat te gândești la măsuri radicale, constată Elliott în timp ce-și punea cămașa.

– Păi normal. Să nu crezi că dacă ne iubim suntem la adăpost de orice. S-ar putea foarte bine să fi fost ultima dată când am făcut dragoste împreună...

– Oricum, a fost foarte bine.

– Iar asta a fost o replică de doi lei.

– Care?

– Asta pe care-ai spus-o acum.

– N-am voie să zic c-a fost foarte bine?

– Nu.

– Păi de ce?

– Pentru că se risipește vraja.

Femeile astea...

– Toate clipele noastre împreună, adăugă el în timp ce-și punea sacoul, le păstrez în minte, ca pe niște filmulețe.

– Uite asta a fost drăguț, mai spuse ea și ieși pe ușă.

Respectând pretențiile de respectabilitate ale bătrânei, Elliott ajunse la mașină coborând pe scara de incendiu. Când Ilena se îndepărtase, mai șopti pentru sine, pe un ton glumeț:

– Filmulețe pe care o să mi le derulez adesea în minte dacă o să ajung vreodată într-un azil de pensionari, bătrân și neputincios. Ca să-mi aduc aminte cât de fericiți eram împreună.

Și nici nu bănuia câtă dreptate avea în această privință...

11

Ieri abia aveam douăzeci de ani
și timpul îl mângâiam...
Charles AZNAVOUR

Yesterday, love was such an
easy game to play
John LENNON – Paul MCCARTNEY

1976
Elliott are *30* de ani

Salonul panoramic al *Aquatic Café* le dădea ocazia vizitatorilor parcului să-și bea băutura în liniște, având în fața ochilor bazinul cu orci, aflat cu câțiva metri mai jos. În mai puțin de un sfert de oră balenele ucigașe și îngrijitorii lor urmau să înceapă spectacolul, o combinație de coregrafie și cascade spectaculoase.

Așezat la o masă, Elliott privea cum tribunele se umpleau încet-încet pentru această ultimă reprezentație a zilei. Un ospătar îi aduse Budweiserul. Îi făcu un semn discret de mulțumire.

Barul era scufundat într-o penumbră caldă. Aproape de tejghea, un chitarist și o cântăreață depănau versiuni acustice ale melodiilor folk cântate de Carole King, Neil Young sau Simon and Garfunkel...

Legănat de acordurile chitarei și având încă proaspătă în minte scena din dormitorul Ilenei, Elliott nu observă că la masa de lângă el se așezase cineva.

Luă o gură de bere, apoi își aprinse absent o țigară.

– Deci la tine era bricheta!

Luat prin surprindere, se întoarse brusc către cel care tocmai i se adresase. Așezat pe bancheta îmbrăcată în piele de alături, bărbatul – despre care știa de-acum că este el însuși peste treizeci de ani – îl privea amuzat.

Elliott nu era surprins de această nouă apariție, pentru care se pregătise și care îi întărea convingerea că întâmplările recente nu fuseseră un vis.

– Știu tot... spuse el cu glas tremurat.

– Care tot? întrebă celălalt.

– Știu că e adevărat ce mi-ați spus. Știu că sunteți... eu însumi.

Bărbatul se ridică de pe banchetă, își scoase sacoul și veni să se așeze pe locul din fața lui.

– Ingenioasă ideea cu tatuajul, spuse el, ridicându-și mâneca de la cămașă până la umăr.

– Știam c-o să vă placă.

Văzând un nou client, ospătarul se apropie de masă.

– Cu ce vă servesc? îl întrebă el pe cel mai în vârstă dintre cei doi.

– La fel ca el, răspunse acesta, arătând către sticla de bere. Eu și prietenul meu avem adesea gusturi comune.

Cei doi zâmbiră fără voia lor și, pentru prima dată, în lumina blândă a acestei cafenele, o complicitate stranie păru să se instaleze

între ei. Trecu mai bine de un minut fără să se rostească niciun cuvânt. Savurau amândoi acel ciudat sentiment de intimitate care îi cuprinsese în acele momente. O senzație stranie, ca atunci când dai peste o rudă pe care n-ai mai văzut-o de ani buni.

Într-un târziu Elliott izbucni:

– Cum naiba faceți asta?

– Călătoria în timp? Dacă te încălzește cu ceva, sunt la fel de uimit ca și tine.

– E o nebunie!

– Da, aprobă celălalt, e o nebunie...

Elliott trase adânc din țigara pe care tocmai și-o aprinsese. Simțea că îi vâjâie capul.

– Și cum e la voi?

– În 2006 adică?

– Da...

– Ce vrei să știi?

Ar fi avut un sac de întrebări: zece, douăzeci, o sută, o mie... Începând cu aceasta:

– Cum e lumea?

– Nu-i mai grozav ca acum.

– Războiul rece...

– S-a terminat de mult.

– Cine a câștigat, rușii sau noi?

– De-ar fi așa simplu...

– A fost al treilea război mondial? Conflicte nucleare?

– Nu, dar sunt alte probleme: mediul înconjurător, globalizarea, terorismul și toate urmările episodului 11 septembrie...

– 11 septembrie?

– Da... s-a întâmplat un lucru pe 11 septembrie, la World Trade Center din New York.

– Ce anume?

Nu știu dacă-i o idee așa bună să-ți povestesc toate lucrurile astea...

Avid după informații, Elliott nu lăsă tăcerea să se instaleze:

Și cu – cum îmi merge?

Faci și tu ce poți.

Am ajuns un bun doctor?

Elliott, ești deja un bun doctor.

Nu, nu la asta mă refer... am ajuns mai stăpân pe mine? M-am împăcat cu faptul că-mi mor uneori pacienții? Am învățat să mă detașez?

Nu, n-ai cum să te împaci cu faptul că-ți mor pacienții. Și tocmai pentru că nu te-ai „detașat" ai reușit să rămâi un doctor bun.

Elliott rămase câteva momente descumpănit și simți că i se face pielea de găină. Nu se gândise niciodată că lucrurile pot fi privite și așa.

Apoi își dădu seama ca prin ceață că timpul era limitat și că nu putea să pună toate întrebările care-l măcinau. Așa că reveni la cele foarte importante:

– Am copii?

– Da, o fată.

– Aha... exclamă el, neputând să-și dea seama dacă e un motiv de bucurie sau nu. Sunt un tată bun?

– Cred că da.

– Și Ilena? E bine?

– Pui prea multe întrebări.

– Vă vine ușor să spuneți asta – aveți toate răspunsurile.

– Aș vrea eu...

Luă o gură de bere și scoase la rândul său un pachet de Marlboro din buzunar.

– Vreți bricheta înapoi? îl întrebă Elliott aprinzând-o și apropiind-o de țigara celuilalt.

– Poți s-o păstrezi. Oricum ar fi ajuns a ta la un moment dat...

În fundul sălii, cei doi muzicieni începuseră să cânte *Yesterday* a celor de la Beatles. Elliott profită de ocazie ca să pună o întrebare ceva mai frivolă:

– Ce muzică se ascultă la voi?

– Nimic peste așa ceva, îl asigură interlocutorul, bătând tactul cu piciorul.

– S-au reunit?

– Beatleșii? Nu, și nu prea mai au cum. Lennon a fost asasinat, iar Harrison a murit acum doi-trei ani.

– Și McCartney?

– El e pe baricade în continuare.

Deodată muzica se opri, semnalând începutul spectacolului acvatic. Cei doi se întoarseră ca la comandă către uriașul bazin cu orci, în timp ce îngrijitorii își făceau apariția în aplauzele unui public devenit între timp ceva mai numeros.

– E ea, nu, Ilena? întrebă bătrânul, mijindu-și ochii.

– Da, îl înlocuiește pe un îngrijitor.

– Aha... cum știi, nu pot sta prea mult pe-aici și în câteva minute o să dispar cu siguranță din nou. Așa că nu mi-o lua în nume de rău, dar în timpul care-mi mai rămâne aș vrea să merg să o văd pe *ea*.

Fără să înțeleagă prea bine motivul revenirii în timp, Elliott privi cum dublul său se ridică de la masă și părăsește cafeneaua, îndreptându-se către tribune.

*

Elliott are *60* de ani

Elliott coborî printre șirurile de scaune și se instală în primul rând. Bazinul era cel mai mare construit vreodată în lume și era

împărțit în trei secțiuni, partea principală prelungindu-se cu două bazine mai mici, unul dintre ele consacrat operațiunilor de îngrijire, celălalt fiind destinat antrenamentelor. Peretele înalt de sticlă, lung de peste șaizeci de metri, le permitea spectatorilor să urmărească orcile evoluând sub apă în cursul reprezentației.

Spectacolul era impresionant. Aceste cetacee de câteva tone se deplasau cu o grație uimitoare, făcând salt după salt, prăbușindu-se înapoi în bazin și împroșcând cu apă în jur. Dar Elliott n avea ochi decât pentru Ilena, cea care dirija acest dans subacvatic de-a lungul peretelui de sticlă.

După toți acești ani, șocul revederii era unul de proporții. I se părea neverosimil de frumoasă, aproape ireală, ca un înger întâlnit în vis. În ultimii treizeci de ani privise de mii de ori puținele fotografii cu ea care îi rămăseseră. Dar fotografiile nu reușeau să surprindă această frumusețe acaparatoare pe care o avea acum în fața ochilor.

Emoția revederii scoase la suprafață sentimente și amintiri de demult: regretul că nu o iubise mai mult, că nu o înțelesese mai bine, că nu fusese în stare s-o protejeze. Apoi, iarăși și iarăși, acel sentiment de neputință și de furie că trebuie să se încline în fața timpul care fuge și distruge totul în calea sa...

*

Elliott are *30* de ani

Încă bulversat după scena la care tocmai luase parte, Elliott rămăsese la masă, țintuit de scaun, în timp ce dublul său privea spectacolul din tribună.

Departe de a-i fi alinat setea, toate lucrurile pe care tocmai le aflase nu făcuseră decât să-i întărâte și mai tare pofta.

Cum bătrânul își lăsase sacoul pe spătarul scaunului, Elliott nu se putu abține să nu-i scotocească prin buzunare. În mod ciudat nu resimți niciun pic de vină: la situații excepționale, măsuri excepționale. În urma căutărilor se alese cu un portofel și două cutiuțe.

Din portofel nu află mare lucru, atât că găsi în el fotografia unei fete frumoase, de douăzeci de ani.

Să fie fata mea? se întrebă el, fără să resimtă însă nicio emoție.

Căută asemănări cu Ilena, dar nu găsi niciuna. Tulburat din cale-afară, puse fotografia la loc și se concentră pe celelalte două obiecte.

Primul dintre ele era o cutie minusculă, neagră și lucioasă, cu un ecran mic și butoane inscripționate cu cifre. Citi numele NOKIA deasupra ecranului, dar nu-i spunea nimic. Probabil numele firmei care producea aparatul. Îl întoarse pe toate părțile, fără să-și poată da seama la ce-ar putea servi, până când aparatul începu brusc să sune. Luat prin surprindere, îl puse la loc pe masă, neștiind cum să-l oprească.

Pe măsură ce soneria răsuna tot mai tare, toți clienții din cafenea începură să se întoarcă înspre el, aruncându-i priviri în care se amestecau surprinderea și nemulțumirea. Deodată avu revelația că avea în față un telefon și, deși apelul nu-i era de bună seamă destinat, făcu gestul destul de intuitiv de a apăsa pe butonul verde pentru a răspunde.

– Alo? spuse el, ducând la ureche acel minuscul receptor.

– În sfârșit! Da' știu că te miști repede!

Această voce, care bombănea nemulțumită și care părea să vină de foarte departe era vocea lui...

– Matt!! Matt, tu ești?

– Normal că eu sunt.

– Și unde ești?

- La domeniu, unde-ai vrea să fiu? Trebuie să mai și muncească cineva ca să meargă ferma.

- Ferma? Te referi la ferma noastră viticolă? Am cumpărat-o deja?

- Ăăă... da, am cumpărat-o acum treizeci de ani. Am senzația că tot cu mintea pe coclauri ești.

- Matt?

- Ce e?

– Câți ani ai?

- Bine, bine, știu că nu mai am douăzeci de ani. Chiar e nevoie să-mi aduci aminte de fiecare dată?

– Zi-mi te rog câți ani ai.

– Câți ai și tu, dragul meu: șaizeci de trandafiri în buchetul vieții...

Elliott făcu o pauză ca să-și revină.

– N-o să crezi niciodată ce mi se-ntâmplă...

– Cu tine mă aștept la orice. Că veni vorba, unde ești acum?

– Sunt în 1976... și am treizeci de ani.

– Bine, bine. Hai că te las, am probleme de rezolvat, spre deosebire de alții. Dacă erai cumva curios, lăzile de vin către Franța nu le putem expedia nici acum la timp: iarăși nenorocitele lor de greve, bombăni el și închise.

Elliott nu se putu împiedica să nu surâdă, emoționat și în același timp năucit de această conversație suprarealistă. Dar surprizele nu se terminaseră încă. Luând în mână celălalt aparat, descoperi un fir de plastic înfășurat în jurul său. Îl desfășură și găsi la capete două mici capsule. Indicațiile *right* și *left* îi dădură o idee:

O pereche de căști?

Își băgă cele două mici difuzoare în urechi și continuă să cerceteze aparatul. Cutia era puțin mai groasă ca o monedă, avea un ecran color și un fel de disc în mijloc. Îl întoarse pe cealaltă parte și descoperi inscripția:

iPod

Designed by Apple in California – Made in China

Învârti discul și pe ecran începură să defileze nume ciudate, de care nu auzise niciodată: U2, R.E.M, Coldplay, Radiohead...

Într-un târziu dădu și peste ceva cunoscut: The Rolling Stones.

Pe buze îi apăru un zâmbet de mulțumire. Se simțea pe teren cunoscut. Dădu încrezător volumul la maxim și apăsă pe butonul *play*...

Primele acorduri din *Satisfaction* îi perforară timpanul, ca și cum i-ar fi trecut un Boeing prin creier.

Scoase un urlet, lăsă aparatul din mână și își smulse căștile din urechi. Bulversat, se grăbi să pună la loc portofelul, telefonul și mp3 playerul în buzunarele sacoului, de unde n-ar fi trebuit să iasă niciodată.

Hotărât lucru, viitorul se anunța complicat...

*

Elliott are *60* de ani

Spectacolul se apropia de sfârșit. În mijlocul bazinului două orci enorme străbăteau apa cu o viteză stupefiantă, ca niște torpile. Ajunse la capătul piscinei făcură o semi-întoarcere la unison, urmată de un salt. Căzură pe burtă cu zgomot, udându-i pe spectatorii din primele rânduri.

Stropii de apă de mare ajunseră și pe fața lui Elliott, dar el nu se sinchisi, hipnotizat fiind în continuare de Ilena.

Pregătind finalul apoteotic, tânăra se cățără pe porticul care domina bazinul și strânse un pește între dinți. Toată lumea aștepta cu respirația tăiată câteva secunde, până când Anuska, orca

dominantă, își înălță din apă corpul enorm și apucă cu delicatețe peștele.

Ilena salută publicul într-o furtună de aplauze. Privirea sa se intersectă pentru o clipă cu cea a bătrânului din primul rând și contactul vizual o tulbură.

Ce asemănare!...

Își ascultă inima și îi adresă un zâmbet radios, plin de încredere și de căldură. Timpul se opri în loc. Elliott simți că se pierde în acest zâmbet și își dădu seama că e lucrul cu care va rămâne din această călătorie.

Obținuse în fine ceea ce îi ceruse bătrânului cambodgian: o revăzuse înainte să moară pe singura femeie pe care-o iubise vreodată. Dorința îi fusese împlinită și trebuia să se declare mulțumit.

Deodată inima începu să i se zbată și un gust metalic îi invadă gura. Simți că nu mai are aer și fu cuprins de frisoanele care anunțau întoarcerea în vremea sa. Fără să mai aștepte, părăsi tribuna și se îndreptă către cafenea.

Ajungând la masă, abia mai avu timp să-și prevină dublul.

– Elliott, de data asta o să plec de tot. Uită tot ce ți-am zis și tot ce-ai văzut. Vezi-ți de viață ca și cum nu m-ai fi întâlnit niciodată.

– N-o să mai reveniți?

– Nu, a fost ultima oară.

– De ce?

– Pentru că trebuie ca viața ta să-și reia cursul firesc. Și pentru că am găsit ce căutam.

Tremura tot mai tare și își dădea totodată seama că nu se putea evapora pur și simplu în mijlocul cafenelei. Elliott îl ajută să-și pună sacoul și-l urmă până la toaletă.

– Ce căutați?

– Voiam s-o revăd pe Ilena, atâta tot.

– De ce voiați asta?

– Iar ai început cu întrebările?

Dar tânărul era hotărât să nu se lase. Își petrecu mâinile pe după gâtul celuilalt, ca pentru a-l împiedica să plece prea devreme.

– De ce voiați s-o revedeți pe Ilena? strigă el împingându-l cu spatele la perete.

– Pentru că o să moară, mărturisi celălalt, strâns cu ușa.

– Cum să moară? Când?

– În curând.

– Are douăzeci și nouă de ani. Nu se moare la douăzeci și nouă de ani!

– Nu fi copil! Ești medic, știi foarte bine că se poate întâmpla oricând.

– Atunci de ce moare atât de tânără?

Cu lacrimi în ochi, celălalt nu răspunse nimic. Apoi, chiar înainte să dispară, apucă să rostească aceste cuvinte de nesuportat:

– Pentru că o vei omorî tu...

12

Suntem cu toții în căutarea acelei ființe unice care va aduce în viața noastră ceea ce ne lipsește. Iar dacă nu reușim să o găsim, nu ne rămâne decât să ne rugăm că ne va găsi ea pe noi...
Desperate Housewives

Florida, 1976
Elliott are *30* de ani

Porniseră la drum în zori. Vântul bătea tare dinspre miază-noapte, ducând cu el norii și primele frunze ale toamnei. La volanul Fordului Thunderbird, Elliott se îndrepta spre Miami, în timp ce Ilena își continua somnul pe scaunul din dreapta.

Tânăra reușise să obțină două zile de concediu și se hotărâseră să petreacă împreună un weekend prelungit la Key West, unde locuia unchiul Ilenei din partea tatălui. Își promiseseră de ani de zile această escapadă, dar o tot amânaseră. Li se pare mereu că va mai fi timp...

Pentru a zecea oară în ultimele cinci minute, Elliott întoarse capul ca să se asigure că nimic nu tulbura somnul Ilenei. Se uita la ea ca la un obiect fragil și prețios, asupra căruia era datorat să vegheze. Respirația regulată și liniștită a tinerei contrasta puternic cu agitația care punea tot mai mult stăpânire pe el.

Ar fi trebuit să profite din plin de această vacanță și de proaspăt regăsita complicitate cu ființa iubită. Însă mintea îi era în altă parte, la revelațiile făcute de dublul său. Îi răsunau încă în amintire vorbele acestuia cu accente amenințătoare: *„Ilena va muri în curând"*... *„pentru că ai omorât-o tu"*. Părea cu totul absurd, dar până una alta era din nefericire nevoit să admită că tot ce îi spusese celălalt se dovedise în cele din urmă exact.

Se gândise toată noaptea la asta și ceva îl nedumerea: dacă Ilena urma într-adevăr să moară, de ce nu-i dăduse „călătorul în timp" mai multe informații, ca să o poată salva? Și, mai ales, de ce spusese că era ultima oară când îl mai vedea?

– Vezi că șoseaua e în față, nu înspre mine, îl anunță Ilena, deschizând ochii și întinzându-se, somnoroasă.

– Știu, dar tu ești mult mai frumoasă decât șoseaua...

În timp ce ea se apleca spre el ca să-l sărute, fu tentat să îi spună pe loc totul: *să vezi ce mi s-a întâmplat – m-am întâlnit cu cineva care vine din viitor și care mi-a zis că o să mori în curând. Și – ține-te bine! – acest cineva sunt eu însumi peste treizeci de ani.*

Deschise gura, dar nu reuși să rostească niciun cuvânt. N-avea cum să-i povestească așa ceva, un lucru fără cap și coadă. Îi putem cere unui prieten sau unei iubite să creadă incredibilul, dar numai atâta vreme cât incredibilul rămâne între niște limite rezonabile. În cazul de față limitele fuseseră fără îndoială depășite. Nici Matt, nici Ilena nu-i puteau fi aliați în această luptă pe care trebuia s-o ducă de unul singur, lucru de care nu se simțea deloc în stare. Se simțea strivit sub greutatea evenimentelor recente și începu din nou să se îndoiască de propria sănătate mintală.

Dar descurajarea nu dură mult. Avea totuși un aliat – dublul său! Trebuia doar să găsească o modalitate de a-l forța să revină, ca să-i dea o mână de ajutor. Ultima dată îi venise ideea cu tatuajul, de data asta trebuia să găsească altceva.

Dar ce anume?

*

San Francisco, 2006
Elliott are *60* de ani

După două zile lungi cu ploaie, soarele își făcuse din nou apariția deasupra orașului San Francisco.

Elliott și fiica sa se înțeleseseră să-și petreacă ziua împreună. Închiriară două biciclete, traversară podul Golden Gate și hoinăriră toată dimineața pe câmpiile din Marin County. Nu aduseră nici măcar o dată vorba de boala lui. De-acum trăiau fiecare minut cu un sentiment al urgenței, hotărâți să profite din plin de această viață ticăloasă, care te lasă să-i înțelegi pe deplin valoarea abia în momentul în care trebuie s-o părăsești.

La prânz ajunseră la Sausalito și întinseră o cuvertură pe plajă, pentru un picnic lângă mare. Nu spuneau mai nimic, pentru fiecare fiind suficientă simpla prezență a celuilalt. Nu mai conta nimic, doar faptul că erau împreună.

După masă porniră din nou la drum de-a lungul coastei, ajungând până la urmă în orășelul Tiburon, unde se opriră în fața unui stand pentru închiriat scutere acvatice. Angie își dorea foarte multe să încerce unul, dar n-avea curajul. La fel ca în copilărie, tânăra avu nevoie de încurajările tatălui pentru a reuși să-și înfrângă teama.

În timp ce își privea fata cum se urcă pe scuter și se îndepărtează prudentă de țărm, Elliott începu să se gândească din nou la întâmplările din ajun.

Ilena, cu doar câteva săptămâni înainte ca ea să moară... Până atunci lucrurile păruseră foarte simple. N-avea decât să revină în trecut și s-o găsească pe Ilena, iar totul va fi bine. Atât că, departe de a-l fi liniștit, această ultimă călătorie în timp îl bulversase, deșteptându-i vechile răni, sentimentul de vinovăție și regretele. Își reproșa mai ales că a vorbit prea mult și acum îi era teamă de consecințele acelor vorbe. N-ar fi trebuit cu niciun chip să-și prevină dublul în privința morții Ilenei! Și nu trebuia să cedeze cu niciun chip ispitei de a reveni în trecut pentru a schimba cursul evenimentelor. Însă ispita era foarte mare. Încă o pastilă și ar fi putut s-o salveze pe Ilena de la moarte.

Atât că jocul cu trecutul are un preț. Nu se îndoia niciun moment de acest lucru. Până acum reușise să țină sub control pierderile purtându-se ca un simplu spectator venit din viitor, dar dacă ar fi început să intervină în derularea vieții sale trecute, lucrurile riscau să se complice. În prezent toată lumea e familiară cu „efectul fluturelui" și cu teoria haosului: în urma reacțiilor în lanț, un eveniment nesemnificativ poate antrena o catastrofă de proporții; simpla bătaie din aripi a unui fluture în Japonia poate provoca o furtună în Florida...

Îi rămâneau șapte pastile, dar își promise solemn că nu le va folosi.

Căci dacă Ilena n-ar fi murit, Elliott cel din 1976 avea să-și ducă mai departe viața alături de ea. Vor cumpăra o casă, vor avea fără îndoială copii, dar el nu se va mai întâlni niciodată cu mama lui Angie, ceea ce însemna în ultimă instanță să sacrifice viața fiicei sale.

Degeaba întorcea problema pe toate părțile, ajungea de fiecare dată la aceeași concluzie: dacă o salva pe Ilena ar fi însemnat să o condamne pe Angie la inexistență.

Și nici nu se punea problema să-și asume un astfel de risc.

Elliott are *30* de ani

Soarele se ridicase deja sus pe cer când intrară pe Overseas Highway, faimoasa „autostradă suspendată deasupra mării" care prelungește Peninsula Florida înspre Cuba.

Locul avea un aer de capăt al lumii. O salbă de insule și insulițe se întindeau pe mai mult de două sute de kilometri, scăldate într-o apă turcoaz amintind de lagunele polineziene. Elliott și Ilena erau în al nouălea cer, muți de uimire în fața pelicanilor care zburau în dreptul lor și îmbătați de senzația că navighează pe mare la volanul mașinii.

Dreaptă ca o riglă, șoseaua trecea pe deasupra unei ape limpede ca cristalul, sărind de la o insulă la alta cu ajutorul a zeci de poduri construite pe piloni. Lăsaseră jos capota Fordului și reușiseră să găsească un post de radio care transmitea rock din vremurile bune. Mergeau cu viteză, parcă plutind peste peisajele de vis pe care le traversau.

Ajunși la Key Largo, făcură o escală într-o baracă de pescari transformată în restaurant. Înconjurați de recife de corali, se regalară cu clătite cu crabi, scoici și creveți.

Erau pe punctul să pornească din nou, când Elliott se opri în dreptul unui oficiu poștal:

– Îi dau un telefon lui Matt, să-i aduc aminte de câine.

– Bine, Făt-Frumos, între timp o să caut niște cremă pentru plajă.

Elliott intră în clădirea decorată cu hărți maritime, plase de pescuit și machete de vapoare. Se gândise toată dimineața și i se părea că a găsit un nou mijloc de a expedia un mesaj în viitor. La ghișeu anunță să vrea să trimită *două* telegrame la San Francisco.

Prima dintre ele începea astfel:

Dragă Matt,
Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, dar am iarăși nevoie de ajutorul tău.
Te rog nu încerca să înțelegi ce înseamnă lucrul pe care o să ți-l cer. Într-o zi o să-ți explic totul. Între timp te rog să ai încredere în mine.

*

San Francisco, 1976
Matt are *30* de ani

O lumină aurie, de amurg, se strecura prin perdelele de in. Cu chitara în mână, Matt îi cânta lui Tiffany o baladă compusă de el: câteva acorduri „împrumutate" de la Elton John și versuri în care includea mereu prenumele „victimei" sale din acel moment, pentru a personaliza cântecul.

– Mai mușcă lumea la șmecheriile astea? întrebă Tiffany, sesizând repede stratagema.

Lungită nonșalant pe canapea, îl privea amuzată, sorbind dintr-un cocktail.

Matt lăsă chitara și se apropie zâmbitor de ea.

– Nu-mi face prea mare cinste, recunosc.

Fata mai luă o înghițitură de alcool și îi zâmbi la rândul ei.

Băiatul ăsta încearcă să fie șarmant chiar și când își toarnă cenușă în cap, reflectă ea, sprijinindu-se de spătarul canapelei. *Culmea e că îi iese.*

Ajunsese într-un moment al vieții în care nu mai aștepta nimic de la bărbați, chiar dacă asta nu o împiedica să-i iubească în continuare.

Matt se așeză lângă ea, hipnotizat de picioarele ei perfecte și de decolteul fatal.

Pe lângă că are un corp de vis, fata asta e de fapt destul de isteață, în ciuda aerului de gâsculiță sarmantă.

Alungă din minte acest ultim gând, nefiind deloc în apele sale când venea vorba de intelect. Se temea mereu că pe acest plan nu va fi la înălțime. Nu făcuse facultate și era complexat de propria necultură, chiar dacă era prea mândru ca să recunoască așa ceva.

Se aplecă spre Tiffany și o sărută pe gură.

Să nu mă abat de la țintă! Vreau ceva, și o să obțin acel ceva!

Se dăduse peste cap ca s-o convingă pe fată să-i mai dea o șansă. Nu fusese deloc ușor, dar se apropia în fine de ce-și dorea. Fără să se grăbească deloc, lăsă acest moment plăcut să dureze, puse apoi o mână pe coapsele fetei, urcând încet către...

– E CINEVA AICI?

Matt sări ca ars. Se vede treaba că nu-i era dat...

– De la poștă! se auzi o voce de dincolo de ușă. Două mesaje pentru Matt Delluca.

În timp ce Tiffany își aranja rochia, Matt deschise bombănind ușa, luă mesajele și dădu un bacșiș celui care le adusese.

– Telegramele sunt numerotate, îl informă acesta. Trebuie citite în ordine.

Matt desfăcu nerăbdător primul plic. În mintea lui telegramele se asociau cu veștile rele: moarte, boală, accident...

Despături foaia de hârtie și citi cele câteva rânduri dactilografiate pe mici benzi de culoare bleu.

Era un mesaj de la Elliott, destul de lung și de încâlcit, din care îi reținură atenția două propoziții: „*Ai încredere în mine*" și, ceva mai jos, „*Du-te la mine acasă cât de repede poți.*"

– Îmi pare nespus de rău, dar trebuie să plec, îi spuse fetei.

Ca și cum s-ar fi așteptat la așa ceva, Tiffany se ridică de pe canapea, își luă pantofii și se proțăpi amenințătoare în fața lui.

– Sper că îți dai seama că dacă ieși acum pe ușă pierzi ultima șansă de a te culca vreodată cu mine.

Tânărul o privi plin de patimă. Sub ultimele raze ale soarelui, rochia ei se făcuse aproape transparentă, lăsând să se întrevadă curbele ademenitoare.

– E o urgență, explică el.

– Și eu, eu nu sunt o urgență? îl întrebă ea indignată.

Tânăra îl țintui la rândul ei cu privirea, începând să înțeleagă că sub aparențele de playboy se ascundea un personaj mai complex decât ar fi crezut. Ar fi vrut să rămână cu el, dar nu se punea problema să cedeze încă o dată tot ea.

– O să-ți pară rău toată viața, îl avertiză ea, desfăcându-și cu un gest neglijent un nasture de la rochie.

– N-am nicio îndoială în privința asta, recunoscu Matt.

– Atunci n-ai decât.

Își luă lucrurile și se îndreptă spre ieșire.

– Ești lamentabil! îi aruncă ea în timp ce ieșea pe ușă.

*

Florida, 1976
Elliott are *30* de ani

Elliott și Ilena sosiră la Key West chiar în momentul în care soarele însângera orizontul. Ajunseseră la destinație: punctul cel mai sudic al Statelor Unite, acolo unde începe și unde se termină America...

Cu străzile sale strâmte, cu grădinile tropicale și casele coloniale, locul părea ieșit în afara timpului. Parcară Fordul la marginea mării și făcură câțiva pași pe plajă, în mijlocul bâtlanilor și pelicanilor, intrând apoi într-un mic bar în care obișnuiții locului se adunau ca să pună țara la cale. Aveau întâlnire cu Roberto Cruz,

unchiul Ilenei, un vechi locuitor al insulei, care avusese grijă de Hemingway în perioada când marele scriitor locuise la Key West, în anii treizeci. Între timp, municipalitatea cumpărase casa respectivă și o transformase într-un muzeu, de care se ocupa acum Roberto. Îmbrăcat cu o cămașă hawaiană și arborând o barbă grizonantă, acesta își cultiva o imagine cât mai apropiată de a celebrului scriitor. Locuia într-o clădire situată chiar lângă casa maestrului și insistă ca Elliott și Ilena să stea la el, nu la hotel. Cei doi acceptară și plecară împreună cu el.

– Bine ați venit în casa lui Hemingway! spuse el în timp ce deschidea o poartă din fier forjat, dincolo de care se zărea o frumoasă vilă în stil colonial spaniol.

În timp ce intrau în grădină, Elliott se întrebă dacă Matt primise telegrama.

*

San Francisco, 1976
Matt are *30* de ani

– Salut, Haimana! strigă Matt în timp ce deschidea ușa casei lui Elliott.

Micul labrador veni în fugă, lătrând fericit. Matt îl scărpină în cap și îl scoase în grădină, unde îi umplu bolul cu mâncare. Căzut pe gânduri, rămase câteva minute sprijinit de un copac, recitind de mai multe ori telegrama trimisă de prietenul său.

Era îngrijorat. De câteva zile comportamentul și vorbele lui Elliott i se păreau complet lipsite de logică și își reproșa că n-a reușit să-l scape de fantasmele care-l bântuiau. Crezuse că e suficient să-l arunce într-un avion ca să-l readucă cu picioarele pe pământ, dar se pare că nu fusese de ajuns. De la bun început, toată povestea asta cu „călătorul în timp" i se păruse de rău augur. De

la o zi la alta avea un presentiment tot mai apăsat că prietenului său era pe cale să i se întâmple ceva foarte grav.

În ciuda acestor îngrijorări, tânărul execută întocmai instrucțiunile din telegramă. Poate că doctorul era pe punctul s-o ia razna cu totul, dar Matt se hotărâse să-i rămână fidel, pentru că Elliott era practic familia sa, singurul lui punct de sprijin. Matt era un copil părăsit, care își petrecuse copilăria și adolescența în regiunea pariziană, aruncat de la o familie la alta. La cincisprezece ani părăsise școala fără să fi învățat nimic, având tot felul de ocupații tulburi și fără perspectivă. În mai multe rânduri nimerise în mijlocul unor încăierări care se sfârșiseră prost, petrecându-și apoi noaptea în arest. Chiar când începuse să fie „un obișnuit al serviciilor de poliție" se hotărâse să părăsească Franța pentru a-și încerca norocul în America. Neavând nimic de pierdut, vânduse tot ce avea ca să-și poată cumpăra un bilet dus către Lumea Nouă. În locul lui, mulți s-ar fi dat bătuți de mult, dar el era descurcăreț și avea darul de a se apropia ușor de oameni. Mai întâi la New York, apoi în California se simțise imediat în largul lui în această societate deschisă, care nu punea preț pe diplome sau pe originea socială.

Urmând instrucțiunile din telegramă, Matt găsi în bibliotecă un atlas voluminos. Era deja vechi, dar rămânea în continuare o lucrare superbă, cu ilustrațiile sale îngrijite protejate de coli din hârtie foarte fină. Strecură între paginile 66 și 67 cea de-a doua telegramă, fără s-o fi citit, și puse cartea la loc pe raft.

Apoi se duse în garaj și scotoci prin cutia cu unelte până găsi un vechi ciocan electric de lipit, cu care urcă înapoi în casă. Merse în biroul lui Elliott, unde băgă aparatul în priză, îl lăsă să se încălzească câteva momente și apoi îl apucă cu grijă, apropiind vârful înroșit de suprafața biroului din lemn masiv.

San Francisco, 2006
Elliott are *60* de ani

Se lăsase de mult noaptea când Elliott ajunse în cartierul de la marginea mării. Venea de la aeroport, unde Angie tocmai se urcase în ultimul zbor spre New York. Împingând ușa de la intrare se simți copleșit și singur. Căzut pe gânduri, înaintă până în dreptul peretelui de sticlă al biroului, privind absent către luminile portului, strălucind în noapte. Casa era asemenea lui – tristă și înghețată. Tremurând de frig, își frecă umerii încercând să se încălzească. Se îndreptă spre calorifer, dar rămase țintuit în loc. Pe suprafața biroului era pirogravată grosolan o inscripție:

MARELE ATLAS
PAGINA 66

Consternat, se apropie de birou. Dimineața, când plecase de-acasă, oribila inscripție nu era încă acolo. Cu toate acestea acum părea acoperită de patina timpului.

Îi făcea cineva farse?...

Nu dură mult până găsi răspunsul la întrebare. După ideea cu tatuajul, iată că deșteptul celălalt încerca din nou să-i trimită un mesaj. Mai rămânea să priceapă ce voia tânărul să spună.

Marele atlas? Îi luă câteva momente să înțeleagă despre ce era vorba. Singurul atlas pe care-l avuse vreodată era un cadou primit de la mama sa cu doar câteva zile înainte să se sinucidă. Păstrase cu un respect aproape religios volumul în bibliotecă, dar nu-l deschisese niciodată. Se îndreptă către rafturi și se sui pe un scaun ca să ajungă la obiectul căutat.

Pagina 66?

Dădu înfrigurat paginile.

Ar fi oare posibil ca după atâția ani...

Un plic bleu căzu pe parchet.

O telegramă?

Nu mai văzuse așa ceva de secole.

O luă de jos și, fără măcar s-o mai cerceteze, rupse nerăbdător marginile de-a lungul liniei punctate.

Înăuntru se găseau câteva rânduri dactilografiate care traversaseră timpul, așteptând vreme de treizeci de ani ca cineva să dea cu ochii de ele:

Surprins?
Vă credeați atotputernic, nu-i așa? Doar pentru că ați găsit o modalitate de a vă plimba prin trecut vă considerați îndreptățit să-i băgați în sperieți pe ceilalți și apoi să plecați fără nicio explicație?
Dar nu merge așa, stimate domn...
Pentru că, dacă stăm să ne gândim bine, se prea poate să-mi cunoașteți viitorul, dar eu sunt cel care vă controlează trecutul. Nu aveți nicio putere asupra mea, în timp ce faptele mele au urmări în viața dumneavoastră.
Așa că o să inversăm rolurile și preiau eu conducerea.
Vreau explicații, și le vreau cât mai curând.
Vă aștept.
În seara asta.

Îngrozit de ceea ce tocmai citise, Elliott puse telegrama pe birou. Deschisese cutia Pandorei și acum cele mai negre temeri ale sale prindeau viață... Reflectă o vreme la situația creată, apoi, resemnat, scoase din buzunar flaconul cu pastile, pe care îl purta tot timpul cu el, și fără nicio tragere de inimă înghiți una dintre ele.

Afară un fulger brăzdă cerul și se auzi bubuind un tunet. În geamul salonului văzu reflectată privirea celui care era de-acum cel mai mare dușman al său: el însuși.

13
A patra înțâlnire

Trecem prin prezent legați la ochi. (...)
Abia mai târziu, când ni se dă la o parte
legătura și ne cercetăm trecutul,
ne dăm în fine seama de cele trăite
și le înțelegem sensul.
Milan KUNDERA

Key West, Florida, 1976
Ora două dimineața
Elliott are *30* de ani

Furtuna se dezlănțuise în Key West, lăsând fără electricitate toate locuințele din insulă. Lui Elliott îi era imposibil să adoarmă. Fără să o trezească pe Ilena, care dormea adânc alături de el, aprinse felinarul și porni să exploreze locuința lui Ernest Hemingway.

Sub lumina fulgerelor, casa părea scuturată de ploaia torențială și de vânt, asemenea unei corăbii prinse în mijlocul unei furtuni. În timp ce Elliott începea să urce pe scara centrală, un trăsnet

puternic făcu să zăngăne toate ferestrele. Doctorul tresări, se gândi o clipă că mai bine ar face cale întoarsă, apoi ridică din umeri.

Se cam speriase însă...

Odată ajuns sus, înaintă până la biroul maestrului, cu parchetul scârțâindu-i sub picioare. Deschise încet ușa și chiar atunci ceva o sări în față, scoțând un șuierat.

O pisică!

Citise undeva că Hemingway le adora și că avea vreo cincizeci. Își duse mâna la față: animalul îl zgâriase bine, lăsându-i câteva dâre însângerate pe obraz.

E clar că eu și animalele...

Făcu câțiva pași prin birou, descoperind plin de uimire obiectele personale ale marelui scriitor: vechea sa mașină de scris, care îl însoțise în războiul civil din Spania, un vas de ceramică oferit de Picasso, o colecție de stilouri, o mască africană amenințătoare, zeci de fotografii și tăieturi din ziare...

În încăpere domnea o atmosferă magică. Trebuie amintit că printre partide de pescuit și beții crunte, bătrânul Hemingway își făcuse timp să scrie și câteva capodopere la Key West, printre care *Adio arme* și *Zăpezile din Kilimandjaro.*

Nu e rău, reflectă Elliott, chiar în momentul în care luminile se aprinseră din nou.

Suflă în flacăra felinarului și se apropie de un vechi gramofon. Luă primul disc la îndemână, îl așeză cu grijă și câteva secunde mai târziu încăperea se umplu de sunete de vioară și chitară: Django Reinhard și Stéphane Grappelli, crema jazzului din anii treizeci...

Dar deodată discul sări, becurile pâlpâiră nehotărât și încăperea se scufundă din nou în întuneric.

Norocos ca de obicei, reflectă Elliott, *de ce naiba am stins felinarul?*

Încercă să-l aprindă la loc, dar își lăsase bricheta în cameră.

În birou nu se mai vedea mai nimic în afara rafalelor de ploaie care biciuiau ferestrele. Tânărul rămase câteva minute nemișcat, sperând că lumina va reveni.

Deodată simți o prezență în încăpere, urmată de o respirație și un zgomot metalic.

– Cine-i acolo? întrebă el cu o voce șovăitoare.

În loc de răspuns, la câțiva metri în fața lui se aprinse flacăra unei brichete. Recunoscu ochii strălucitori ai dublului său, privindu-l fix prin întunericul din încăpere.

– Vrei explicații, băiete? Păi hai c-o să-ți dau explicații, să te saturi...

*

Bătrânul doctor aprinse fitilul felinarului și se instală într-un fotoliu de piele, întorcându-se cu fața spre Elliott.

– Spuneți-mi ce-o să pățească Ilena! strigă acesta, cu patosul tinereții.

– Stai jos și nu mai zbiera așa.

Tremurând de nerăbdare, Elliott acceptă totuși, cam fără voie, să se așeze de cealaltă parte a biroului. Interlocutorul său băgă mâna în buzunarul interior al sacoului și scoase o fotografie.

– O cheamă Angie, îi explică el, întinzându-i poza. Are douăzeci de ani și țin la ea mai mult ca la oricine pe lume.

Elliott privi cu atenție fotografia.

– Mama ei...

– Nu, mama ei nu e Ilena, îi tăie vorba bătrânul, anticipând întrebarea.

– De ce?

– Pentru că la nașterea ei, Ilena era moartă de zece ani.

Elliott primi lovitura fără să clipească.

– Și de ce v-aș crede?

– Pentru că n-am niciun motiv să te mint.

Tânărul puse atunci întrebarea care îl chinuia încă din ajun:

- Presupunând că e adevărat, de ce spuneți că *eu* am omorât-o?

Bărbatul din fața lui făcu o pauză, parcă pentru a cântări bine fiecare vorbă care urmă:

- Ai omorât-o pentru că n-o iubești cum trebuie.

– M-am săturat de tâmpeniile astea! se enervă Elliott și se ridică în picioare.

– O iubești ca și cum ați avea toată viața înaintea voastră... Nu așa trebuie să iubești.

Elliott se gândi câteva clipe la această idee, apoi o dădu la o parte. Și oricum, nu asta era problema. Acum urmărea să obțină cât mai multe informații, nu să filozofeze despre iubire. Așa că readuse conversația către singurul lucru care îl interesa cu adevărat:

– Cum ar urma să moară Ilena?

– O să aibă un accident.

– Un accident? Ce fel de accident? Și când anume?

– Asta n-o s-o afli de la mine.

– De ce?

– Pentru că nu vreau s-o salvezi...

*

Elliott rămase mut câteva clipe, nemișcat ca o statuie în fața șuvoaielor care inundau fereastra. Simțea că discuția îi scapă din mâini și că nu mai înțelege nimic.

– Nu pricep... e momentul să faceți ceva... Ați găsit o modalitate de a reveni în trecut și o s-o lăsați să moară pe femeia vieții dumneavoastră?

– Și crezi că sunt bucuros că trebuie să fac asta? se enervă celălalt, lovind cu pumnul în masă. De treizeci de ani nu mă

gândesc decât la asta! Ce n-aș da să pot da timpul înapoi, ce n-aș da s-o pot salva...

– Păi nu vă mai gândiți atât. Treceți la fapte!

– Nu!

– De ce nu?

– Pentru că dacă o salvez pe Ilena voi doi o să vă continuați viața împreună.

– Și care e problema?

– Problema e că nu vei mai ajunge niciodată să fii tatăl lui Angie...

Elliott nu înțelegea prea bine:

– Tot nu pricep... o să am alți copii...

– Alți copii? Mă doare-n cot de copiii tăi, eu nu vreau să-mi pierd fiica! Nu vreau o lume fără Angie!

– Iar eu, eu n-am de gând s-o las pe Ilena să moară, răspunse Elliott, plin de hotărâre.

Se ridicaseră amândoi în picioare, furioși. Stăteau față în față, la doar câțiva centimetri unul de altul, gata amândoi pentru ultimul asalt:

– Ți se pare că poți trage sforile, doar pentru că ești mai tânăr, dar fără mine n-ai cum să afli cum moare Ilena și n-ai ce să faci ca s-o salvezi.

– În orice caz, dacă Ilena moare, iese din discuție să fiu tatăl lui Angie!

– Elliott, când o să fii părinte o să mă înțelegi: nu-ți poți abandona copilul, nici măcar ca s-o salvezi pe femeia iubită...

Rămaseră câteva clipe privindu-se în ochi, tare pe poziție fiecare. Înfruntarea luase acum locul complicității care-i unise la ultima întâlnire.

Lupta unui om cu sine însuși, în două momente ale vieții sale. Fiecare era gata să se bată până la capăt: unul pentru a-și salva femeia, celălalt pentru a nu-și pierde fiica.

Discuția ajunsese într-un impas, când bătrânul întrevăzu o soluție:

– Cât de departe ești dispus să mergi pentru a o salva pe Ilena?

– Oricât de departe e nevoie, răspunse Elliott, fără nicio ezitare.

– La ce ești dispus să renunți?

– La orice.

– Atunci aș avea o idee...

*

Ploaia continua să cadă în rafale.

Cei doi se așezară până la urmă alături pe bancheta de nuc de lângă birou. În spatele lor se distingea din când în când lumina farului din Key West, proiectându-le umbrele pe pereți și pe parchet.

– Vrei s-o salvezi pe Ilena, și e de înțeles asta, dar nu vei reuși decât dacă te angajezi să respecți trei condiții...

– Trei condiții?

– Da. Prima este să nu vorbești cu nimeni despre această întâmplare. În primul rând nu cu Ilena, bineînțeles, dar nici măcar cu Matt.

– Dar am încredere în Matt, protestă Elliott.

– Nu e vorba de încredere, e vorba de pericol. Dacă vrei să știi, sunt convins că facem o greșeală, o greșeală îngrozitoare încercând să ne împotrivim destinului, și mai devreme sau mai târziu o vom plăti scump. Eu sunt gata să-mi asum acest risc împreună cu tine, dar cu condiția să nu mai implicăm pe nimeni în asta.

– A doua condiție?

– Dacă reușim s-o salvăm pe Ilena, va trebui s-o părăsești...

– S-o părăsesc? întrebă Elliott, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Da, s-o părăsești și să n-o mai revezi niciodată. Va rămâne în viață, dar pentru tine va fi ca și cum ar fi moartă.

Elliott rămase înmărmurit, dându-și seama ce lucru îngrozitor i se cerea să facă. Deschise gura ca să vorbească, dar nu se auzi niciun sunet.

– Îmi dau foarte bine seama că-ți cer ceva teribil, îi spuse bătrânul.

– Și a treia condiție? mai întrebă Elliott, cu o voce de gheață.

– Peste nouă ani, pe 6 aprilie 1985, în timpul unui congres de chirurgie la Verona, vei întâlni o femeie care se va simți atrasă de tine. Trebuie să răspunzi avansurilor ei și să petreci un weekend împreună cu ea, în timpul căruia va fi concepută fiica mea. E singurul mod în care putem să o salvăm și pe Ilena, și pe Angie.

În furtuna de afară, tunetele bubuiră din nou.

Cum Elliott nu zicea nimic, dublul său insistă:

– Acesta e prețul care trebuie plătit pentru a schimba trecutul. Dar ești liber să refuzi, desigur.

Bătrânul se ridică și se încheie la haină, ca și cum s-ar fi pregătit să iasă în ploaie.

Elliott înțelese că singura lui opțiune era să accepte acest pact. Într-o fracțiune de secundă, anii fericiți trăiți alături de Ilena îi defilară prin fața ochilor. În același timp înțelegea însă că această fericire avea să ia sfârșit în curând și că trebuia să se pregătească pentru un șir de ani foarte dificili.

În timp ce dublul său se pregătea să iasă din cameră, Elliott întinse mâna ca să-l rețină.

– Sunt de acord! strigă el.

Celălalt nu se întoarse și răspunse doar:

– Mă voi întoarce în curând.

...după care închise ușa în urma sa.

14
A cincea întâlnire

Tot ce trebuie să se întâmple se va întâmpla, indiferent câte eforturi ai face pentru a evita acel lucru.
Tot ce nu trebuie să se întâmple nu se va întâmpla, indiferent câte eforturi ai face pentru a obține acel lucru.
Râmana MAHÂRISHI

Am observat că până și cei care spun că totul este predestinat și că nu putem schimba nimic se uită în stânga și-n dreapta înainte să treacă strada.
Stephen HAWKING

San Francisco, 1976
Elliott are *30* de ani

Octombrie,
noiembrie,
decembrie...
A treia lună fără nicio veste din viitor!

La prima vedere viața își reluase cursul său normal. Elliott avea grijă de bolnavi la spital; Ilena își făcea griji pentru orcile sale; Matt nu se mai văzuse cu Tiffany, dar muncea din greu ca să pună pe picioare ferma viticolă cumpărată împreună cu Elliott.

Deși încerca să salveze aparențele, tânărul doctor trăia într-o angoasă continuă, făcându-și griji pentru cel mai mic gest al Ilenei și pândind fără încetare revenirea dublului său.

Dar celălalt renunțase să se mai manifeste...

Erau momente în care Elliott începea să spere că visase totul. Și dacă întâlnirile nu avuseseră loc decât în mintea sa? La urma urmei nu era chiar imposibil: stresul făcea ca tot mai mulți oameni să fie victimele epuizării și perioadelor de surmenaj profesional, care puteau duce la depresie și chiar la pierderea contactului cu realitatea. Poate că lucrurile își reintraseră în matcă și acest episod va rămâne doar o amintire urâtă.

Ar fi vrut atât de mult să poată crede asta...

*

Iarna se instalase cu drepturi depline în San Francisco, înghețând orașul într-un cenușiu posomorât, pe care abia dacă reușeau să-l mai înveselească puțin decorațiunile de Crăciun.

În această dimineață de 24 decembrie, Elliott ajunse însă bine-dispus la spital. Era ultima sa gardă înainte de concediu. În acea seară urma să vină și Ilena, iar a doua zi aveau să plece împreună în Honolulu și să lenevească o săptămână întreagă sub cocotieri.

Încă nu se luminase bine de ziuă când în parcarea spitalului intră în trombă o ambulanță. Înăuntru, întinsă pe o targă, o femeie cu arsuri grave.

Totul începuse în urmă cu jumătate de oră, când pompierii fuseseră chemați să stingă un început de incendiu într-un imobil

din Haight Ashbury. Era o clădire veche și dărăpănată, în care se aciuau uneori drogații. În jurul orei cinci dimineața, ajunsă la apogeul unei *bad trip* cu heroină, o tânără își vărsase benzină pe corp și apoi aprinsese un chibrit.

O chema Emily Duncan. Avea douăzeci de ani și nu-i mai rămâneau decât câteva ore de viață.

*

Fiind nevoie de un chirurg la urgențe, îl chemară imediat pe Elliott. Aplecându-se să o examineze pe pacientă, acesta fu cutremurat de cât de cumplite erau rănile.

Leziunile îi acopereau tot corpul: arsuri de gradul trei care îi deformaseră picioarele, spatele, toracele... Îi arsese aproape tot părul, iar figura îi dispărea într-o masă de carne vie. Pe bust și pe piept o plagă întinsă părea să o devoreze, mâncându-i toracele și sufocând-o.

Pentru a o ajuta să respire, Elliott hotărî să facă două incizii laterale, dar când apropie bisturiul de corpul femeii se dădu instinctiv înapoi. Închise o clipă ochii, încercând să-și regăsească concentrarea. În cele din urmă profesionalismul său se dovedi mai tare decât emoțiile și putu începe intervenția fără să tremure.

O bună parte a acelei dimineți echipa medicală se tot învârti prin jurul lui Emily, făcând tot posibilul să-i dea cele mai bune îngrijiri și să-i ușureze durerile atroce, care o torturau neîncetat.

În curând însă deveni tot mai evident că tânăra nu putea fi salvată. Rănile erau prea întinse, capacitatea respiratorie prea redusă, iar rinichii nu îi mai funcționau. Se mulțumiră să o stabilizeze și să aștepte...

La începutul după-amiezii Elliott împinse ușa rezervei unde fusese dusă Emily și o găsi înfășurată în bandaje și înconjurată de perfuzii. Îl uimi liniștea stranie care domnea în încăpere, un adevărat preludiu al priveghiului, întreruptă doar de bătăile de inimă care răsunau în monitor.

Se apropie de pat și o privi pe tânără. Rămăsese într-o stare de tensiune îngrijorătoare, deși efectul heroinei se dusese și părea să-și fi recăpătat cunoștința. Probabil suficient cât să-și poată da seama că era condamnată...

Își trase un taburet și se așeză în tăcere lângă această fată, pe care n-o cunoștea și n-o mai putea ajuta în niciun fel. Nu i se descoperise nicio rudă și nimeni nu venise ca să-i fie alături în această ultimă luptă. Elliott ar fi preferat să fie în altă parte, dar nu-și feri ochii când simți că privirea fetei îl caută cu disperare. Citea groază în acea privire, ca și întrebări la care n-ar fi putut da niciun răspuns...

La un moment dat, fata încercă să-i șoptească ceva. Se aplecă spre ea, îi ridică masca de oxigen și i se păru că aude „mi-e rău". Ca să-i ușureze durerile, hotărî să-i mărească doza de morfină. Era pe punctul să noteze acest lucru în fișă când înțelese deodată că Emily nu spusese „mi-e rău", ci „mi-e frică"...

Ce i-ar fi putut răspunde? Că și lui îi era teamă, că îi părea rău că n-o poate salva, că în astfel de momente i se pare că viața nu are niciun sens?

Ar fi vrut s-o ia în brațe și în același timp să-i strige cât e de revoltat. De ce, de ce făcuse acest gest nebunesc? Cum poate ajunge o fată ca ea într-o clădire părăsită, drogată în ultimul hal? Ce te poate face, la douăzeci de ani, să te stropești cu benzină și să-ți dai foc?

Ar fi vrut să-i strige toate aceste întrebări. Dar știa că nu e aceasta rolul medicilor dintr-un spital...

Se mulțumi să rămână alături de ea, încercând să-i ofere toată compasiunea de care era capabil. Pentru că doar el mai putea face asta. Era ajunul Crăciunului, mulți angajați aveau liber, iar sistemul nu luase în calcul această împrejurare: sistemul era conceput să vindece, nu să însoțească oamenii pe ultimul drum.

Emily respira tot mai greu și era scuturată de frisoane tot mai puternice.

Elliott știa că, în ciuda morfinei, fata suferea îngrozitor. Știa că nu va putea uita niciodată acei ochi care se agățau cu disperare de privirea sa.

În această meserie crezi tot timpul că ai văzut deja tot ce se poate vedea. Dar nu e așa. Se poate întotdeauna mai rău.

*

Trecu o oră, apoi încă una. La trei după-amiaza, când programul lui Elliott ar fi trebuit să se termine, se ridică încet în picioare.

– Mă-ntorc, îi promise fetei.

Ieși pe culoar și chemă liftul. Trebuia s-o anunțe pe Ilena, să-i explice că nu va putea s-o aștepte la aeroport și că cel mai probabil va veni acasă la miezul nopții.

Găsi o cabină telefonică pe coridor și formă numărul de la *Ocean World*, sperând că Ilena nu plecase încă. Îi răspunse centralista și ceru să i se facă legătura cu biroul medicului veterinar.

– Alo? se auzi vocea bine-cunoscută.

– Bună, începu el, dar își dădu seama că vorbea singur.

Întoarse capul: cineva pusese mâna pe furca telefonului, întrerupând conversația.

Dublul său.

– Astăzi, îl anunță bătrânul.

– Astăzi ce?

– Astăzi trebuie să moară Ilena.

*

Cei doi se hotărâră să urce pe terasa de pe spital. Veniseră aici în nenumărate rânduri, la vârste diferite, ca să-și fumeze țigara fără a trebui să suporte privirile dezaprobatoare ale colegilor. Știau că măcar vor avea parte de puțină liniște.

În timp ce Elliott se învârtea ca un leu în cușcă, nerăbdător să afle mai multe, dublul său îi puse o mână pe umăr.

– Nu trebuie să dai acest telefon.

– De ce?

– Pentru că Ilena n-o să înțeleagă.

– Ce n-o să înțeleagă?

– Că o lași baltă ca să stai cu o pacientă, deși ți-ai terminat programul. Nu v-ați văzut de trei săptămâni: se așteaptă să vii la aeroport și să vă petreceți seara împreună.

Elliott încercă să se justifice:

– Tânăra asta... e groaznic ce se petrece cu ea. N-are pe nimeni și...

– Știu, răspunse înțelegător celălalt. Acum treizeci de ani am stat lângă ea până dimineața și n-am putut uita niciodată acea noapte.

Emoția i se citea în glas. Continuă:

– Dar dimineața devreme, când plecam de la spital, mă aștepta o veste îngrozitoare: femeia pe care o iubeam murise.

Elliott făcu ochii mari.

– Ce legătură are această pacientă cu moartea Ilenei?

– O să-ți povestesc, îi promise bătrânul. Dar mai întâi vreau să mă asigur că pactul nostru rămâne valabil.

- Bineînțeles, îl asigură Elliott.

- În acest caz uite ce s-ar întâmpla dacă ai da acel telefon.

Bătrânul doctor începu să povestească. Vorbi mult, cu un glas febril, în care se ghiceau regrete amare.

Pentru a-și imagina mai bine povestirea, Elliott închise ochii. În mintea lui imaginile începură să se deruleze ca într-un film...

*

Ilena: *Alo?*

Elliott: *Bună, eu sunt.*

Ilena: *N-are rost să insiști, n-o să afli ce cadou ai primit decât în seara asta!*

Elliott: *Draga mea, am o problemă...*

Ilena: *Ce s-a întâmplat?*

Elliott: *Nu pot să vin la aeroport să te aștept...*

Ilena: *Credeam că termini la trei.*

Elliott: *Așa e, mi-am terminat programul...*

Ilena: *Păi și-atunci?*

Elliott: *Trebuie să stau cu o pacientă. O tânără care a încercat să se sinucidă azi-dimineață, într-o clădire părăsită...*

Ilena: *O drogată?*

Elliott: *Contează?*

Ilena: *Mi se pare mie sau tocmai îmi spui că-ți vei petrece seara de Crăciun la spital, cu o distrusă pe care ai văzut-o prima dată acum câteva ore?*

Elliott: *Îmi fac doar meseria.*

Ilena: *Meseria! Tu chiar crezi că ești singurul care are o meserie?*

Elliott: *Ilena...*

Ilena: *Elliott, am cam obosit să te aștept.*

Elliott: *De ce spui asta?*

Ilena: *Pentru că de zece ani te tot aștept și tu nici măcar nu îi dai seama.*

Elliott: *Hai să vorbim despre asta mâine dimineață...*

Ilena: *Nu, Elliott. Nu mai vin la San Francisco. Sună-mă când ești sigur că vrei să trăiești cu mine.*

Elliott rămase câteva minute în fața cabinei telefonice. De trei ori ridică receptorul, gata s-o sune pe Ilena pentru a-și cere scuze și a încerca să îndrepte lucrurile. Dar până la urmă renunță, nesimțindu-se în stare s-o abandoneze pe tânăra care agoniza cu două etaje mai sus.

Ilena aștepta o jumătate de oră lângă telefon, apoi, dându-și seama că Elliott nu va mai suna, rupse în bucăți biletul de avion și îl aruncă la gunoi, unde ateriză și cadoul pe care i-l cumpărase, și pe care el n-avea să-l mai vadă niciodată: un ceas gravat cu inițialele sale.

Ieși din birou cu moralul la pământ și se refugie în grădina parcului, unde plânse până îi secară lacrimile, în fața grațioșilor flamingo roz și a crocodililor, care nu fură prea impresionați de suferința ei.

Apoi se hotărî să renunțe la zilele libere și să reia lucrul. Își petrecu restul după-amiezii făcând circuitul obișnuit, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Întunericul se lăsase de mult când își termină traseul printr-o vizită la orca ei preferată.

– Salut, Anuska. Nici ție nu-ți merge prea grozav, așa-i?

De câteva zile decana de vârstă a orcilor din Ocean World *era deprimată, refuzând să mănânce și să ia parte la spectacole. Înotătoarele îi erau moi, fără vlagă, iar docilitatea sa obișnuită fusese înlocuită de o agresivitate neașteptată față de îngrijitori și de celelalte orci din bazin. Cauza acestui comportament era ușor de ghicit: deși n-avea nici opt ani, fiica sa Erica fusese luată de lângă ea pentru a participa la un program de reproducere a*

cetaceelor în Europa. O călătorie cu avionul de peste douăzeci de ore, într-o cutie din fier, fără să aibă măcar un îngrijitor cu ea care s-o liniștească!

O tâmpenie!

Ilena făcuse tot posibilul pentru a se opune acestui transfer, atrăgând atenția asupra consecințelor traumatizante ale acestei dezrădăcinări, explicând că în mediul lor natural membrii unui pod[10] *nu se despart niciodată. Însă din considerente financiare conducerea parcului nu-i urmase sfaturile. Parcurile acvatice anticipau o interdicție a capturării de cetacee și se pregăteau să-i facă față încercând reproducerea acestora în captivitate.*

– Hai, iubita!

Ilena se aplecase deasupra apei ca să cheme orca la marginea bazinului, dar Anuška nu răspundea la chemările sale. Se învârtea de colo-colo, derutată, scoțând șuierături tânguitoare.

Ilena se temea să nu aibă o cădere a sistemului imunitar. În ciuda aparențelor, acești mastodonți erau fragili și puteau cădea pradă celui mai neînsemnat microb. Infecțiunile renale și pulmonare erau un lucru frecvent. Joaquim, masculul dominant din bazin, aflase pe propria piele acest lucru cu doar șase luni înainte, când fusese secerat de o septicemie. Aceasta e uneori soarta acestor giganți – să fie învinși de ceva infinit mai mic decât ei.

Ilena era din ce în ce mai des îngrijorată de viața în captivitate a cetaceelor. Prizoniere între patru pereți, bălăcindu-se în apa tratată chimic, îndopate cu vitamine și cu antibiotice, delfinii și orcile din parcurile acvatice nu duceau nici pe departe viața ideală care le era prezentată vizitatorilor. Cât despre spectacole, erau cu siguranță impresionante, dar nu reprezentau oare aproape o insultă la adresa acestor animale, ale căror capacități cognitive nu erau chiar atât de îndepărtate de ale oamenilor?

[10] Grup de orci care trăiesc și călătoresc împreună.

Deodată, fără niciun motiv evident, Anuşka începu să izbească cu capul în balustrada metalică a bazinului.

– Nu e voie! strigă Ilena, încercând să îndepărteze animalul cu o prăjină.

Ştia că există orci cu tendinţe sinucigaşe şi era evident că Anuşka încearcă să se rănească cu bună ştiinţă. Neliniştită, tânăra îi aruncă câţiva peşti pentru a-i abate atenţia de la intenţiile sale morbide.

– Uşurel, draga mea, uşurel!

Treptat, izbiturile slăbiră în intensitate şi Anuşka părea că începe să se liniştească.

– Bravo, Anuşka, bra..., spuse Ilena, ceva mai calmă...

...dar ochii îi căzură pe o dâră lungă de sânge care se întindea la suprafaţa apei.

– Nu!

Orca reuşise să se rănească.

Tânăra se aplecă spre bazin. La prima vedere rana era în dreptul mandibulei.

Ilena ar fi trebuit aici să respecte regula de aur a îngrijitorilor: să nu solicite niciodată o orcă dacă este agresivă şi să nu intre în apă după ea decât dacă este sigură de bunele intenţii ale animalului.

Ar fi trebuit să activeze semnalul de alarmă.

Ar fi trebuit să-şi prevină colegii.

Ar fi trebuit...

Dar fiind încă răscolită după cearta cu Elliott, această întâmplare o prinsese cu garda jos.

Aşa că sări în bazinul în care Anuşka îşi reluase atacul.

Când o simţi pe Ilena venind, orca sări pe ea, deschizând larg fălcile, ca s-o înşface şi s-o tragă la fund.

Ilena se zbătu, dar orca era mult mai puternică. Imediat cum tânăra reușea să iasă la suprafață, animalul o împingea sub apă, fără să-i lase niciun răgaz.

Ilena era o înotătoare versată, în stare să-și țină respirația câteva minute.

Dar când ai de-a face cu un animal de patru tone și șase metri lungime, acest lucru nu mai are nicio importanță...

La un moment dat, când își pierduse deja orice speranță, reuși să iasă la suprafață și să inspire. Într-o încercare disperată, porni înot către marginea bazinului. Aproape ajunsese, când întoarse capul. Într-o fracțiune de secunde a groazei, abia mai avu timp să vadă coada orcii izbind-o cu o forță nimicitoare.

Impactul fu devastator, iar durerea atât de ascuțită încât aproape își pierdu cunoștința. Alunecă fără să se mai zbată, scufundându-se încet spre fundul bazinului. Într-un ultim moment de luciditate, când plămânii începuseră deja să se umple cu apă sărată, tânăra mai apucă să se întrebe de ce oare Anuška, de care avea grijă de ani buni, reacționase atât de violent. Fără îndoială nu exista un răspuns. Poate că după o vreme viața într-un bazin poate face un animal să-și piardă mințile...

Ultimele sale gânduri se îndreptară către bărbatul pe care îl iubea. Fusese tot timpul convinsă că vor îmbătrâni împreună, dar iată că ei îi sunase ceasul, la nici treizeci de ani.

Dar nu-ți poți alege soarta. Viața hotărâse în locul lor, cum se întâmplă de fiecare dată.

Chinuită de panică și spaimă, scufundată în întuneric, simți că e înghițită de un curent fatal. În timp ce se stingea, mai avu un ultim regret, acela că se despărțiseră certați și că amintirea ei va rămâne pătată în mintea lui Elliott de amărăciune și resentiment.

*

Răsuflarea înghețată a vântului se abătea peste acoperișul spitalului.

Ca la capătul unui coșmar, Elliott deschise ochii chiar când dublul său își termina îngrozitoarea povestire.

Cei doi rămaseră muți, unul cutremurat de ce aflase, celălalt tulburat de rememorarea întâmplărilor de demult.

Apoi Elliott clătină din cap, deschise gura să spună ceva, dar se opri. Anticipându-i rezervele, bătrânul scoase din buzunar o bucată îngălbenită dintr-un ziar.

– Dacă nu mă crezi... începu el.

Elliott aproape îi smulse hârtia din mână. Era un articol vechi, decupat din *Miami Herald.*

În ciuda aspectului îngălbenit, ziarul avea data de a doua zi – 25 decembrie 1976!

Cu mâinile tremurând, Elliott parcurse textul, ilustrat cu o fotografie mare a Ilenei.

Tânără veterinară ucisă de o orcă!

Un cutremurător accident s-a produs noaptea trecută la parcul *Ocean World* din Orlando, unde o balenă ucigașă și-a atacat din senin îngrijitoarea.
Uriașul cetaceu a avut nevoie de numai câteva minute ca să o înece pe cea care voia doar să-i vină în ajutor: Ilena Cruz, medicul veterinar al parcului marin. Deși împrejurările exacte ale accidentului nu se cunosc încă, se pare că tânăra îngrijitoare nu a respectat

toate procedurile de siguranță. În așteptarea unor noi informații, conducerea delfinariului a refuzat să mai facă alte comentarii.

Când ridică ochii abia mai apucă să-l vadă pe bătrânul doctor îndepărtându-se prin ceață.

- Mingea e la tine acum! îi strigă celălalt, după care deschise ușa metalică și dispăru.

Abandonat sieși, Elliott, mai rămase câteva clipe pe acoperiș, descumpănit, înțepenit de frig, neîncredere și nehotărâre. Apoi puse capăt întrebărilor: venise timpul pentru acțiune.

Părăsi la rândul său platforma și se repezi către scări, pentru a ajunge la cabinele telefonice.

Nu mai avea nicio importanță ce se va întâmpla mâine.

Nu mai avea nicio importanță ce preț va plăti.

Avea s-o salveze pe femeia iubită.

Nimic altceva nu mai conta.

*

Se năpusti ca din pușcă în holul de la intrare, îmbrânci câțiva colegi, apucă un receptor și formă numărul Ilenei.

Sună... o dată... a doua oară... secundele îi părură lungi cât minutele, apoi auzi în fine o voce:

Ilena: *Alo?*

Elliott: *Bună, eu sunt.*

Ilena: *N-are rost să insiști, n-o să afli ce cadou ai primit decât în seara asta!*

Elliott: *Draga mea, am o problemă...*

Ilena: *Ce s-a întâmplat?*

Elliott: *Nimic... vin să te aștept la aeroport, cum am vorbit.*

Ilena: *Mi-e dor de tine...*
Elliott: *Și mie.*
Ilena: *Ai o voce ciudată, ești sigur că e totul bine?*
Elliott: *Da, acum e bine.*

*

După ce închise, Elliott nu se simți în stare să revină în rezervă pentru a da ochii cu Emily, tânăra plină de arsuri care își continua agonia. Rugă una din infirmierele de gardă să treacă din când în când pe la ea. Apoi își puse pardesiul și ieși în parcare.

Oare avea vreun sens ce făcuse? Chiar își schimbase viitorul și în același timp pe al Ilenei? E de ajuns un cuvânt în locul altuia pentru ca soarta s-o ia în altă direcție?

Toate aceste întrebări i se învălmășeau în cap în timp ce mergea spre mașină. Își aprinse absent o țigară și își băgă mâinile în buzunare ca să se încălzească. Simți o bucată de hârtie – articolul din ziar. Îl străfulgeră o idee. Dacă schimbase cu adevărat viitorul, atunci accidentul Ilenei nu s-a mai produs, deci articolul n-a putut fi scris, deci n-avea cum să existe!

Intrigat, scoase bucata de hârtie îngălbenită din buzunar, o despături și începu s-o întoarcă pe toate părțile. Oricât ar fi părut de incredibil, conținutul nu mai era același. Ca prin minune, fotografia Ilenei dispăruse și, în locul articolului care relata moartea tinerei îngrijitoare, pagina întâi era ocupată de un alt fapt divers.

Ocean World: moartea uneia dintre orci

Anuşka, decana de vârstă a orcilor din parcul acvatic *Ocean World* din Orlando, a murit în această noapte în urma unei răni la mandibulă, produsă în urma

unei coliziuni cu parapetul metalic al bazinului.
Rana pare să fi fost provocată cu intenție. Conducerea delfinariului a recunoscut că e posibil ca orca să fi acționat din disperare. Fiica ei, în vârstă de opt ani, tocmai fusese luată de lângă ea pentru a fi vândută unei grădini zoologice.
Astăzi, *Ocean World* urmează să își deschidă porțile conform programului normal.
Niciun membru al personalului nu a fost rănit.

15
A șasea întâlnire

Îmi era nord și sud, îmi era est și vest...
Wystan Hugh AUDEN

San Francisco, 1976
Elliott are *30* de ani

Este Crăciunul.

În această dimineață de 25 decembrie, clima blândă din California a lăsat locul unei vremi reci și cenușii. San Francisco aduce cu New Yorkul și ai putea crede că în curând va începe să ningă.

Casa e tăcută, scufundată în lumina palidă a zorilor. Cuibărită cu capul pe umărul lui Elliott, Ilena doarme liniștită. Spre deosebire de ea, tânărul doctor are figura cadaverică a unuia care n-a închis un ochi toată noaptea.

Elliott se întoarce către Ilena, o strânge ușor în brațe, având grijă să n-o trezească, și o privește câteva minute în șir, știind că

sunt ultimele lor momente împreună. Îi adulmecă încă o dată părul, o mângâie pielea catifelată cu buzele, ascultă ritmul inimii sale.

La un moment dat își dă seama că lacrimile îi curg în tăcere pe așternuturi. Își pune pe el un pulover și o pereche de blugi și iese din cameră fără niciun zgomot.

Nu-i vine încă să creadă că urmează s-o părăsească! Știe că a încheiat un pact cu dublul său, dar acum că Ilena a fost salvată, ce l-ar putea împiedica să rămână alături de ea? Cum l-ar putea forța nemernicul celălalt să-și respecte promisiunea?

Zdrobit de durere, se târăște dintr-o cameră în alta, dorindu-și fără să spere prea tare că s-ar putea întâmpla – să-și întâlnească alter-egoul, pentru a-i arunca în față mânia și indignarea sa. Dar celălalt nu apare. Elliott cel de șaizeci de ani își îndeplinise partea lui din contract, venise acum rândul tânărului să se țină de cuvânt.

Elliott ajunge în bucătărie, unde se prăbușește pe un scaun. Aproape de intrare așteaptă bagajele pentru călătoria în Hawaii pe care nici el, nici Ilena nu o vor mai face niciodată. Căci știe bine că nu are de ales, trebuie să o părăsească. Simte înlăuntrul său ceva ca o forță, ca o voce care îl împinge în această direcție. A ajuns o marionetă ale cărei sfori sunt trase din culise de o putere necunoscută.

Își vede fața, slăbită și descompusă, în geamul mesei de sticlă. Se simte gol, înfrânt, simte că și-a pierdut toată încrederea în sine și toate punctele de sprijin.

De când și-a întâlnit dublul pentru prima oară are impresia că trăiește într-un univers care nu mai ascultă de nicio rânduială. Pradă fricii de necunoscut, nu mai reușește să doarmă, nu mai mănâncă, e răscolit de un șir nesfârșit de întrebări imposibile. Oare această întâlnire a fost o binecuvântare, sau un blestem? Oare mai este în toate mințile? Ce n-ar da să poată vorbi cu cineva despre asta...

Deodată aude parchetul scârțâind și Ilena apare, având pe ea o pereche de chiloți minusculi și o cămașă a lui, înnodată în dreptul taliei.

Îi zâmbește strengărește în timp ce fredonează un cântec al formației Abba. El știe că e ultima oară când o vede fericită. E incredibil de frumoasă și sunt mai îndrăgostiți unul de altul ca niciodată.

Cu toate acestea, în câteva clipe, din această fericire nu va mai rămâne nimic...

*

Ilena se apropie de Elliott, îl ia după gât, dar imediat își dă seama că ceva nu e în regulă:

– Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să vorbim. Nu mai pot să continui cu teatrul ăsta.

– Ce teatru?

– Noi doi...

– Nu-nțeleg!

– Am întâlnit o altă femeie.

Gata, nu a durat decât două secunde! Două secunde pentru a stinge flacăra unei relații de zece ani. Două secunde pentru a separa cele două fețe ale aceleiași monede...

Ilena se freacă la ochi, se așază în fața lui Elliott, crede în continuare că e vorba de o glumă proastă, sau că nu s-a trezit bine, sau că n-a auzit bine.

– E o glumă, nu?

– Am aerul că glumesc?

Îl privește consternată. Are ochii roșii și e tras la față. E adevărat că de câteva luni a avut adesea senzația că-l chinuiește ceva, că e pradă neliniștilor. Se hotărăște să-l întrebe:

– Cine e această femeie?

– N-o cunoști: o asistentă care lucrează cu mine la *Free Clinic.*

Totul pare în continuare atât de ireal încât Ilena ajunge să creadă că e un vis. N-ar fi prima oară când are un astfel de coșmar. Asta trebuie să fie, un coșmar nenorocit, care se va termina în curând. Cu toate acestea, nu se poate abține să nu întrebe în continuare:

– Și de când vă vedeți?

– De câteva luni.

Nu mai știe ce să răspundă. Înțelege doar că tot ce a construit în ultimii zece ani s-a prăbușit într-o clipă. În timpul acesta, Elliott își continuă loviturile:

– Oricum, între noi nu mai mergeau lucrurile de ceva vreme...

– Nu mi-ai zis niciodată nimic...

– Nu știam cum să-ți spun... am încercat să te fac să înțelegi încetul cu încetul...

Tânăra ar vrea să-și astupe urechile ca să nu mai audă. Încă speră cu naivitate că discuția nu va trece mai departe de mărturisirea acestei infidelități.

Dar Elliott este de altă părere:

– Vreau să ne despărțim, Ilena.

Ar vrea să-i răspundă ceva, dar durerea e prea mare. Neputincioasă, simte cum lacrimile îi curg pe obraji.

– Nu suntem căsătoriți, n-avem copii..., continuă Elliott.

Ar vrea să nu-l mai audă, să nu mai spună nimic, pentru că vorbele lui sunt ca niște pumnale înfipte în inima ei și simte că nu va mai putea rezista mult. Lăsând la o parte orice urmă de orgoliu, îi mărturisește dintr-o suflare:

– Dar ești *totul* pentru mine, Elliott, totul: iubitul meu, prietenul meu, familia mea...

Se apropie de el ca să-l ia în brațe, dar el se dă înapoi. Îi aruncă o privire care îi sfâșie sufletul. Când credea că nu mai poate adăuga nimic, deschide totuși gura și reușește să spună:

– Nu-nțelegi, Ilena: *nu te mai iubesc.*

*

Este dimineața de Crăciun.

San Francisco se trezește încet-încet, mult mai târziu decât de obicei. În acest oraș aflat într-o continuă mișcare, străzile sunt acum aproape pustii, iar cele mai multe magazine nu și-au deschis porțile.

În multe case este sărbătoare: copiii s-au trezit deja, nerăbdători să-și deschidă cadourile, se aud muzică și strigăte de bucurie. În alte locuri ziua este, dimpotrivă, dificil de suportat, singurătatea fiind ceva mai apăsătoare decât de obicei. În apropiere de Union Square oamenii străzii se înghesuie pe băncile publice. La spitalul Lenox, la capătul unei nopți agitate, o tânără de douăzeci de ani a murit în urma arsurilor care îi acopereau tot corpul. Undeva, în cartierul de la marginea mării, un cuplu tocmai s-a despărțit...

Un taxi se apropie de casa cu pereți de sticlă, luând-o pe Ilena și ducând-o spre aeroport.

La rândul său, Elliott părăsește cartierul. Copleșit de durere și de rușine străbate orașul în mașină, fiind în câteva rânduri aproape să provoace un accident. În cartierul chinezesc magazinele sunt deschise. Elliott parchează mașina, intră în primul bar care-i iese în cale și se duce drept la toaletă.

În timp ce-și vomită și sufletul înăuntru, simte deodată în spatele lui o prezență. O prezență pe care de-acum o cunoaște...

Cu o singură mișcare se întoarce și îi dă un pumn dublului său, proiectându-l în peretele acoperit cu faianță.

– E numai vina ta!!

Năucit de lovitură, bătrânul se îndoaie din mijloc. Se ridică cu greu, pare să se resimtă, dar chiar atunci Elliott îl pocnește din nou:

– Din cauza ta a plecat, numai din cauza ta!

Excedat, celălalt se repede către tânăr, îl prinde cu mâinile de gât și îl lovește cu genunchiul între picioare.

Apoi cei doi rămân unul lângă altul, trăgându-și răsuflarea și privindu-se cu ranchiună.

Elliott e primul care rupe tăcerea, izbucnind în hohote:

– Era viața mea...

– Știu, știu foarte bine... Tocmai de-asta ai ales s-o salvezi.

Dublul său îi puse o mână pe umăr și, încercând să-l consoleze, îi aduse aminte ce s-ar fi întâmplat:

– Dacă nu făceai asta acum ar fi moartă.

Elliott ridică privirea și își privește alter-egoul în ochi. E ciudat: n-a reușit niciodată să-l considere altceva decât un străin. Față de acest bărbat în care îi este greu să se recunoască nu a trăit decât o jumătate de viață. Celălalt are un avans de treizeci de ani: treizeci de ani de experiență, de întâlniri și de înțelegere...

Dar poate că totodată treizeci de ani de remușcări și de regrete...

Își dă seama că vizitatorul se pregătește să-l părăsească. Recunoaște frisoanele obișnuite și sângerarea nazală.

Și într-adevăr, bătrânul scoate din buzunar o batistă de hârtie, încercând să oprească hemoragia. De data asta chiar ar fi vrut să rămână mai mult, conștient fiind că dublul său mai tânăr are în față ani dificili. Îi pare rău că n-a reușit să spună nimic care să-l ajute, știind în același timp prea bine că vorbele sunt neputincioase în fața suferinței și a nenorocirii.

Îi pare mai ales rău că toate întâlnirile lor au dus la înfruntări și neînțelegeri, ca o relație tată-fiu care nu reușește să treacă de stadiul înfruntării cu orice preț.

Și totuși nu vrea să plece fără să-i fi dat și altceva decât o lovitură sub centură. Convins că este ultima dată când se vede pe sine la această vârstă și amintindu-și de tristețea prin care trecuse el însuși la acea vreme, încearcă să rostească câteva cuvinte de mângâiere:

– Măcar tu vei ști că, undeva departe, Ilena e în viață. Eu a trebuit să trăiesc cu moartea ei pe conștiință. Și crede-mă, e o diferență...

– Du-te dracului!

...fu singurul răspuns de care avu parte.

E limpede că nu-i deloc ușor să comunici cu tine însuți! reflectă el în timp ce era aspirat prin meandrele timpului.

Iar ultima imagine care-i rămâne în minte este a dublului său îndreptând spre el un deget acuzator.

16

Oamenii nu mai au timp cu adevărat pentru nimic. Cumpără de la magazin lucruri gata făcute. Și cum nu există magazine de prieteni, oamenii nu mai au prieteni.
Antoine de SAINT-EXUPÉRY

San Francisco, 1976
Elliott are *30* de ani

Elliott ieși din toaletă fierbând de furie.

Cu ce greșise, ca să pățească așa ceva?

De când o părăsise pe Ilena îl bântuia privirea ei din momentul când îi spusese că n-o mai iubește. Simțise cu tot sufletul disperarea ei și totuși se încăpățânase s-o umilească până la capăt.

Sigur că făcuse asta pentru binele ei, pentru a-i salva viața, dar ea nu va ști niciodată asta! Și tot restul vieții îl va detesta din toată inima.

De altfel același lucru îl simțea și el în acest moment: se ura, se ura așa de mult încât ar fi vrut să nu mai fie el însuși.

Deprimat și negru de supărare, se instală la bar și ceru un pahar de rachiu de orez, pe care-l dădu pe gât pe nerăsuflate. Ar fi vrut să moară. Își aprinse o țigară, comandă încă un pahar, apoi încă unul.

O să facă precum tatăl lui odinioară: o să se îmbete până când n-o să se mai poată ridica de pe jos!

De obicei Elliott bea numai din când în când câte un pahar, și chiar atunci mai mult ca să-i facă plăcere lui Matt, care era foarte priceput la vinuri. Fiind fiul unui alcoolic, Elliott trăise pe propria piele ravagiile alcoolului, rămase pentru el asociate pentru tot deauna cu loviturile încasate de fiecare dată când tatăl său își pierdea controlul.

Dar acum chiar asta voia – să-și piardă controlul, să devină altcineva. Când ceru încă un pahar, chinezul de la bar dădu semne că ezită, dându-și seama că noul client nu era în apele sale.

– Dă-mi-o! strigă Elliott, smulgându-i sticla din mână și lăsând o bancnotă de zece dolari pe tejghea.

Ieși în stradă, strângând la piept sticla de alcool. Ajunse la mașină, se instală la volan și mai trase o dușcă.

– Uite tată, uite, am ajuns ca tine! zbieră în timp ce pornea motorul. Am ajuns ca tine!

Și nu era decât începutul...

*

La San Francisco nu era foarte greu să găsești droguri. Având de-a face tot timpul cu toxicomani la spital sau la *Free Clinic*, Elliott ajunsese să le cunoască obiceiurile și locurile pe unde se învârteau.

Așa că se puse în mișcare către Tenderloin, un cartier nu foarte frecventabil, dar unde ar fi găsit fără probleme ce căuta. Timp de

zece minute parcurse străzile acestui loc sinistru, o adevărată cloacă umană, până dădu cu ochii de un distribuitor cunoscut: un negru cu alură de jamaican, care răspundea la numele de Yamda.

Elliott depusese deja două plângeri contra lui, pentru că încerca să-și vândă marfa bolnavilor în curs de dezintoxicare, chiar în incinta *Free Clinic*. Cei doi avuseseră în mai multe rânduri altercații destul de violente, ultima dată schimbând și câțiva pumni.

E adevărat că Elliott ar fi putut găsi alt distribuitor – locul nu duce lipsă – dar când vrei să te cobori cât poți de jos, auto-umilirea face parte din ritual.

Văzându-l, celălalt păru mai întâi îngrijorat, luându-i un timp să înțeleagă că Elliott venise în calitate de client.

– Oho, doctore, ești în căutare de senzații tari? îl întrebă el batjocoritor.

– Ce poți să-mi dai?

– Câți bani ai la tine?

Elliott se scotoci în portofel: avea șaptezeci de dolari, de ajuns pentru orice și-ar fi dorit.

– *Choose your poison*, îl invită Yamda, jubilând. Hașiș, metedrină, LSD, heroină...

*

În perioadele de liniște credem mereu că i-am învins.

Ne imaginăm că până la urmă le-am venit de hac.

Că am scăpat definitiv de ei.

De obicei ne înșelăm.

Cel mai adesea, Demonii noștri sunt în continuare acolo, ascunși într-un cotlon întunecat.

Pândind fără încetare momentul când vom lăsa garda jos.

Iar când iubirea se duce...

*

Ajuns acasă, Elliott urcă scările din două în două, repezindu-se în baie. Fericit nevoie-mare că-și revede stăpânul, micul labrador veni în fugă ca să-și manifeste bucuria, dar nu avu parte de o primire prea călduroasă...

– Marș de-aici! strigă doctorul, încercând să-i dea un șut cățelului și nimerind pe alături, din cauza băuturii.

Haimana scânci scurt și, în ciuda agresivității stăpânului, nu se lăsă păgubaș și veni după el. Dar nu avu noroc nici de data aceasta, pentru că Elliott îl apucă de ceafă și îl aruncă fără menajamente afară.

Rămas singur, Elliott se încuie în baie și deschise dulăpiorul cu medicamente, unde găsi o seringă cu ac. Cu mâinile tremurând, scoase din buzunar bilele de heroină cumpărate de la Yamda.

Trebuia să-și bage cât mai repede ceva în vene, ca să-i explodeze mintea. Nu voia să plutească sau să-și elibereze spiritul, ca tembelii ăia de hipioți. Voia s-o facă lată rău de tot, avea nevoie de un knock-out cerebral. Orice, numai să uite. Orice, numai să ajungă altundeva. Un altundeva în care să nu mai fie bântuit de dublul său și de amintirea Ilenei.

Un loc unde să nu mai fie el însuși.

Puse bila într-o farfurioară de sticlă și adăugă puțină apă. Apoi încălzi recipientul cu bricheta și filtră lichidul printr-o bucată de bumbac. Înfipse acul în tamponul de vată și trase substanța în seringă, după care și-a injectă într-o venă de pe antebraț.

Când o undă fierbinte îi invadă corpul scoase un strigăt de eliberare și simți că pleacă într-o călătorie către tenebrele ființei sale, gata să dea ochii cu părțile lui cele mai întunecate și mai insuportabile.

*

San Francisco, 1976
Câteva ore mai târziu...
Matt are *30* de ani

De Crăciunul acesta Matt era din cale-afară de abătut. În ultimele săptămâni muncise pe brânci ca să pună pe picioare ferma viticolă și afacerea începea să prindă contur. Când se trezi dimineața, viața sa îi păru însă goală, fără cineva cu care să împărtășească această reușită. Călcându-și pe orgoliu, ridică receptorul pentru a face lucrul pe care-l tot amânase: să o sune pe Tiffany și să-și ceară scuze pentru cum se purtase. Din nefericire, numărul pe care i-l lăsase fata nu mai era alocat. După toate aparențele tânăra plecase din oraș, fără să-l anunțe și fără să mai încerce să-l revadă.

Asta se întâmplă când amâni mereu...

După prânz, se urcă în mașină ca să facă un tur al cartierului de la marginea mării. Elliott trebuia să fi plecat deja în Hawaii, dar va profita de ocazie ca să-i dea de mâncare lui Haimana și să-l scoată la plimbare pe plajă.

Când intră pe bulevardul care se întindea de-a lungul falezei remarcă imediată că Broscuța lui Elliott era parcată pe trotuar, de-a curmezișul.

Ciudat...

Se dădu jos din mașină și urcă cele câteva trepte de la intrare. Sună la ușă și așteptă.

Niciun răspuns.

Avea la el setul de chei lăsat de Elliott. Băgă cheia în broască, dar își dădu seama că nu era încuiată.

– Salut! își anunță el prezența. E cineva?

Intrând în casă și văzând aerul speriat al labradorului, Matt înțelese imediat că ceva nu era în regulă.

– Haimana, ești singur?

Câinele lătră înspre etaj și chiar atunci Elliott apăru în capul scării, cu o figură de aurolac care tocmai a tras pe nară.

– Ce cauți aici? întrebă Matt, făcând ochii cât cepele. N-ai plecat în Hawaii?

– Cred că eu ar trebui să te întreb ce naiba cauți la mine acasă.

– Oho, ușurel, ușurel, răspunse Matt, încercând să fie împăciuitor. Ce s-a întâmplat?

– N-ai cum să înțelegi, îi spuse Elliott, coborând câteva trepte.

– De ce, sunt prea idiot?

– Poate că da.

De data asta Matt fu afectat de replica celuilalt. Agresivitatea aceasta era cu totul neobișnuită pentru Elliott, care părea să nu fie deloc în apele lui.

– Unde e Ilena?

– Nu mai e nicio Ilena, s-a terminat!

– Ai luat-o razna?

– Am părăsit-o.

Matt rămase perplex. Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat.

Elliott se prăbuși pe canapea. Efectele drogului nu se împrăștiaseră încă. Simțea că se învârte camera cu el și îi era greață. O durere de cap cumplită nu-i dădea răgaz nicio clipă, ca și cum burghie invizibile i-ar fi găurit într-una creierul.

– Elliott, delirezi, nu poți s-o părăsești pe Ilena.

– Ba bine că nu.

– Dar e totul pentru tine... e punctul tău de sprijin în viață, e cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată.

– Termină cu poveștile astea pompoase.

– Poveștile astea le știu de la tine. Și tot tu ziceai că mulțumită ei ți-ai găsit locul în lume.

Și așa era.

– Dacă o lași să plece o să-ți petreci tot restul vieții regretând și reproșându-ți acest lucru.

– Hai, mai scutește-mă!

– V-ați certat?

– Nu-i treaba ta.

– Ba da, e treaba mea, pentru că ești prietenul meu și n-o să te las să-ți bați joc de viața ta!

– Uite ce e, mai bine du-te și călărește-ți pipițele tale și pe mine lasă-mă în pace.

Elliott închise ochii, copleșit de vorbele care-i ieșiseră pe gură. Nu mai putea să continue prea mult cu aceste insulte, trebuia neapărat să-i povestească ce i s-a întâmplat, să-i spună cât e de nenorocit.

Atât că nu avea dreptul să facă asta. Făcea parte din prețul pe care-l avea de plătit – să nu povestească nimănui ce s-a petrecut.

Deși insultele lui Elliott îl loviseră în plin, tânărul francez mai încercă încă o dată să fie conciliant:

– Elliott, nu-nțeleg ce se întâmplă cu tine, dar îmi dau seama că trebuie să fii foarte nefericit ca să spui astfel de vorbe. Și cred că din aceste probleme n-ai cum să ieși singur.

Elliott simți că cedează. Pe lângă iubirea Ilenei, prietenia lui Matt era lucrul care conta cel mai mult pentru el în lume. De zece ani se completau unul pe altul, se susțineau, se înțelegeau...

Dar de data asta era într-o situație din care nu putea ieși decât de unul singur. Simțind că nu mai poate să joace teatru în continuare, luă o hotărâre dezolantă: să-l îndepărteze de el, așa cum o îndepărtase și pe Ilena.

– Matt, vrei să-mi faci o favoare?

– Spune!

– Dispari din viața mea...

Francezul ezită câteva momente, ca și cum n-ar fi fost sigur că a auzit bine. Apoi, simțind că se înfurie la rândul lui, îi spuse cu un glas înghețat:

– Cum vrei.

Coborî privirea și porni către ieșire. Ajuns în prag, se întoarse către Elliott, sperând până în ultimul moment că nu era încă totul pierdut. Dar singurele vorbe pe care le auzi de la Elliott fură:

– Îți las partea mea din fermă, dar nu e cazul să mai treci pe-aici. Niciodată.

17

Nu înveți nimic citind cărți. Nu înveți decât primind lovituri de la viață.
Swâmi PRAJNÂNPAD

San Francisco, 2006
Elliott are *60* de ani

Când deschise ochii, Elliott simți că tremură din toate încheieturile, ca scuturat de febră. Dar nu era vorba de gripă. Era nenorocitul acela de cancer, combinat cu efectele secundare ale călătoriei în timp. Se ridică cu greu din pat, se târî până în baie și vomă în chiuvetă. Avea să crape în curând, știa foarte bine, dar nu-i sunase încă ceasul. Cu un gest devenit deja reflex, verifică numărul de pilule: mai erau patru. Își jurase în mai multe rânduri că nu mai ia niciuna, dar de data asta era sigur – n-o să mai pună niciodată piciorul în trecut!

Intră sub duș și își mai reveni puțin. Cu câteva minute în urmă se despărțise de dublul său, la capătul unei altercații violente în

toaleta unui restaurant chinezesc. Tânărul părea foarte afectat și îi părea rău că nu reușise să-l îmbărbăteze cu nimic.

Se îmbrăcă în grabă în fața oglinzii din dormitor.

Sper că n-ai de gând să faci vreo tâmpenie, reflectă el în timp ce se privea în oglindă, dar vorbind de fapt cu el însuși, cel din urmă cu treizeci de ani.

Aruncă o privire pe fereastră: chiar și în această dimineață de Crăciun câțiva localnici conștiincioși alergau deja pe faleză, în timp ce pe peluza Marina Green o tânără se juca cu un câine.

Se urcă în mașină și, în ciuda dimineții răcoroase, merse cu geamurile lăsate, trăgând adânc aerul în piept, fericit că este încă în viață. De când aflase că sfârșitul e aproape era cuprins de un amestec ciudat de euforie și amărăciune. Dădea ochii cu moartea, dar în același timp și cu viața. Pentru prima dată reușea să trăiască pe deplin în prezent, să simtă intens fiecare secundă, ca și cum ar fi fost ultima.

Traversând cu viteză *North Beach* se îndreptă către Coit Tower. Urma să se întâlnească cu Matt pentru o scurtă ieșire cu iahtul: o plimbare tihnită prin golf, doar ei doi, în care Elliott se hotărâse să-i dezvăluie în fine ceea ce ținuse atâta vreme doar pentru el: boala sa și apropierea sfârșitului...

Un cadou de Crăciun pe cinste!

La drept vorbind, nu-și dădea seama prea bine cum o să reacționeze Matt. Prietenia lor, veche de zece de ani, nu-l dezamăgise niciodată. Era o alchimie ciudată, în care intrau atașamentul, camaraderia și o anumită pudoare, care își avea originea într-un eveniment special din urmă cu patruzeci de ani, rămas pentru totdeauna unul din momentele decisive ale vieții sale.

În timp ce se îndrepta către nordul orașului, lui Elliott îi reveni în minte acea zi din 1965 în care îi întâlnise în același timp pe Matt și pe Ilena.

*

New York City, 1965
Elliott are *19* ani

E mijlocul iernii, tocmai s-a lăsat seara în orașul zgârie-norilor. O aversă neașteptată s-a abătut asupra Manhattanului...

Cu hainele leoarcă, un tânăr coboară scările de la metrou. Îl cheamă Elliott Cooper. Are nouăsprezece ani și nu prea știe ce să facă cu viața sa. În urmă cu doi ani și-a întrerupt studiile ca să facă un tur al Statelor Unite. Încearcă să-și cunoască țara, să-și vadă mai clar viitorul și să se îndepărteze de tatăl său, rămas în California.

În același moment, Ilena Cruz, o tânără braziliancă de optsprezece ani, se întoarce de la grădina zoologică din Bronx, unde a obținut un stagiu de vară prin care își vede în fine cu ochii visul vieții sale – să se ocupe de animale. Traversează diafană strada, ocolind bălțoacele și mașinile și dispărând în stația de metrou. E plină de bună dispoziție și are surâsul pe buze.

Elliott se oprește câteva clipe în fața unui chitarist negru care cântă la metrou, preluând cu mult talent repertoriul lui Otis Redding și cerând, în aceste vremuri de activism civic, mai mult respect pentru comunitatea sa. Elliott e înnebunit după muzică. Îl ajută să se retragă în sine, departe de ceilalți. De ce oare nu are încredere în nimeni? De ce nu are niciun prieten adevărat? De ce simte că n-are niciun rost?

Nu știe încă, dar în mai puțin de cinci minute are să afle că adesea soarta îți e hotărâtă de o întâmplare.

Unduitoare ca o flacără, Ilena traversează culoarul lung care duce spre peron. Ploaia i-a umezit părul și maieul cu bretele subțiri. Când și când, câte un trecător se pierde timp de o fracțiune de secundă în ochii ei de un verde cristalin. E darul ei – îi atrage pe oameni și le inspiră încredere.

E cinci și un sfert după-amiaza când trenul intră în gară. E zi de lucru, chiar când oamenii ies de la birouri. Locul geme de lume. Elliott se strecoară pe peron ca să urce într-un vagon din față, când, deodată, această fată...
Privirile li s-au întâlnit doar o clipă. A fost aproape imperceptibil, o atingere de o clipă, o prezență. Și totul a început să se învârtă în jurul lui... De unde vine acest vertij, această senzație de gol în stomac? De ce simte că nimeni, niciodată, nu l-a mai privit așa?

Ilena este mai întâi flatată că i-a făcut o impresie atât de puternică unui băiat așa chipeș. Apoi își dă seama că e tulburată la rândul ei. Simte că i s-a umezit pielea, transpiră. Ridică breteaua care i-a căzut de pe umăr și își întoarce privirea, încercând să-și recapete calmul. De unde această impresie că în aer plutește pericolul?

Elliott a înaintat pentru a urca în al doilea vagon. Dar Ilena intră în al treilea. Tânărul ezită mai întâi, apoi,

ca atras de un magnet, își face loc prin mulțime și intră în celălalt vagon chiar înainte să se închidă ușile.
Al treilea, nu al doilea...
De asta atârnă uneori destinul: de o privire care întârzie o clipă, de o bătaie din pleoape, de ridicarea unei bretele...

Metroul pornește. S-a așezat pe unul din puținele scaune libere și îl zărește la celălalt capăt al vagonului. Speră și totodată îi e teamă că va veni la ea să-i vorbească. Inima îi bate să-i spargă pieptul.

Fără s-o piardă nicio clipă din ochi, încearcă să se apropie de celălalt capăt al compartimentului. Se întreabă cum să o abordeze, încearcă să găsească ceva amuzant, dar nu-i vine nimic în minte. Nu, n-o să-i iasă. N-a fost niciodată bun la așa ceva. Și oricum, o fată ca asta n-o să fie interesată de el. *Elliott, renunță, e prea bună pentru tine, nu-ți mai face iluzii!*
Metroul s-a oprit la prima stație. *Ieși din vagon, idiotule! Nu ești tu în stare să joci în liga întâi!* Ezită.
Metroul pornește din nou, trece o stație, apoi încă una. Vine rândul Ilenei să se ridice. *Prea târziu. O să coboare la prima. Hai, fă o încercare! Acum sau niciodată!*
Dă la o parte câteva persoane ca să se apropie de ea. Simte că-i fuge pământul de sub picioare. Gata, a ajuns lângă ea, la câțiva centimetri. Îi distinge curba perfectă a buzelor.
Se apleacă puțin înspre ea și dă să îi spună:
– ...

La câțiva metri de ei, în compartimentul vecin se auzi ceva ca o explozie, la numai câțiva metri de ei. O bubuitură teribilă, un zgomot surd, copleșitor, urmat de o undă de șoc care zgâlțâi trenul și îi aruncă pe toți pasagerii la pământ.

În mod ciudat, trecură câteva clipe până când lumea înțelese ce se întâmplase. Un scurt moment de stupoare, după care vagonul se umplu de urlete.

Cu doar câteva secunde mai devreme era încă o seară ca oricare alta, o zi de lucru care luase sfârșit, toropeala plăcută a rutinei zilnice...

Apoi trenul deraiase în mijlocul tunelului. Lumina s-a stins și totul s-a făcut țăndări.

Cu doar câteva secunde mai devreme, un băiat se pregătea să intre în vorbă cu o fată.

Apoi deodată vuietul exploziei, spaima și groaza.

Elliott și Ilena se ridică cu greu. Compartimentul e plin de un praf gros, de la care îi ustură ochii și nu pot respira. Cei doi tineri privesc în jur: pasageri în stare de șoc, murdari de sânge, cu hainele rupte, cu fețele schimonosite de angoasă. O bună parte din acoperiș s-a prăbușit în compartiment, prinzându-i pe călători sub dărâmături.

Din toate părțile izbucnesc țipete de panică. Vocea îngrozită a unei femei se aude strigând: „Doamne, ai milă de noi!", în timp ce oamenii se îmbrâncesc pentru a găsi o ieșire. Ilena încearcă să nu-și piardă cumpătul și o liniștește pe fetița de lângă ea, care sângerează.

Elliott are cioburi în păr și cămașa pătată de sânge. E rănit și el cu siguranță, dar nu-l interesează asta. Împreună cu cei rămași în picioare încearcă să-i scoată pe răniții prinși sub bucățile de tablă. Pe unii reușesc să-i tragă afară, dar alții au fost sfârtecați de violența exploziei.

– Trebuie să ieșim de-aici!

Îndemnul răsună ca un ultimatum. Și e adevărat că de-acum toată lumea nu se gândește decât la un lucru – să iasă din acest iad. Dar ușile automate s-au strâmbat și sunt blocate. În cele din urmă supraviețuitorii n-au de ales și încep să iasă afară prin ferestre.

Elliott privește în jur. Nu se mai vede aproape nimic. Flăcările care au cuprins vagoanele dau impresia că stau cu toții într-un cuptor. E leoarcă de transpirație. Nu i-a fost așa frică niciodată. Fumul, tot mai gros, face aerul irespirabil. De jos vine un miros care îți întoarce stomacul pe dos. Un miros pe care în anii următori avea să-l învețe pe de rost și care-i va provoca mereu teama – cel al morții.

Se pregătește să plece. Dar oare are dreptul să facă asta? Știe că în vagon mai sunt încă răniți. Ca să respire mai ușor se lasă în genunchi și se târăște către partea din spate a vagonului. Dă cu ochii de membre sfârtecate – o mână, un picior... – și începe să plângă. Ce-ar putea să facă?

Nimic.

– Haide!

Vocea care l-a chemat este a Ilenei. E aproape afară, dar vrea să se asigure că el o urmează.

Elliott se întoarce. Dă să plece, dar revine înapoi. Chiar lângă el, un băiat de vârsta lui zace pe jos, printre resturile de tablă, fără să dea vreun semn de viață. Elliott se apleacă să vadă dacă mai respiră. Bătăile inimii abia se mai simt. De fapt nu e foarte sigur că se mai simt, dar preferă să creadă că e așa. Se încăpățânează să-l scoată din hățișul de fiare. Fără succes. Tânărul e imobilizat de o bară metalică, care îi apasă pieptul.

– Haide! zice din nou Ilena.

Și are dreptate – e prea mult fum, se face tot mai cald...

Dar Elliott ezită, apoi, cu forța neașteptată pe care ți-o dă disperarea, mai încearcă o dată.

– Nu muri, nu muri! îi strigă el celui căzut.

Avea să se întrebe apoi toată viața cum a reușit să îndoaie bara, ca să-l poată scoate de acolo. Cert e că a reușit! Acum îl ia în brațe, îl ridică pe umăr, și iese din acest loc al tenebrelor.

Ținându-se după Ilena, sare din vagon pe peron, apoi încep să avanseze cu toții prin tunel în șir indian. Un bărbat rămas fără un braț merge clătinându-se în fața lui, gata să se prăbușească din clipă-n clipă. Elliott simte că pe față i se scurge un lichid cald. E al rănitului pe care-l duce pe umăr. Nu știe ce să facă pentru a opri hemoragia. Rămâne în loc câteva secunde, își smulge cămașa, o mototolește și, adunându-și toate forțele, apasă pe rană pentru a opri șuvoiul de sânge.

Simte că i se învălmășesc toate în cap. E la capătul puterilor, ca și cum cel pe care-l cară în spate ar cântări o tonă, dar trebuie să uite de durere. Încearcă să se gândească la ceva liniștitor.

Privirea îi cade pe fata care merge în fața lui. N-au schimbat practic niciun cuvânt, dar deja îi leagă ceva. Se lasă condus, convins că nu i se poate întâmpla nimic rău. La urma urmei, dacă n-ar fi fost ea s-ar fi urcat în celălalt vagon, cel cu explozia.

După ceva vreme încep să zărească o lumină la capătul tunelului – stația. Mai sunt doar câțiva metri, dar sunt cei mai grei. Elliott simte că își pierde cunoștința, aproape se prăbușește...

Chiar atunci apare un pompier care ia rănitul și îl întinde pe o targă.

Eliberat în fine de povară, se întoarce către Ilena.

Și leșină.

În acest timp, în măruntaiele înăbușitoare ale tunelului, trenul distrus continuă să ardă, în scurtă vreme mai rămânând din el doar un schelet fumegând.

Într-unul dintre vagoane, deasupra unei banchete scâlciate din cauza căldurii, se găsește o carte, pe care flăcările au început deja să o mistuie, dar în care se mai poate încă citi această frază ciudată:

Ești propriul tău refugiu.
Nu mai e nimic altceva.
Nu poți salva pe nimeni.
Nu poți decât să te salvezi pe tine însuți[11].

Câteva ore mai târziu, când deschide ochii, Elliott e întins pe un pat de spital. S-a făcut zi. Are umărul înfășurat într-un bandaj mare și simte o durere ascuțită la ceafă. Așezată lângă el, fata din metrou îl veghează în liniște.

– Ești bine? îl întreabă ea, aplecându-se spre el.

Aprobă cu o mișcare a capului și dă să se ridice, dar perfuzia înfiptă în braț îl încurcă.

– Stai așa, te ajut eu.

Ilena apasă pe un buton și capul patului se ridică încet.

Suspendat într-un colț al încăperii, un televizor alb-negru transmite imagini din Manhattanul cuprins de haos, în timp ce un prezentator îl informează pe Elliott că:

„Orașul New York a trecut prin cea mai gravă pană de curent din istoria sa. Astăzi, 9 noiembrie 1965, la ora 17:16, în Ontario și de-a lungul coastei de est a Statelor Unite s-au stins toate luminile. Întreruperea a durat circa zece ore. Ipoteza unui act de sabotaj a fost eliminată imediat, pana fiind pusă pe seama unei defecțiuni la una dintre hidrocentralele de la Cascada Niagara..."

[11] Siddharta Gautama – Buddha

Urmează imagini de la fața locului și un comentariu privitor la accidentul din metrou, pe care jurnalistul îl atribuie întreruperii curentului. Nu se pune problema unei bombe sau a unui atentat, chiar dacă în prezent țara traversează o perioadă tulbure: cu doi ani în urmă a fost asasinat Kennedy, iar în vara dinainte revoltele rasiale din Los Angeles au făcut zeci de morți. La toate acestea se adaugă faptul că americanii au început să trimită trupe masive în Vietnam, provocând mișcări de opoziție în campusuri, unde activismul civic al studenților ia uneori forme foarte violente.

Ilena apasă pe un buton și oprește televizorul.

– A murit? întreabă Elliott după câteva clipe.

– Cine?

– Tipul pe care am încercat să-l salvez – a murit?

– Cred că e în operație chiar acum. Era vai de el, mai adăugă ea, cu lacrimi în ochi...

Elliott clatină din cap. O vreme niciunul nu mai spune nimic. Încă sub efectul șocului, se retrage fiecare în lumea lui, unde domnește încă haosul și confuzia.

Până la urmă tânăra e cea care rupe tăcerea:

– Voiai să-mi zici ceva?

Elliott se încruntă.

– Chiar înainte de explozie, încearcă ea să-l lămurească, te-ai aplecat spre mine ca să-mi spui ceva...

– Ăăă..., se bâlbâie Elliott.

Primele raze ale soarelui umplu încăperea cu o lumină blândă. Timp de câteva suspendate în afara timpului e ca și cum nu s-ar fi petrecut niciun accident. Au rămas doar un băiat fâstâcit și o fată foarte frumoasă.

– ...Voiam doar să te invit la o cafea.

– A! răspunde ea, intimidată puțin.

Îi scoate din încurcătură vocea sonoră a doctorului, care tocmai a intrat în salon.

– Sunt doctorul Doyle, îl informează acesta, apropiindu-se de pat.

În timp ce medicul îl examinează pe toate părțile, Elliott observă cu părere de rău că tânăra a profitat de această întrerupere ca să dispară. După care trebuie să rabde un mic discurs din care prinde din zbor câteva expresii ca „traumatism toracic cu ruperea sternului" și „erodarea regiunii cervicale". Într-un târziu, după ce l-a uns cu o alifie anti-inflamatoare și i-a fixat un aparat ortopedic la gât, doctorul își încheie vizita.

Înainte să plece, Elliott îl întreabă de un băiat de vârsta lui, adus în același timp la spital. Află că operația tocmai s-a terminat, dar că acum trebuie „așteptat ca pacientul să se trezească pentru a putea da un prognostic".

Un anunț pe care peste numai câțiva ani avea să-l facă și el în nenumărate rânduri...

Rămas singur, Elliott este cuprins de deznădejde, când ușa se deschide puțin și un cap frumos își face apariția.

– E ok, îl anunță Ilena.

– Ce anume?

– Cafeaua, sunt de acord, îi spune ea, arătându-i două păhărețe.

Cu gura până la urechi de bucurie, tânărul ia recipientul din plastic.

– N-am apucat să zic... mă cheamă Elliott.

– Pe mine Ilena.

În acea zi, la etajul șase al unui spital, în mijlocul iernii friguroase din Manhattan, doi omuleți pe care soarta tocmai îi adusese laolaltă au stat de vorbă până târziu în noapte.

S-au revăzut a doua zi, și a treia zi, s-au plimbat pe străzile orașului, au luat masa pe iarbă în Central Park și au bătut muzeele.

In fiecare seară s-au întors la spital ca să afle ce se mai întâmpla cu tânărul rănit, care e încă în comă.

Și s-a întâmplat apoi acel sărut în ploaie, când ieșeau din Amsterdam Café, unde se opriseră pentru o ceașcă de ciocolată neagră și o plăcintă cu brânză și scorțișoară.

Acel sărut care avea să schimbe totul.

Căci lângă această fată veselă, luminoasă și boemă, gata să răstoarne munții, Elliott avea să descopere o fericire pe care n-o bănuise niciodată posibilă.

Iar ea va descoperi că nu se simțise niciodată atât de frumoasă ca atunci când se oglindea în privirea acestui băiat misterios și simpatic, pe care soarta i-l scoase în cale într-un mod atât de neobișnuit.

După-amiezile și le petrec stând de vorbă ore întregi în parcul uriaș care se întinde în mijlocul zgârie-norilor.

Și așa încep să se cunoască.

Ea îi vorbește de studiile ei de biologie și de ambiția de a deveni medic veterinar. El e interesat de matematică și de științe. Ea vrea să afle de ce și-a întrerupt studiile, în ciuda rezultatelor foarte bune. E adevărat că se descurca foarte bine, dar pretinde că n-ar avea niciun merit. Sunt doar niște convenții, doar numărul 166 asociat IQ-ului său.

Când Ilena îl întreabă despre proiectele sale de viitor, iar el nu știe ce să răspundă, ea își dă seama cât de puțină încredere are în el și înțelege că o sensibilitate exagerată îl face adesea să se retragă în sine.

Însă într-o zi, fără să pară că spune cine știe ce, îl întreabă: „De ce nu te faci doctor?". Mai întâi se face că n-a auzit, apoi, la insistențele ei, sfârșește prin a ridica din umeri.

Dar întrebarea îi rămâne cuibărită undeva în minte și în suflet, până în acea seară hotărâtoare când este anunțat că băiatul pe care l-a salvat de la moarte a ieșit din comă și ar vrea să-l vadă.

Elliott intră în rezervă și se apropie de pat.

Tânărul dinăuntru e francez. În ciuda celor zece zile petrecute în comă are ochii veseli, o figură jovială și un zâmbet puțin ironic.

– Deci tu ești salvatorul meu! spune el pe un ton de glumă și cu un ușor accent.

– Așa s-ar zice, îi răspunde Elliott.

Abia au schimbat două vorbe și între ei s-a instalat deja un început de complicitate.

– Acum n-o să mai scapi de mine, îl informează francezul.

– Chiar așa?

– Până când nu am ocazia să-ți întorc serviciul, să-ți salvez și eu viața...

Elliott zâmbi. Bucuria de a trăi a celuilalt i l-a făcut imediat simpatic. Ghicind că are în față pe cineva complet diferit de sine, dar care îl completează foarte bine, îi întinde mâna:

– Elliott Cooper.

– Matt Delluca.

Mai târziu, când va reflecta la această perioadă, Elliott își va da seama în ce măsură i-a schimbat pentru totdeauna viața.

Într-o dimineață, urmărind o fată la metrou, a ajuns într-un vagon și nu în altul.

Această alegere i-a salvat viața și i-a adus...

...o iubire,

un prieten

și o vocație.

În acel an, în decurs de numai câteva zile, devenise pe deplin om.

*

San Francisco, 2006
Elliott are *60* de ani

Încă legănat de amintirea acestor întâmplări de demult, Elliott parcă pe culmea Telegraph Hill și o porni pe jos. Coborî scările și ajunse la elegantul apartament art deco. Împinse portița de la grădină și, cum fereastra era deschisă, bătu în geam și strigă:

– Matt, eu sunt! Te-aștept afară.

Matt deschise imediat ușa de la intrare și făcu ochii cât cepele.

– Elliott?

– Hai, mișcă-te mai repede, trebuie să trecem pe la *Chez Francis* ca să luăm sandvișuri. Dacă întârziem, se termină *paniers gourmands* și o să mă bombăni că n-avem nimic ca lumea de mâncare.

– Ce cauți aici?

– Păi nu azi trebuia să ieșim cu yachtul?

– Care yacht?

– Ei asta-i, care yacht. Yachtul papei de la Roma.

– Ce tot îndrugi acolo?

– Hai, nu mai face pe nebunul, mi-ai lăsat un mesaj pe robot alaltăieri și mi-ai propus...

Matt îi tăie vorba:

– Elliott, încetează! Nu ți-am lăsat niciun mesaj, pentru simplul motiv că nu mai vorbim unul cu altul de treizeci de ani!

Fu rândul lui Elliott să holbeze ochii și să rămână interzis.

Îi întâlni privirea lui Matt și înțelese imediat că acesta nu glumea deloc.

– Uite ce e, continuă Matt, nu știu ce e-n capul tău, dar azi n-am timp de pierdut. Așa că te rog să mă scuzi...

– Matt, stai așa! Suntem prieteni! Vorbim în fiecare zi la telefon și ne vedem de câteva ori pe săptămână!

Francezul își mijì ochii, ca pentru a-și aduce aminte de ceva petrecut demult.

– Am fost odată prieteni, e adevărat, dar a trecut așa mult de-atunci...

Era pe punctul să închidă ușa când doctorul îl întrebă, pe un ton rugător:

– Dar ce s-a întâmplat cu noi? Ne-am certat?

– Faci pe nebunul? Nu te preface c-ai uitat totul!

– Adu-mi aminte ce s-a întâmplat.

Matt păru să ezite, apoi vorbi din nou:

– A fost acum treizeci de ani. Ne mergeau toate bine, până ai început s-o iei razna.

– Cum așa?

– Ai început să îndrugi niște povești ciudate despre un ins care a găsit o modalitate de a călători în timp și care ai fi fost de fapt tot tu, însă mai bătrân... Una peste alta, nu erai deloc în apele tale. Am făcut tot ce-mi stătea în putință ca să te ajut, până într-o zi când ai depășit orice limită.

– Și când a fost asta? Când exact?

– Chiar de Crăciun, își aduse deodată aminte francezul, tulburat de coincidență. Îmi aduc aminte, pentru că tot atunci te-ai despărțit și de Ilena...

Treizeci de ani bătuți pe muchie...

– Multă vreme am tot încercat să ne împăcăm, Elliott, dar tu te-ai încăpățânat să ridici un zid între noi. Și apoi, *după ce-a pățit Ilena*, lucrurile nu mai aveau cum să fie la fel.

– Dar ce-a pățit Ilena?

Matt se înnegură deodată la față și îi spuse pe un ton care nu mai admitea replică:

– Pleacă de-aici, Elliott!

Și trânti ușa.

*

Elliott își reveni cu greu. Năucit, se îndreptă către mașină cu pași rari. Se vede treaba că Elliott cel din 1976 se certase cu Matt, iar el trebuia să plătească acum oalele sparte.

Dar cum se face atunci că avea mii de amintiri cu Matt? Tot ce trăiseră împreună din 1976 și până în prezent nu existase decât în mintea lui?

Elliott se sprijini de mașină și își prinse capul în palme.

Și dacă existau mai multe *linii temporale*?

Auzise vorbindu-se de această ipoteză a „universurilor multiple", care făcea vâlvă în mediile științifice. După unii fizicieni, fiecare lucru care se *poate* produce se *va* produce cu siguranță într-un anumit univers. Dacă arunc o monedă în aer, există un univers în care iese cap și un altul în care iese pajură. Joc la loto: există un univers în care câștig și milioane de universuri în care pierd! În aceste condiții, universul cunoscut nouă nu mai este decât unul dintr-o infinitate de alte universuri. Există un univers în care 11 septembrie n-a avut loc niciodată, unul în care George Bush nu e președintele Statelor Unite și unul în care Zidul Berlinului este încă în picioare.

Un univers în care el s-a certat cu Matt în urmă cu treizeci de ani și altul în care sunt încă prieteni...

Problema e că naveta lui între trecut și viitor l-a făcut să ajungă pe o linie temporală în care evenimentele nu mai corespund cu amintirile sale despre ele!

Din nefericire, până una-alta n-avea de-ales și trebuia să se resemneze cu situația.

Se urcă la volanul Broscuței și se îndreptă spre spital.

Îl chinuia o întrebare esențială: ce se întâmplase cu Ilena? Trebuia să afle neapărat.

18

Ceea ce numim de obicei o rațiune de a
trăi este în același timp și o excelentă
rațiune de a muri.
Albert Camus

San Francisco, 25 decembrie 1976
Ilena are *30* de ani
ora 16:48

Sus pe cer, prin ceață și vânt, o pasăre cu pene argintii traversează norii și coboară spre San Francisco. Străbătând aerul ca o săgeată, trece peste Alcatraz și *Treasure Island* și se așază pe unul din cele două turnuri ale podului Golden Gate. Imensă și elegantă, celebra construcție face un salt de doi kilometri peste golf, până la Sausalito. Pilonii săi uriași, înfipți adânc în Pacific, n-au a se teme nici de curenții reci ca gheața, nici de ceața care se înfășoară ca iedera în jurul structurii lor din metal strălucitor.

Cocoțată deasupra valurilor, păsărea coboară capul și contemplă agitația oamenilor aflați cu două sute de metri mai jos.

Pe pod, mașinile se intersectează și se depășesc într-un balet neîncetat pe cele șase benzi de circulație. E un amestec de zgomote asurzitoare, claxoane și tablă zornăitoare.

Deodată, pe aleea rezervată pietonilor, apare o femeie, care înaintează ca un teleferic agățat de un fir subțire.

Gata să cadă.

Ilena n-ar ști să spună de ce-a venit aici. Pur și simplu nu s-a simțit în stare să ia avionul spre casă. Așa că i-a spus taximetristului să întoarcă și să o ducă înapoi în oraș. Apoi, neputând să stea pe loc, s-a lăsat purtată de propriii pași și așa a ajuns aici.

E pe marginea prăpastiei, pradă unei suferințe insuportabile, o suferință pe care n-o credea posibilă. Toată lumea își imaginează despre ea că e o persoană tare, puternică și cu capul pe umeri, dar e numai o aparență. În realitate este descoperită, vulnerabilă, lipsită de apărare în fața unei simple fraze – „Ilena, nu te mai iubesc!" – care în câteva clipe a făcut să-i fugă pământul de sub picioare, a lăsat-o neputincioasă, i-a luat orice dorință de a mai trăi.

Se apropie de balustrada de siguranță ca să privească oceanul. Priveliștea este amețitoare. Vântul suflă în rafale, valurile se zbat, aruncând stropi de spumă care dau impresia că marea întreagă clocotește. Elliott era viața ei. Ce-are să se întâmple cu ea fără el?

Ilena se simtă slabă, pierdută. Durerea o sufocă, simte că nu-i mai poate face față. Deodată își dă seama că-i e mai teamă de viața fără el decât de moarte. Și înțelege atunci de ce-au adus-o pașii aici.

Se aruncă în gol.

*

Căderea de pe Golden Gate durează patru secunde.

Patru secunde pentru un ultim drum.

Patru secunde, un adevărat ținut al nimănui între două lumi.

Patru secunde în care nu mai ești viu de-a binelea...

...dar nici mort de-a binelea încă.

Patru secunde în gol.

Act de libertate sau nebunie?

Curaj sau slăbiciune?

Patru secunde la capătul cărora izbești apa cu 120 de kilometri pe oră.

Patru secunde la capătul cărora viața... ia sfârșit.

*

San Francisco, 25 decembrie 1976
Elliott are *30* de ani
Ora 17:31

Iarna se înnoptează devreme.

Din după-amiază n-a mai rămas decât amintirea. În tot orașul luminile se aprind una câte una, în timp ce luna în primul pătrar profită de o deschizătură în nori ca să-și facă timid apariția.

Cu geamurile lăsate, Elliott conduce pe *Embarcadero*, bulevardul care se întinde de-a lungul falezei. După întâmplarea din seara aceasta nu se simte în stare să-și petreacă noaptea singur, închis în casa lui de sticlă. Îi e teamă să nu-și piardă mințile, teamă să nu facă vreun lucru nebunesc.

Așa că gonește ca vântul, lăsându-se purtat de luminile care îl conduc prin cartierul de afaceri, în care *Transamerica Pyramid*, noul zgârie nori ascuțit ca un vârf de săgeată, strălucește ca o nestemată. Debusolat, se gândește la Ilena, care trebuie să fie deja în avion. Va reuși oare să facă față acestei despărțiri? Încearcă să se convingă că pentru ea nu fi așa greu, că nu-i va fi deloc dificil să găsească un bărbat care o va iubi mai bine decât ar fi fost el în stare, însă în același timp gândul la această ultimă posibilitate îl scoate din minți.

După un lung șir de viraje ajunge într-un târziu în parcarea spitalului. A pierdut iubirea, a pierdut prietenia. Nu-i mai rămâne

decât munca. Nu se pune bineînțeles problema să opereze astăzi, nici măcar să se ocupe de pacienți – efectele alcoolului și ale drogului nu au dispărut încă de tot. Dar are nevoie de un mediu familiar, și acesta e singurul care i-a mai rămas.

Parchează în locul obișnuit și se dă jos din mașină chiar când o ambulanță cu toate sirenele pornite intră în trombă și se oprește în fața ușii de la urgențe. Cu un gest reflex, Elliott se repede să îi ajute pe infirmieri: Martinez și Pike din unitatea 21, cu care a mai lucrat. Observă cât de palizi sunt cei doi, afectați de starea gravă a pacientului.

– Ce-aveți aici?

Tânărul hispano își închipuie că medicul e de gardă și îl informează:

– Tânără de treizeci de ani în comă, politraumatism. S-a aruncat de pe Golden Gate acum jumătate de oră.

– Mai trăiește?

– Da, dar prea mult nu mai are...

Tânăra a fost deja intubată. I s-au pus perfuzii și un colier cervical care îi acoperă o parte din față.

Elliott îi ajută pe cei doi să o dea jos de pe targă.

Apoi se apleacă spre ea.

O recunoaște.

*

San Francisco, 2006
Elliott are *60* de ani

Încă afectat de altercația cu Matt, Elliott conducea fără să fie prea atent la drum și fără să știe prea bine încotro se îndreaptă.

Oare ce însemnau cuvintele *„După ce a pățit Ilena"*? Era vorba de despărțirea lor, sau se întâmplase ceva mai grav? Elliott încercă

să-și pună puțină ordine în gânduri. La ultima sa călătorie în trecut, în dimineața de 25 decembrie 1976, reușise împreună cu dublul său să evite accidentul cu orca, care ar fi costat-o viața pe Ilena. Deci ar fi trebuit să fie în viață.

Atunci de unde nuanța de deznădejde din vocea lui Matt? Frână abrupt și parcă Broscuța în fața unui hidrant de lângă Washington Park. Pornind la pas pe trotuarele din *North Beach*, dădu peste un internet-café, unde comandă un cappuccino ca să se poată așeza la un calculator.

După câteva clicuri dădu peste o carte de telefon online și scrise numele „Ilena Cruz" în câmpul de căutare.

Rândul următor începu să pâlpâie. Trebuia să introducă orașul. Bătu „San Francisco" și apăsă pe butonul de căutare.

Nimic.

Extinse căutarea la toată California, apoi și la alte state.

Niciun răspuns.

Pesemne că Ilena din 2006 avea numărul la secret. Sau nu mai locuia pe coasta de vest. Sau își schimbase numele...

Fără să-și piardă speranța, Elliott dădu o căutare după numele „Ilena Cruz" pe Google. Un singur răspuns. Făcu clic pe rezultat. Era un site universitar consacrat practicii medicinii veterinare pe mamifere marine. Se menționa că în anii șaptezeci, Ilena fusese unul din pionierii unor intervenții care în prezent ajunseseră de rutină. Articolul detalia spre exemplu anestezia unui lamantin, realizată de tânără în premieră mondială în 1973. Lângă numele său era un număr care trimitea către o notă biografică din josul paginii. Cu mâna tremurând, Elliott făcu clic pe link și descoperi cu groază anii de viață ai Ilenei: 1947-1976!

Fără alte explicații.

Cu privirea lipită de ecran, încercă să înțeleagă.

Dacă Ilena mai trăia încă pe 25 decembrie 1976, iar site-ul arăta că a murit în același an, înseamnă că decesul s-a produs *în ultimele șase zile din 1976*. Dar când? Și cum? Și de ce?

Ieși din internet-café și reveni în grabă la mașină.

Trebuie să găsească ziarele din acea perioadă!

Da, asta avea de făcut. Demară fără să mai semnalizeze și puțin lipsi să nu fie lovit de un Lexus venind din sens opus. După o întoarcere periculoasă porni către City Hall, unde era sediul *San Francisco Chronicle*.

Acolo încercă vreme de douăzeci de minute să parcheze undeva, dar, după cum era de așteptat, în acel moment al zilei numărul de locuri de parcare disponibile era zero – dacă nu cumva mai mic ca zero. Nemaiavând răbdare să caute, își abandonă mașina în drum, știind aproape sigur că n-o s-o mai găsească acolo la întoarcere. Cu răsuflarea tăiată intră în clădirea de sticlă care adăpostea birourile celebrului ziar și anunță că vrea să consulte arhivele din 1976. Tânăra de la recepție îi dădu să completeze un formular, informându-l însă că cererea sa nu va putea fi satisfăcută decât peste câteva zile.

– Câteva zile! se indignă Elliott.

Primi o explicație în care apăreau cuvintele „zi de sărbătoare", „personal insuficient", „microfilm", „trebuie introdus în baza de date anul curent"...

Scoase o bancnotă de o sută de dolari; femeia luă un aer jignit; mai scoase încă două; auzi în fine: „O să văd ce pot face".

Un sfert de oră mai târziu era așezat în fața unui cititor de microfilme, derulând paginile edițiilor *San Francisco Chronicle* din ultimele zile ale lui 1976. Cum nu găsea nimic printre titlurile mari, luă la puricat faptele diverse și, în ediția din 26 decembrie, dădu peste un mic articol pe care îl reciti de câteva ori până să înțeleagă cu adevărat ce însemnau acele vorbe.

Tentativă de sinucidere pe Golden Gate

Ieri după-amiază o tânără s-a aruncat de pe Podul Golden Gate, în dreptul balustradei nr. 69. Este vorba de Ilena Cruz, originară din Florida, de profesie medic veterinar. Potrivit unor martori, s-ar fi izbit de suprafața apei cu picioarele înainte. Recuperată de un vas al poliției maritime, dar suferind de numeroase fracturi și răni interne, a fost condusă la spitalul Lenox, unde medicii au apreciat că starea sa este „foarte gravă".

Elliott avu senzația că tocmai înghițise un bolovan. Timp de câteva minute rămase nemișcat în scaun, copleșit de lovitura sub centură pe care i-o dădea soarta. Apoi căută ziarul din ziua următoare, știind prea bine ce va citi acolo.

Miracolul nu s-a produs în cazul tinerei care s-a aruncat de pe Golden Gate

La spitalul Lenox nu s-a petrecut niciun miracol. Ilena Cruz, tânăra care s-a aruncat alaltăieri de pe podul Golden Gate, a decedat în cursul serii în urma unor grave leziuni interne (*a se vedea ediția de ieri a ziarului nostru*).
Acest nou deces relansează dezbaterea în privința necesității instalării unei

bariere de siguranță pe pod, o măsură pe care Administrația Golden Gate a refuzat-o mereu.

Ieși din clădire distrus. Mașina rămăsese parcată peste o oră în drum, fără să-i fie ridicată. Slabă consolare. Se urcă la volan și porni către spitalul Lenox.

Mai avea un singur lucru de verificat.

*

San Francisco, 25 decembrie 1976
Elliott are *30* de ani
Ora 20:23

Ros de nerăbdare, Elliott aștepta ca Ilena să iasă din blocul operator. Cum nu era de gardă, nu fusese lăsat s-o opereze el. Și din cauza porcăriei aceleia de heroină, nici el nu insistase.

Bilanțul era catastrofal: fracturi ale ambelor picioare, luxația șoldului și a umărului, traumatism al peretelui toracic... Șocul fusese atât de violent, încât îi afectase și bazinul, provocând leziuni ale organelor aferente. Se temeau să nu fie probleme și la rinichi și splină, în timp ce o sângerare vaginală sugera o ruptură intestinală sau a aparatului urinar.

Elliott se învârtea ca un leu în cușcă, revenind mereu în dreptul geamului de sticlă care îl separa de sala de operație. Văzuse însă destule astfel de cazuri ca să nu-și facă prea mari iluzii.

Se ocupase adesea de traume multiple și era nevoit să fie realist: în această stare erau mai multe șanse să se producă decesul decât supraviețuirea. Fără să mai punem la socoteală că un astfel de accident produce de obicei leziuni ale coloanei vertebrale și ale măduvei spinării. Genul de răni după care rămâi aproape sigur paraplegic sau hemiplegic...

Timp de o clipă imaginea unei Ilene cu toate cele patru membre paralizate, târându-se într-un scaun rulant îi trecu prin fața ochilor și se suprapuse pe cea a tinerei acvatice, care plonja și înota alături de delfini cu doar o zi înainte.

Și toate astea din cauza lui! El, cu dublul său, crezuseră c-o pot salva pe Ilena, dar nu reușiseră decât să amâne sfârșitul cu câteva ore. În loc să moară înecată de o orcă, se sinucidea aruncându-se de pe un pod. Bună treabă!

Încercase să sfideze destinul, dar destinul fusese mai puternic.

*

San Francisco, 25 decembrie 2006
Elliott are *60* de ani
Ora 22:59

Ploua cu găleata peste spitalul Lenox.

În cel de-al treilea subsol al clădirii, la lumina unui neon tremurat, Elliott luase la puricat arhivele vechi de treizeci de ani, căutând dosarul medical al Ilenei.

Sala era plină de etajere metalice, încovoiate sub greutatea cutiilor cu dosare. Într-un trecut foarte îndepărtat toate aceste documente fuseseră clasate după criterii precise, dar în prezent toată încăperea era o uriașă harababură. Lunile, anii, secțiile – totul era amestecat, dezordonat, împrăștiat.

Deschizând ca un apucat dosar după dosar, Elliott încerca să pună ordine în viața lui din ultimele trei luni. Avusese mai întâi naivitatea să creadă că își va putea schimba destinul, dar acesta îl chemase la ordine. Căci era nevoit să se încline în fața evidenței: liberul arbitru, capacitatea de a-ți influența propria soartă, toate astea nu erau decât povești. Adevărul e că viețile ne sunt programate dinainte și că în van încercăm să ne împotrivim. Anumite

evenimente sunt inevitabile, iar momentul morții e unul dintre ele. Viitorul nu ia naștere pas cu pas. Liniile mari sunt deja trasate și n-ai de ales, trebuie să mergi pe acea cale. Totul – trecut, prezent și viitor – formează un întreg compact, care răspunde la teribilul nume de fatalitate.

Și totuși, dacă totul fusese deja scris, cine era autorul poveștii? O putere superioară? Dumnezeu? Dar ce-are de gând cu noi?

Știind foarte bine că nu va afla niciodată răspunsul la această întrebare, se concentră pe căutat și după mai bine de o oră puse în fine mâna pe ce îl interesa.

Dosarul de internare al Ilenei nu dispăruse, însă trecerea timpului îl făcuse aproape ilizibil. Literele erau șterse, iar unele pagini se lipiseră una de alta de la umezeală. Elliott apropie cu înfrigurare foile de neonul din tavan și reuși să descifreze esențialul.

Rănile Ilenei fuseseră și mai atroce decât își imaginase, dar, spre deosebire de ce citise în ziar, Ilena nu murise din cauza unor multiple leziuni interne, ci în urma unei operații urgente de eliminare a unui hematom de pe creier.

Se uită la numele doctorului care o operase: Dr. Mitchell.

Îl ținea minte: Roger Mitchell era un chirurg bun, dar...

De ce n-o operase chiar el?

Apoi se miră și că lipsea fișa de computer tomograf. Pornind de la indicațiile din dosar reuși să reconstituie ce se întâmplase. În jur de patru dimineața o infirmieră observase o inegalitate pupilară, semn al prezenței unui hematom. S-a recurs la o operație în regim de urgență, însă fără succes.

Hematomul era adânc și prost așezat, complicat de o leziune a unui sinus venos, care nu putea fi văzută fără computerul tomograf. O operație foarte delicată, cu o pacientă în insuficiență respiratorie și un scor foarte redus pe scara Glasgow.

Nici cel mai bun chirurg din lume n-ar fi putut-o salva.

Poate doar anticipând operația...

O ultimă informație îi reținu atenția: ora decesului.

4:26 dimineața.

Fără să vrea, se uită la ceas.

Nu era încă miezul nopții.

*

San Francisco, 26 decembrie 1976
Elliott are *30* de ani
Ora 00:23

– Am extirpat splina și am suturat o parte din intestin, îi explică doctorul Roger Mitchell colegului său mai tânăr.

Elliott se găsea pentru prima dată de cealaltă parte a baricadei – cea a pacienților și a familiilor lor.

– Și rinichii? întrebă el.

– Cred că rezistă. Îmi fac însă griji pentru aparatul respirator: câteva coaste succesive sunt fracturate în cel puțin două locuri.

Elliott știa ce înseamnă asta. Un segment al peretelui toracic își pierduse continuitatea cu toracele, făcând să crească riscurile de pneumotorax, hemotorax și insuficiență respiratorie.

– Leziuni rahidiene?

– Prea devreme ca să ne putem pronunța. Poate la nivelul dorsal... Cum știi foarte bine, când vine vorba de așa ceva, e vorba de totul sau nimic: poate să fie benign...

– ...și la fel de bine poate să ducă la o paraplegie definitivă, îi completă Elliott fraza.

Mitchell făcu o grimasă.

– Trebuie să așteptăm. Deocamdată nu prea mai avem ce face.

– Nu o duci să facă o tomografie?

– Nu în seara asta, e o problemă cu programul: se blochează tot timpul de azi-dimineață.

– Rahat! strigă Elliott, izbind cu pumnul în ușă.

– Liniște-te! Am pus-o sub supraveghere, trece o infirmieră să o vadă din sfert în sfert de oră. Și oricum...

Vru să spună ceva, apoi se răzgândi.

– Oricum ce? insistă Elliott.

– În acest moment nu putem decât să ne rugăm pentru ea. Să ne rugăm să nu fie nevoie s-o deschidem din nou prea curând, pentru că în starea în care e n-ar face față.

*

San Francisco, 26 decembrie 2006
Elliott are *60* de ani
Ora 01:33

Elliott urcă la etaj, strângând la piept vechiul dosar al Ilenei. Chiar dacă nu mai opera de două luni, rămăsese în consiliul de administrație al spitalului și avea în continuare dreptul la un birou. Lumina se aprinse automat de cum deschise ușa. Rămase nemișcat în fața ferestrei, contemplând șuvoaiele care cădeau neîncetat peste oraș.

Apoi începu să se învârtă agitat prin încăpere, întrebându-se dacă se mai putea face ceva. Se mai uită o dată pe dosarul Ilenei, după care îl așeză pe birou lângă un joc de șah din marmură, cu un design foarte stilizat. Căzut pe gânduri, apucă două piese de pe tablă: un nebun de formă conică și o tură cilindrică...

Conul și cilindrul...

Asta îi aducea aminte de o parabolă pe care o aflase la facultate.

Așeză conul culcat pe birou și îi dădu un bobârnac: piesa se învârti în jurul axei sale. Făcu la fel cu cilindrul: acesta se rostogoli și căzu de pe masă, spărgându-se de podea.

Cele două obiecte primiseră același impuls, dar avuseseră traiectorii cât se poate de diferite. Morala poveștii: oamenii reacționează diferit la o lovitură a sorții. Chiar dacă nu pot scăpa de propriul destin, rămâne totuși în puterea mea să reacționez într-un anumit fel.

Înviorat de această idee, Elliott băgă mâna în buzunar ca să scoată flaconul cu pastile.

Avusese o zi foarte solicitantă, care era încă departe de a se fi terminat. Cu toate acestea în acest moment se simțea uimitor de liniștit.

Era ultima lui luptă, cea în care îți aduni toate forțele.

19
A șaptea și a opta întâlnire

Dacă tinerii ar ști...
Dacă bătrânii ar putea...

San Francisco, 26 decembrie 1976
Elliott are *30* de ani
Ora 02:01

Spitalul parcă ațipise, legănat de zgomotul ploii.

Ilena stătea cu ochii închiși, întinsă în penumbra unei mici rezerve de spital. Deasupra sa se vedea un hățiș de perfuzii, iar pe gură avea fixat un respirator artificial.

Așezat lângă ea, Elliott dădu la o parte draperia cu mișcări lente, ca și cum i-ar fi fost teamă că tinerei i s-ar putea face frig. Foarte tulburat, apropie o mână tremurătoare de fața Ilenei. Când îi atinse pielea simți că inima îi e sfârtecată de pumnale ascuțite.

În spatele figurii tumefiate și a buzelor cianozate, simțea viața zbătându-se ca să nu se stingă.

O viață care mai atârna doar de un fir.

Gata să se rupă în orice moment.

*

Ușa camerei se deschise încet. Elliott se întoarse, crezând că a venit infirmiera.

Dar nu era ea.

– Trebuie operată! îl anunță dublul său, pe un ton care nu lăsa loc de discuție.

Elliott sări în picioare.

– De ce să fie operată?

– Hematom extradural cerebral.

Înnebunit de această veste, tânărul ridică pupilele Ilenei, dar nu se vedea nicio inegalitate a pupilelor care să trădeze prezența unui hematom.

– De unde știți asta?

– Din raportul de deces. Și dacă ai fi făcut o tomografie ai fi știut și tu...

– Ușor, ușor, se apără Elliott, e abia 1976. Aparatele se strică, programele se blochează din două în două ore, ați uitat cum era?

Celălalt nu se mai obosi să răspundă, concentrat fiind pe examinarea electrocardiogramei.

– Cere să se pregătească un bloc operator, acum! îi ordonă el, făcând semn către telefonul agățat de perete.

– Stați așa, are câteva leziuni toracice. Dacă o deschidem acum, riscă să moară.

– Da, și dacă n-o deschidem putem fi siguri c-o să moară.

Elliott se gândi o clipă, apoi emise o nouă obiecție:

– Mitchell n-o să fie de-acord cu niciun chip s-o opereze doar pe baza unei intuiții.

Celălalt ridică din umeri:

– Chiar crezi că l-aș lăsa pe Mitchell s-o opereze?...

– Păi atunci cine?

– Eu, bineînțeles.

Elliott n-avea nicio obiecție să se considere parte a acestui „cu", dar mai rămânea o problemă:

– Nu putem face doar noi doi operația! Ne trebuie cel puțin un anestezist și o infirmieră.

– Ce anestezist e de gardă?

– Samantha Ryan, cred.

Bătrânul ridică privirea către ceasul din perete.

– Ne-ntâlnim în bloc peste zece minute, îi spuse el în timp ce ieșea din cameră. Tu pregătește-o pe Ilena de operație, mă ocup eu de Ryan.

*

Elliott cel de șaizeci de ani se repezi în holul aproape gol, în care plutea un miros puternic de eter. Ca să nu atragă atenția renunțase la sacou și își luase o bluză albă. Știa spitalul ca pe propriul buzunar și găsi imediat sala de odihnă, unde se refugiase Samantha Ryan.

– Bună, Sam! zise el, aprinzând lumina.

Obișnuită cu dormitul pe sponci din timpul nopților de gardă, tânăra sări în picioare și duse mâna la ochi din cauza luminii. Deși figura bărbatului nu îi era necunoscută, nu reușea s-o asocieze cu vreun nume.

Elliott îi întinse un pahar cu cafea. Îl primi, dându-și la o parte câteva șuvițe care îi cădeau pe frunte.

Era o persoană mai aparte: treizeci de ani, irlandeză de origine, lesbiană și catolică practicantă. Venise la spital în urmă cu doi ani, când tăiase orice legături cu familia sa din New York, unde tatăl și frații săi erau oameni de bază în NYPD.

În următorii ani aveau să ajungă prieteni, dar la acea vreme Samantha era singuratică, introvertită și nu-și găsea deloc locul pe lume. La spital nu era prietenă cu nimeni, iar colegii o porecliseră *autista.*

– Am nevoie de ajutorul tău pentru o operație, Sam.

– Acum, imediat?

– Acum imediat. Un hematom sub-dural la o pacientă cu insuficiență respiratorie.

– Tipa care s-a sinucis? întrebă ea, luând o gură de cafea.

– Da, ea.

– N-are cum să scape, îl informă ea, foarte calmă.

– Asta rămâne de văzut, îi replică Elliott.

Tânăra despături o folie de aluminiu în care se găseau câțiva biscuiți Oreo.

– Și cine o operează? întrebă ea, înmuind un fursec în cafea.

– Eu.

– Păi cine sunteți dumneavoastră?

– Cineva care te cunoaște bine.

Privirile li se întâlniră și timp de o clipă se simți tulburată, neputând scăpa de impresia că celălalt citea în sufletul ei ca într-o carte...

– Trebuie să ne grăbim, o anunță Elliott.

Samantha dădu din cap:

– E cazul lui Mitchell. Nici nu mă gândesc să fac o operație clandestină, m-ar da afară imediat.

– Sunt și riscuri, recunoscu Elliott. Totuși cred că o să mă ajuți până la urmă...

– Nu vă datorez nimic, răspunse ea, ridicând din umeri.

– Mie nu, dar îi datorezi ceva lui Sarah Leeves...

Lăsă fraza neterminată, în timp ce tânăra îi arunca o privire panicată. Sarah Leeves fusese o prostituată amărâtă, care ajunsese

la spital în urmă cu doi ani, snopită în bătaie și înjunghiată de câteva ori. O operaseră de urgență, dar nu supraviețuise.

– Erai la început și îți venise rândul să fii de gardă, îi aminti Elliott. Ești un bun anestezist, Sam, printre cei mai buni, dar în seara aia ai dat chix rău de tot...

Samantha închise ochii și, pentru a mia oară, revăzu scena în fața ochilor: o operație neîndemânatică, o substanță confundată cu alta, o eroare de începătoare și la sfârșit biata femeie care nu se mai trezește din anestezie.

– Ai reușit să-ți ascunzi greșeala, continuă Elliott, și e adevărat că nu i-a păsat nimănui de moartea unei prostituate.

Samantha era în continuare cu ochii închiși. Greșise din neatenție. Mintea îi era în altă parte în acea seară. Se gândea la New York, la tatăl care n-o scotea din „târfă, dezmățată, curvișină", la mama care rostea cuvântul „rușine" la fiecare două propoziții și la frații care o făcuseră să părăsească orașul.

Când deschise din nou ochii îl privi îngrozită pe Elliott.

– De unde știți toate astea?

– De la tine.

Samantha clătină din cap. Nu povestise incidentul nimănui, nici măcar preotului căruia i se confesa. În schimb, în ultimii doi ani, credința ei devenise tot mai ferventă, rugându-se fără încetare, ca pentru a-și răscumpăra vina. Și-ar fi dorit mai mult decât orice să poată reveni în urmă, să șteargă acea zi blestemată din trecutul ei. De câte ori nu implorase Providența să-i trimită ocazia unei răscumpărări!

– Salvând o viață poți răscumpăra o moarte... spuse Elliott, care ghicise ce îi trecea prin minte tinerei în acele momente.

După câteva clipe de ezitare, Samantha își luă bluzonul alb și îl informă fără alte comentarii:

– Urc în sala de operații.

Elliott voia să vină după ea, când simți că mâna începe să-i tremure.

Deja!

Se refugie în toaleta care din fericire era pustie la această oră târzie din noapte. Cuprins de panică, simți că începe să dispară. Merse la chiuvetă ca să-și dea cu apă rece pe față. Spre deosebire de Samantha Ryan, nu credea în Dumnezeu, ceea ce nu-l împiedică să rostească un fel de rugăciune.

Lasă-mă s-o operez! Mai lasă-mă puțin aici!

Dar Dumnezeul în care nu credea nu se sinchisi de rugămințile lui fierbinți, așa că Elliott nu avu de ales și trebui să se lase aspirat de meandrele timpului.

*

Se trezi în 2006, prăbușit pe fotoliul din biroul său. Cuprins de panică, căută cu privirea ceasul digital de pe o etajeră: 0 și 23 de minute.

Mai avea puțin timp, cu condiția să revină imediat în trecut. Înghiți cu înfrigurare încă o pastilă, dar nu se întâmplă nimic. Normal: substanța nu acționa decât în timpul somnului. Iar el era mult prea agitat ca să poată adormi la comandă. Se repezi afară din birou și chemă liftul pentru a coborî la farmacia spitalului. Acolo dădu peste un flacon de Hypnosen, un medicament cu efect hipnotic, folosit pentru a-i pregăti pe pacienți de anestezie. Urcă valvârtej în birou, își luă trusa medicală și scoase din ea o seringă de unică folosință. Doză o cantitate mică de medicament și și-o injectă într-o venă. Efectele somniferului nu întârziară, purtându-l pe Elliott în tărâmul viselor și himerelor.

*

În același moment, Elliott cel de treizeci de ani tocmai terminase pregătirea Ilenei pentru operație. O răsese pe cap și decuplase respiratorul artificial. Ca să poată respira pe drum îi instală un balon cu oxigen și o urcă pe furiș în blocul operator.

Samantha Ryan îl aștepta, împreună cu o infirmieră. Nu se vedea în schimb nicio urmă a dublului său, până când într-un târziu auzi pe cineva bătând în geam. Bătrânul îi făcu semn să vină în sala de dezinfecție, iar Elliott îl urmă fără să zică nimic. Ajunși iarăși laolaltă, cei doi chirurgi își suflecară mânecile până la cot și se pregătiră în liniște, masându-și cu grijă mâinile cu un produs antiseptic și apoi punându-și bluza, masca, mănușile de cauciuc și o bonetă din hârtie.

*

Apoi intrară împreună în sala de operație.

Elliott se dă la o parte, lăsându-l pe celălalt să dirijeze operațiunile. Relaxat și calm, dublul său coordonează toate gesturile cu care Ilena e așezată pe masa de operație. Îi ține capul drept, evitând să-i miște sau să-i răsucească gâtul. Știe că are leziuni rahidiene și încearcă să nu le agraveze din prea mare grabă.

Într-un târziu, operația începe. Cel mai bătrân dintre cei doi e cuprins de o emoție aparte: a încetat să mai opereze în urmă cu două luni și n-ar fi crezut niciodată că va mai ține vreodată un bisturiu în mână. Mișcările îi sunt sigure și precise. Cu timpul a învățat să facă față presiunii din astfel de momente extreme. Știe cu precizie unde trebuie să facă tăietura, mâna nu îi tremură deloc, totul merge bine, până când la un moment dat...

– Cine v-a dat autorizația să operați?

Mitchell tocmai a intrat în sală, roșu de mânie. Se uită pe rând la Samantha Ryan, la Elliott și la dublul său.

– Cine-i ăsta? întreabă el, arătând către bătrân, care îi atrage calm atenția:

– Domnule doctor Mitchell, nu sunteți steril și tocmai ați lăsat să vă scape printre degete un hematom.

Ofensat, Mitchell își pune o mască la gură și îl amenință:

– Să nu crezi că scapi așa!

– Fiți amabil și mergeți să vă dezinfectați, insistă Elliott, iar celălalt e nevoit să iasă furios din încăpere.

Operația își urmează cursul într-o atmosferă nefiresc de calmă. Afară, furtuna s-a dezlănțuit și se aude zgomotul ploii care biciuiește geamurile și se scurge în rigole. Elliott cel de treizeci de ani își privește seniorul cu un amestec de admirație și neîncredere. De partea lui, Elliott cel bătrân rămâne concentrat la ce are de făcut. Chiar dacă totul merge bine este evident că adâncimea și mărimea hematomului, la care se adaugă insuficiența respiratorie a Ilenei, fac ca pronosticul să fie nesigur. Chiar și în cel mai fericit caz, starea de comă a pacientei va provoca leziuni ischemice, asociate unor sechele foarte grave.

Ce șanse are să scape?

Științific vorbind, cinci șanse dintr-o sută să trăiască.

Și poate una la o mie să nu rămână cu sechele.

Dar în decursul carierei sale Elliott a învățat să nu se bazeze prea tare pe astfel de cifre. A cunoscut pacienți cărora medicii nu le dădeau nici trei luni și care au trăit zece ani. Așa cum a văzut și operații de rutină terminate cu o tragedie.

Cam astea sunt gândurile care-i trec prin minte în momentul în care un șuvoi de sânge îi țâșnește în față. Exact de așa ceva se temea: o leziune a sinusului comprimată de hematom. Sângerarea este abundentă, dar i-a prevenit pe ceilalți și sângele este aspirat cu grijă. Face eforturi să-și țină emoțiile sub control, să se

concentreze doar la operație, încercând să uite că pacienta întinsă pe masă este Ilena. Știe că dacă și-ar reprezenta figura ei, mâinile ar începe să-i tremure și privirea i s-ar încețoșa.

Intervenția își urmează cursul în liniște până când Mitchell apare din nou în sala de operație, însoțit de un șef de secție. Se constată încălcarea regulamentului, dar cei doi nu încearcă să întrerupă operația care se apropie de sfârșit. Când simte apărând primele frisoane, Elliott cel de șaizeci de ani se întoarce către dublul său și îi spune:

– Te las să închizi tu.

Își dă jos bluza și boneta, își scoate mânușile pătate de sânge și își privește mâinile: au făcut față încercării fără să tremure, mai mult decât ar fi putut spera el.

– Mulțumesc, șoptește el, fără să știe nici el prea bine cui îi sunt adresate aceste mulțumiri.

A fost ultima lui operație. Cea mai importantă din întreaga sa carieră.

Chiar când începea să dispară, sub ochii măriți de uimire ai celor de față, își spuse că misiunea lui fusese îndeplinită.

De-acum nu-i mai era teamă de moarte.

20
Ultima întâlnire

La douăzeci de ani dansăm în centrul universului. La treizeci ne învârtim înăuntrul cercului. La cincizeci mergem pe circumferință, evitând să privim în afară sau înăuntru. Mai târziu nu mai contează, este privilegiul copiilor și al bătrânilor să fie invizibili.

Christian BOBIN

San Francisco, 2006
Elliott are *60* de ani

Elliott se trezi culcat pe gresia rece din biroul său, în mijlocul unei băltoace de sânge. Se ridică cu greu și își duse mâna la nas, care sângera abundent. Aparatul lui circulator plătise și de data asta un tribut călătoriei în timp și avu nevoie de câteva tampoane de vată ca să oprească hemoragia.

Primele raze ale dimineții îl găsiră frământat de o întrebare: reușise oare s-o salveze pe Ilena?

Se instală în fața calculatorului pentru a verifica din nou cartea de telefoane online. Cu o zi înainte, căutarea după numele Ilena Cruz nu dăduse niciun rezultat. Acum încercă din nou, extinzând-o la toată California. De data asta îi apăru ceva: o adresă în Weaverville, un sat din nord.

Să fi fost o pistă falsă? Era oare prea devreme ca să se bucure?

Avea la îndemână o singură soluție pentru a ști cu siguranță.

Ieși din birou, coborî în holul de la intrare și, după o scurtă escală în fața automatului de cafea, ajunse în parcare, la mașină. Dacă ar merge întins i-ar lua mai puțin de șase ore până la Weaverville. Bătrâna lui Broscuță era cam ostenită, la fel ca și el, însă trăgea nădejde c-o să facă față. Măcar de data asta...

Porni la drum dimineața devreme. Soarele nu răsărise încă, dar ploaia torențială din ajun părea să fi zugrăvit cerul într-un albastru metalizat.

Părăsi San Francisco pe Highway 101, parcurgând foarte repede primele două sute de kilometri.

După ce trecu de Leggett ieși de pe autostradă și intră pe un traseu pitoresc, care șerpuia până la Ferndale, ocolind Cape Mendocino. Bătut de briza Pacificului, drumul rămânea foarte aproape de coastă, trecând pe deasupra falezelor abrupte, care se aruncau parcă în mare. Elliott merse de-a lungul coastei până la Arcata, unde intră pe Hwy 299, singurul drum practicabil care străbătea munții de la răsărit la apus. Locul își păstrase un aer sălbatic, cu pădurile sale de sequoia uriași, vastele zone protejate și brazii argintii.

Era pe drum de mai bine de cinci ore când ajunse la Weaverville – un sat izolat în creierul munților. Își parcă Broscuța pe strada principală și intră în farmacia din colț ca să întrebe unde locuiește Ilena Cruz. I se indică un drum forestier la ieșirea din sat, pe care se hotărî să-l urce pe jos. După vreo douăzeci de minute zări o căsuță din lemn, construită perpendicular pe drum. Se auzea

zgomotul unei cascade curgând prin preajmă. Elliott se opri în loc, ascunzându-se în spatele unui sequoia care supraviețuise tăierilor din urmă cu un secol. Își puse mâna streașină deasupra ochilor și încercă să distingă ceva.

O femeie stătea așezată sub copertina cabanei, cu fața către munții înzăpeziți.

Elliott nu-i vedea fața, însă nu se îndoi nicio secundă că ea era.

Se despărțiseră în urmă cu treizeci de ani. Iar acum nu-i mai despărțeau decât treizeci de metri.

O clipă își imagină că va străbate această distanță, că îi va povesti totul, o va strânge în brațe și-i va putea adulmeca din nou mireasma părului.

Dar era prea târziu. Ultimele călătorii în timp îl slăbiseră foarte tare. Mai mult ca oricând simțea că viața lui ține de trecut și că a pierdut bătălia cu boala care îl devora din interior.

Așa că se sprijini de trunchiul acestui arbore milenar și se mulțumi s-o privească.

Aerul era plăcut și odihnitor, și în acest loc solitar și liniștit se simți în fine eliberat de povara timpului și a nenorocirii.

Pentru prima dată în viață, se simțea împăcat.

*

San Francisco, 1976
Ora nouă dimineața
Elliott are *30* de ani

Trecuseră două zile de la operația Ilenei.

Tânăra ieșise ceva mai devreme din comă, însă șansele de supraviețuire rămâneau incerte.

Împrejurările în care se desfășurase operația făcuseră vâlvă în spital, fiind întâmpinate cu scepticism și neîncredere. Timp

de câteva ore, conducerea dezbătu ce măsuri ar trebui luate. Să semnaleze incidentul la poliție, cu riscul de a compromite prestigiul spitalului Lenox? Directorul spitalului și șeful secției de chirurgie țineau prea mult la propria reputație pentru a accepta să semneze un raport despre *„un bărbat apărut de nicăieri"*, care s-ar fi *„dezintegrat în mijlocul sălii de operație"*. Se mulțumiră cu o sancțiune disciplinară – două luni de suspendare pentru Elliott și Samantha.

Tânărul chirurg tocmai aflase că e pus pe liber când fu abordat de o infirmieră.

– Vă caută cineva, domnule doctor! îi spuse aceasta, întinzându-i receptorul unui telefon fixat de perete.

– Alo?

– Sunt vizavi, îl informă vocea dublului său. Te aștept.

– Vizavi?

– La Harry. Îți comand ceva?

Fără să se mai obosească să răspundă, Elliott închise și traversă strada.

Nu vedeai nici la un metru în față. Fuioarele de ceață erau purtate de vânt, învăluind lampadarele și mașinile în nori mișcători. *Harry's Diner* era un restaurant lung și îngust, amenajat într-un vagon de metal instalat în fața intrării de la urgențe. Atmosfera tipică pentru anii cincizeci îi dădea un aer retro. Elliott împinse ușa de la intrare și dădu peste colegii săi, care se opriseră pentru un mic dejun rapid înainte de serviciu.

În fundul sălii pline de fum își zări dublul așezat la o masă, cu o cană de cafea în față.

– Deci? întrebă Elliott, luând loc pe o banchetă din moleschin.

– A scăpat!

– Ilena va trăi?

Bătrânul încuviință din cap.

Pe moment nu-i veni să creadă, apoi întrebă:

– A rămas cu sechele?

Dar dublul său evită întrebarea:

– Tinere, trăiește. Am salvat-o...

Având în vedere că vestea era bună, Elliott preferă să nu mai insiste și timp de câteva minute cei doi rămaseră tăcuți, păstrând un fel de moment de reculegere.

Amândoi erau trași la față și încercănați, epuizați de nesomn și din pricina tensiunii nervoase acumulate în ultimele zile. Își aruncaseră toate forțele într-o stranie luptă cu soarta, din care ieșiseră după câte se pare învingători.

Elliott cedă primul: lacrimi de epuizare, despre care nici nu-și mai dădea seama dacă îl eliberau sau îi adânceau și mai tare tulburarea.

Se frecă la ochi și întoarse privirea spre geam. Afară, ceața se întindea în valuri alburii, acoperind trotuarele și lampadarele.

– Lasă tinere, o să fie bine...

– Nu, n-o să fie deloc bine! Am pierdut tot: pe Matt! Pe Ilena! Și numai din cauza dumitale!

– Se poate, dar asta e: trebuie să-ți respecți angajamentele, cum mi le-am respectat și eu pe-ale mele...

– Ușor de zis!

– Am avut deja această discuție. Și oricum, e un miracol că am putut-o salva pe Ilena, nu strica totul acum. Vezi-ți de viață așa cum ai promis. Dacă e un lucru de care sunt sigur e că un miracol nu se produce niciodată de două ori.

– Dar va fi înfiorător de greu...

– Anii următori vor fi dificili, recunoscu celălalt. Dar apoi va fi mai bine. Ești în stare să treci peste asta, dar va trebui să treci singur.

Elliott îl privi și se încruntă. Bătrânul îi explică:

– E ultima noastră întâlnire.

Elliott ridică din umeri.

– Așa ziceți mereu.

– De data asta e pe bune. Chiar dacă aș vrea, n-aș mai putea să revin.

Îi relată în câteva vorbe povestea pastilelor: împrejurările în care le obținuse, efectul neașteptat pe care-l aveau asupra lui, care făcuse posibile aceste plimbări prin timp...

Nici nu terminase bine, că Elliott ardea deja de nerăbdare să-i pună un șir nesfârșit de întrebări, dar celălalt se ridică și se pregăti de plecare. Tânărul înțelese în fine că nu va afla niciodată mai multe și că era într-adevăr ultima lor întâlnire.

Știind că mai au doar câteva minute împreună, se simți cuprins de o emoție neașteptată. În urmă cu două nopți, în timpul operației, celălalt îl lăsase cu gura căscată prin priceperea sa și capacitatea de a lua cele mai bune decizii. Acum îi părea rău că n-apucase să-l cunoască mai bine.

Bătrânul se încheie fără grabă la pardesiu. Simțea că urmează să dispară, dar experiența îl învățase că mai avea încă un minut sau două.

– Ar fi de preferat să nu mă evapor în mijlocul acestui bistro...

– Într-adevăr, aș putea avea neplăceri.

În momentul despărțirii, Elliott cel de șaizeci de ani îi puse o mână pe umăr lui Elliott cel de treizeci de ani, după care porni spre ieșire.

Aproape ajunsese la ușă când se mai întoarse o dată ca să-i facă un semn de rămas bun dublului său. Privirile li se întâlniră și ghici în ochii celui mai tânăr un sentiment pe care-l mai văzuse de multe ori în privirea unor pacienți: tristețea celui care nu s-a vindecat încă de copilărie.

În loc să iasă, făcu cale întoarsă. Mai avea să-i spună ceva celuilalt: o frază pe care el o așteptase în zadar vreme de ani de zile.

O frază foarte simplă, dar care îi luase o viață să o înțeleagă.

– N-a fost vina ta...

Tânărul nu înțelese la ce se referea dublul său. Dar celălalt insistă:

– N-a fost vina ta...

– Ce anume?

– Sinuciderea mamei, scatoalcele pe care le primeai de la tata...

Elliott cel de șaizeci de ani lăsă fraza în aer, sugrumat de emoție. Abia după ce trase adânc aer în piept reuși să repete din nou, ca pe o litanie:

– ...n-a fost vina ta.

– Normal, știu asta, minți Elliott, tulburat de această întorsătură neașteptată a situației.

– Nu, încă nu știi, îi spuse cu blândețe cel care avea să fie. Încă nu știi...

Se petrecu atunci ceva ca o comuniune între cei doi, un moment de înțelegere perfectă, întrerupt de frisoanele care anunțau întoarcerea în viitor a celui mai bătrân dintre ei.

– Adio, tinere! îi strigă el în timp ce se îndepărta cu pas grăbit. Mingea e la tine acum!

Elliott se așezase la loc pe banchetă. Prin geam privi cum dublul său este înghițit de ceața de afară.

N-avea să-l mai revadă niciodată.

21
Viața fără tine...

Viața se va fi trecut ca un castel mare și
trist, străbătut de vânturi.
Louis ARAGON

1977
Elliott are *31* de ani

Noapte de vară la San Francisco.

Cu privirea în gol, Elliott fumează o țigară pe acoperișul spitalului. Tot orașul i se întinde la picioare, dar e ca și cum n-ar fi acolo. N-a mai văzut-o pe Ilena de când a fost transferată la Miami și simte că moare de dorul ei.

O pală de vânt ridică un nor de praf chiar în fața sa. Tânărul chirurg se uită la ceas, apoi strivește chiștocul țigării cu călcâiul. În cinci minute intră din nou în operație, a șasea pe ziua de azi.

Trăiește ca un strigoi, muncind până la epuizare, acceptând toate gărzile care i se oferă...

Orice, numai să nu se lase pradă morții.

Ilena deschide ochii chiar când se crapă de ziuă în Miami.

De șase luni stă întinsă pe un pat de spital, cu corpul făcut praf, cu picioarele fărâmate. A trecut deja prin patru operații și încă sunt departe de a se fi terminat.

Iar în sufletul ei e și mai vraiște. Un haos cumplit, populat cu urlete de fiare sălbatice și zgomote de uși trântite.

Nu vorbește aproape deloc și a refuzat toate vizitele: a lui Matt, a colegilor de birou...

Se simte atât de vulnerabilă. Neputincioasă.

Cum s-ar putea smulge din ghearele durerii și ale rușinii?

*

Cu capota lăsată, Matt avansează cu viteză pe autostrada către Seattle. Despărțirea brutală de Elliott i-a dat peste cap toată viața. Și-a pierdut reperele, nu mai are nimic în care să creadă. Se simte singur și nenorocit și gândurile i se îndreaptă către Tiffany, această fată surprinzătoare, pe care a făcut prostia s-o lase să plece. Acum ar fi gata să facă orice ca s-o regăsească. De câteva luni bune bate țara în lung și-n lat în fiecare sfârșit de săptămână. În afara unui prenume și a unui număr de telefon desființat de multă vreme nu mai are niciun alt indiciu.

Dar de ce ea? Nici măcar nu-și pune această întrebare. E convins de un lucru, însă: trebuie să-i dea de urmă acestei femei. Simte că ar putea deveni punctul de sprijin din viața lui.

Stația lui de domiciliu.

1978
Ilena are *32* de ani

Luna ianuarie, într-un centru de recuperare din Florida. Pe fundal se aud Nocturnele lui Chopin.

Ninge la Miami, pentru prima dată în acest secol. Prin geamul ferestrei, o tânără așezată într-un fotoliu rulant privește fulgii albi și ușori care dansează în văzduh.

Ce n-aș da să fi murit..., se gândește Ilena.

*

Sfârșit de august într-un cătun amărât, undeva în Texas.

Fata de la bar se privește în oglindă.

Cu trei zile în urmă și-a aniversat împlinirea a treizeci de ani. *Halal petrecere! Mai degrabă parastas...*, îi trece prin minte lui Tiffany în timp ce își aranjează costumul de picoliță.

De câteva săptămâni s-a întors acasă și își petrece timpul ducând tăvi cu bere unor mitocani care se holbează la decolteul ei. Înapoi de unde-a plecat, cu alte cuvinte; înapoi la viața pe care o lăsase în urmă plină de speranță la șaptesprezece ani, ca să-și încerce norocul în California. Pe atunci toți îi spuneau că e frumoasă ca o zână. Știa să cânte, să danseze, să joace comedie, dar de bună seamă nu fusese de ajuns ca să iasă în evidență, nici la San Francisco, nici la Hollywood.

– Prințeso, mai bagi una aici? strigă un client, agitându-și halba goală în aer.

Tiffany oftează. Praful s-a ales de toate visurile ei de mărire.

E înăbușitor de cald. Ferestrele sunt larg deschise și deodată în fața barului se aude un scârțâit de frâne. După câteva momente înăuntru intră un nou client.

Mai întâi tânăra nu-și crede ochilor, dar până la urmă se convinge că „e chiar el".

Nu l-a uitat și de multe ori a regretat că l-a părăsit înainte ca povestea lor să fi început cu adevărat. Tânărul aruncă o privire în salon și deodată se luminează la față.

Tiffany înțelege atunci că a venit după ea și că viața îți face uneori cadouri chiar atunci când te aștepți mai puțin.

Matt se apropie sfios.

– Te-am căutat peste tot.

Iar ea îi răspunde:

– Ia-mă de aici.

1979
Elliott are *33* de ani

E toamnă. În timp ce Elliott e în Sicilia pentru câteva zile de concediu, sudul Italiei este lovit de un cutremur. Fără să stea pe gânduri, se oferă voluntar și e trimis să se alăture unei echipe a Crucii Roșii la Santa Sienna, o mică localitate de la poalele unui munte. Acest episod va fi începutul unei lungi colaborări cu celebra ONG, însă el încă nu știe asta. Alunecarea de teren a luat totul în calea sa: case, mașini, oameni...

Sub o ploaie torențială, echipele de salvare se agită, scotocesc prin dărâmături. Găsesc vreo douăzeci de cadavre, dar și câțiva supraviețuitori ghemuiți pe sub resturile de clădiri.

Aproape s-a lăsat seara când aud strigătele unui băiețel căzut în fundul unei fântâni. Se coboară o torță agățată de o sfoară. Gaura e adâncă, iar tubulatura fântânii a fost pe jumătate distrusă, amenințând să se prăbușească. Copilul e scufundat în noroi până la piept, iar nivelul apei nu încetează să crească. Încearcă să-l ridice cu o funie, dar micuțul nu reușește să se țină de ea.

Cu riscul de a părea iresponsabil, Elliott se prinde de funie și coboară până jos.

De fapt n-are niciun merit. Știe foarte bine că nu i-a sunat ceasul. A aflat suficient de multe despre viitorul său ca să fie sigur că va trăi *cel puțin* până la șaizeci de ani.

Douăzeci și șapte de ani de-acum înainte se poate considera „nemuritor"...

1980

Ilena are *34* de ani

E iarnă. O plajă pustie, bătută de vânt.

Sprijinită într-un baston, Ilena parcurge câțiva metri și se prăbușește pe nisipul umed.

Doctorii îi spun că e încă tânără, că are o voință de fier și că într-o zi va putea merge din nou aproape normal. Între timp, se îndoapă în zadar cu analgezice: durerea îi copleșește în continuare corpul, mintea, sufletul.

*

Opt decembrie, spitalul Lenox, sala de odihnă a personalului medical.

Prăbușit pe o canapea, cu ochii închiși, Elliott se odihnește între două operații. Discuțiile dintre colegi îi zumzăie în cap: pro sau contra lui Reagan? Cine l-a împușcat pe J.R. în Dallas? Ai ascultat ultimul cântec al lui Stevie Wonder?

Cineva dă drumul la televizor și deodată se aude:

„În această noapte, John Lennon a fost asasinat la New York, la intrarea în Dakota Building, de un dezechilibrat mintal pe nume Mark Chapman. Deși ajutoarele au sosit în timp record, medicii

de la spitalul Roosevelt nu au mai putut face nimic pentru a-l salva pe fostul Beatles."

1981

O zi cu soare în Napa Valley.

Matt și Tiffany se plimbă ținându-se de mână printre lăstarii de viță. De trei ani trăiesc într-o armonie totală, fericiți ca-n filme...

Câți oameni lângă care poți fi fericit există pe lume? E posibil ca o iubire să dureze toată viața?

1982

Ora două dimineața, dormitorul unui mic apartament din Lower Haight.

Elliott se dă jos din pat pe furiș, încercând să nu o trezească pe femeia care doarme alături de el, întâlnită cu câteva ore înainte într-un bar din centru. Își adună hainele de pe jos, apoi se îmbracă în liniște. Chiar când e pe punctul să iasă se aude o voce:

– Pleci?

– Da, dar poți rămâne în pat. Trag ușa după mine.

– Mă cheamă Lisa, să știi, îi spune îmbufnată fata, dispărând apoi sub plapumă.

– Da, știu.

– Și-atunci de ce mi-ai zis Ilena?

1983

Matt și Tiffany sunt întinși în pat, îmbrățișați. Au făcut dragoste.

Pe obrazul ei se scurge o lacrimă. De cinci ani încearcă în zadar să aibă un copil.

Iar ea a împlinit de puțină vreme patruzeci de ani.

1984

Trec zilele, săptămânile, anii...

Pentru Ilena viața a început să-și recapete un sens.

Poate din nou să meargă: șontâc-șontâc, șchiopătat, târșâit, dar totuși se cheamă că merge.

Nu mai are cum să-și reia vechea ocupație, dar a reușit să se replieze. Debordând de energie, predă cursuri de biologie marină la Universitatea Stanford și a ajuns unul dintre oamenii importanți ai Greenpeace, luând parte activ la noile campanii contra scufundării de deșeuri radioactive în mare și participând la crearea primelor sucursale europene, la Paris și Londra.

*

La San Francisco e vară.

O rază de soare luminează holul spitalului. Elliott ia o Cola de la un automat, se așază într-un fotoliu și privește în jur.

Televizorul transmite un nou post, pe nume MTV. Pe ecran, o tânără interpretă se rostogolește lasciv pe jos, cu o serie de mișcări sugestive care fac ca lenjeria ei intimă să nu mai fie un secret pentru nimeni. Cântecul se cheamă „Like a Virgin". E începutul fenomenului Madonna.

În spital e o liniște nefirească. Pe o măsuță cineva a uitat un cub Rubbick. Elliott îl ia și după câteva mișcări îl pune la loc, cu fiecare latură colorată uniform.

Are zile mai bune și zile mai rele, ca toată lumea. Cea de azi e dintre cele bune. Nu știe prea bine de ce, dar se simte împăcat. Alteori însă e mult mai greu – singurătatea și leharnitea îl împing într-o prăpastie de amărăciune și deprimare. Apoi sosește o ambulanță aducând un rănit. E nevoie de el imediat, pacientul trebuie operat. Într-o clipă, viața începe să aibă din nou sens.

Binecuvântările profesiei.

1985

Verona, începutul primăverii.

De două zile Elliott e în Italia pentru un congres de chirurgie. Dacă ține bine minte, e chiar ziua în care ar trebui să se întâlnească cu mama viitoarei sale fiice.

Așezat la o masă pe terasa unei *trattoria*, admiră cum soarele apune peste Piazza Bra. Razele roșiatice mângâie Arena, magnificul amfiteatru roman care domină locul...

– Pentru dumneavoastră, domnule...

...ospătarul se înclină și îi așază în față un pahar de Martini sec în care plutesc două măsline.

Elliott își bea cu înghițituri mici aperitivul, fără să reușească totuși să-și regăsească liniștea. Ce-ar trebui să facă într-o astfel de situație? Știe că are o întâlnire cu propriul destin, dar îi e teamă că nu va fi la înălțimea momentului. În minte îi răsună iarăși și iarăși cuvintele dublului său. Au trecut aproape 10 ani de atunci, dar nu le-a uitat: *„Peste nouă ani, pe 6 aprilie 1985, în timpul unui congres de chirurgie la Verona, vei întâlni o femeie care se va simți atrasă de tine. Trebuie să răspunzi avansurilor ei și să petreci un weekend împreună cu ea, în timpul căruia va fi concepută fiica mea."*

Pare foarte clar totul, atât că e deja 6 aprilie, s-a făcut aproape 7 seara și nici urmă de italiancă planturoasă care să-i facă curte.

– E liber?

Ridică surprins privirea, pentru că întrebarea a fost pusă în engleză, cu accent new-yorkez. În fața lui stă o tânără îmbrăcată într-un taior roz pal. Poate că a zărit numărul din *International Herald Tribune* așezat pe masă în fața lui... Oricum, pare încântată că a dat peste un compatriot.

Elliott îi face un semn afirmativ și o invită să se așeze. O cheamă Pamela, lucrează pentru un lanț hotelier important și e venită la Verona pentru afaceri.

Ea să fie?, se întreabă Elliott, cuprins de anxietate. *Ea trebuie să fie, toate detaliile se potrivesc.* La urma urmei dublul său n-a precizat că ar fi italiancă... O cercetează cu coada ochiului în timp ce tânăra își comandă un pahar de *valpolicella*. E o frumusețe tipică pentru anii '80: masivă, forme sculpturale, păr blond, bogat și un aer de *executive woman.*

Când sosesc antreurile sunt deja trecuți de etapa prezentărilor și încep să discute despre noii „eroi" ai Americii: Reagan, Michael Jackson, Spielberg, Carl Lewis... Elliott e pe pilot automat. Își joacă rolul, dar mintea îi e în altă parte.

Ciudat, mă gândeam că o să fie altfel...

Tot nu-i vine să creadă că această femeie va deveni mama fiicei sale! I-ar fi greu să explice de ce. La prima vedere nu e nimic în neregulă cu ea. Atât că face tot timpul remarci stupide și previzibile, că e republicană, că „a avea" e pentru ea mai important decât „a fi" și că nu are acel nu-știu-ce în privire, acea scânteie numită farmec.

Ce situație! Dacă nu s-ar fi întâlnit cu dublul său, n-ar fi avut de unde să știe că în urma acestui flirt se va naște un copil!

Ciudat totuși că m-am lăsat dus cu vorba de această femeie...

La capătul a câteva ore de pălăvrăgeală insipidă există desigur perspectiva unei partide de sex, însă în ciuda farmecelor incontestabile ale Pamelei, Elliott nu e convins că o să-i facă prea mare plăcere experiența.

Cina continuă, ritmată de specialitățile casei: *pasta e fasoi*, risotto cu Amarone, mușchi de vacă împănat cu brânză Taleggio, totul stropit din belșug cu vin de Bardolino.

Lampadarele din piațetă luminează palatul Barbieri, sediul primăriei, ca și trotuarul larg, din piatră cubică, pe care în ciuda orei târzii se plimbă încă o mulțime de veronezi.

Cere nota, dar cum ospătarul se mișcă greu, se hotărăște să se ridice și să plătească direct la bar. În timp ce așteaptă, Elliott scoate o țigară din buzunar și o duce la gură. Chiar în momentul în care se pregătește să-și aprindă bricheta, la celălalt capăt al țigării apare o flacără.

– N-a fost deloc rea intervenția de azi-dimineață, domnule doctor.

Ridică privirea către cea care i se adresase: o femeie în jur de treizeci de ani, așezată pe un taburet înalt, cu un pahar de vin alb în față.

– Ați fost la congres?

– Giulia Batistini, se prezintă ea, întinzându-i mâna. Sunt chirurg la Milano.

Are ochii verzi și un păr roșcat, care n-ar nimic italienesc.

Privirile li se încrucișează și Elliott zărește în ochii ei acea sclipire pe care o căutase în van la Pamela: farmecul.

Ușurat, înțelege că *ea* este cea menită să devină mama fiicei sale!

– Aș fi vrut să stăm mai mult de vorbă, începu Giulia, dar...

– Dar?

Tânăra face un semn cu capul către terasă:

– Cred că prietena dumneavoastră vă așteaptă...

– Cred că nu e deloc prietena mea.

Giulia schițează un zâmbet, semn că ar fi fost gata să se lupte pentru supremație, dar e mulțumită cu noua situație:

– În acest caz...

1986

Elliott are *40* de ani

San Francisco, ora 5 dimineața. Un apel telefonic din Europa. O voce feminină cu accent italian îi anunță ceea ce știe deja de atâția ani.

Elliott ia avionul către Milano, sare într-un taxi și se îndreaptă spre spital, unde urcă pe jos patru etaje și bate la ușa camerei 466, unde îi salută pe Giulia, pe noul prieten al Giuliei, pe medic, pe infirmieră.

Ajunge, în fine, aproape de pătuțul copilului. La spital are în fiecare zi de-a face cu bebeluși, dar de data asta e altceva. Acesta e al lui. La început nu simte nimic, apoi micuța deschide ochii, se uită la el și cu o simplă bătaie a pleoapelor îl cucerește pentru toată viața.

Este februarie, afară ninge și e frig, e aglomerație, se aud din toate părțile claxoane și strigăte de „va fenculo". Dar încăperea în care se află e plină de căldură și intimitate.

– Bine ai venit, Angie...

1987

Și viața reîncepe.

Dintr-o dată simte că a ajuns la capătul tunelului, că se întoarce o pagină în viața lui, că răsare din nou soarele, chiar când își pierduse orice speranță.

Apariția unui bebeluș întoarce toată casa cu fundul în sus: peste tot sunt întinse biberoane, pachete de scutece, cutii de lapte pentru sugari.

La șase luni, primul dinte. După alte patru luni, primii pași de una singură.

Orice nu e Angie pare să nu aibă niciun sens. Pe 19 octombrie are loc crahul bursier. Este lunea neagră – indicele Dow Jones se prăbușește cu 20 de procente.

Și apoi?

1988

Angie vrea mâncare! Angie vrea biscuiți! Angie vrea să bea apă! Angie vrea Colacoca!

*

A venit Crăciunul. Casa e frumos decorată și în cămin duduie focul.

Elliott s-a reapucat de cântat la chitară și îngână o versiune foarte personală a șlagărului momentului – *With or without you.*

Întins pe covor, Haimana stă de pază.

În fața flăcărilor, Angie dansează.

1989

Angie a împlinit trei ani. Știe să-și scrie numele cu litere de tipar, ținând în mânuță o carioca groasă.

*

Pe 24 martie petrolierul *Exxon Valdez* naufragiază în largul coastelor Alaskăi, deversând trei sute de mii de tone de țiței și provocând o maree neagră. Pe CNN se poate vedea reacția violentă a Greenpeace, transmisă de noua sa purtătoare de cuvânt: Ilena Cruz.

*

În octombrie, Rostropovici cântă la violoncel în timp ce Zidul Berlinului este culcat la pământ.

La televizor se spune că războiul rece a luat sfârșit și că de-acum înainte oamenii vor trăi fericiți într-o lume a democrației și a economiei de piață...

1990

În fața cinematografului e coadă.

În primele rânduri sunt o mulțime de familii, se aud strigăte de copii. Elliott și Angie așteaptă răbdători să le vină rândul la *Mica Sirenă*, ultimul film de animație Walt Disney, în timp ce la coada de alături lumea așteaptă ca să o vadă pe Meg Ryan în *When Harry met Sally*.

Angie e puțin obosită și îl trage de mânecă pe Elliott ca să o ia în brațe.

– Atenție la decolaj! îi strigă el în timp ce o saltă în aer.

În timp ce o ridică pe fată, Elliott întoarce capul și îi vede pe Matt și Tiffany, așezați la cealaltă coadă.

Un schimb de priviri care durează doar o clipă, dar care pare să se prelungească, ca filmat cu încetinitorul. Elliott are o strângere

de inimă. Au trecut cincisprezece ani de când ei doi nu și-au mai vorbit. Tiffany se uită la Angie cu un surâs trist, apoi întoarce capul. După care cele două „cupluri" intră fiecare în altă sală.

Nu a sosit încă timpul pentru explicații.

Poate că într-o zi, cine știe?...

1991

Elliott și Angie s-au aventurat să pregătească clătite după o rețetă complicată. Fața fetei e luminată de un zâmbet fericit. E mânjită cu sirop de arțar pe toată fața. Seara abia a început, aerul e plăcut, prin ferestrele bucătăriei intră o lumină caldă.

Televizorul așezat lângă cuptorul cu microunde e pornit, cu sonorul tăiat. Câteva imagini neclare din Kuweit: operațiunea „Furtună în Deșert", prima intervenție militară aliată împotriva Irakului.

La radio se aude U2 cântând *Mysterious Ways*, iar Angie îl acompaniază pe Bono, bătând măsura cu o spatulă de lemn.

Elliott imortalizează momentul cu ajutorul camerei video. Reușește în continuare să petreacă mult timp cu fata, chiar în detrimentul carierei. Își iubește la fel de mult meseria, dar a refuzat compromisurile care i-ar fi permis să urce mai repede treptele scării ierarhice. Unii i-au luat-o înainte, dar n-a făcut nimic ca să-i ajungă din urmă. Îi e de ajuns să știe că pacienții îl consideră un chirurg excelent.

Și oricum, fiica lui e mai importantă decât orice. Înțelege în fine ce îi spunea dublul său și toate eforturile pe care le-a făcut acela pentru a o salva pe Ilena fără să o sacrifice pe Angie. Dar seninătatea care îl cuprinde când își privește fata e uneori tulburată de o vagă neliniște. Viața i-a arătat că momentele de fericire se pot plăti scump și a învățat această lecție. De șase ani îi merge din

nou bine, dar știe că lucrurile ar putea lua oricând o altă întorsătură.

Problema cu fericirea e că te obișnuiești repede cu ea.

1992

Șase ani, îi cad primii dinți de lapte...

Angie își face deci temele cu un simpatic zâmbet știrb așternut pe față, la masa de sticlă din salon.

Vădit nemulțumit, Elliott intră în cameră și îi aruncă o privire severă:

– Ți-am zis de o sută de ori să oprești televizorul când îți faci temele!

– Da' de ce?

– Pentru că dacă vrei să-ți faci bine treaba trebuie să te concentrezi.

– Da' sunt concentrată!

– Nu face pe nebuna cu mine!

Ia telecomanda aruncată pe canapea și e gata să închidă aparatul, când rămâne ca trăsnit.

Pe ecran se vede o transmisiune de la Rio de Janeiro, unde are loc al doilea Summit al Pământului. Timp de câteva zile, marile puteri vor discuta despre starea mediului și a planetei. Reporterul stă de vorbă cu reprezentanta unei ONG. Timp de câteva minute aceasta vorbește cu pricepere și înflăcărare despre schimbările climatice și despre distrugerea biodiversității. În ochii ei imenși transpare o undă de melancolie. În timp ce vorbește, în josul ecranului îi apare scris numele: Ilena Cruz.

– De ce plângi, tati?

1993

E aproape șase și jumătate. Elliott se dă jos din pat înainte să sune deșteptătorul. În așternuturi mai e cineva: o stewardesă întâlnită în seara dinainte, când a dus-o pe Angie la aeroport ca să plece câteva zile în Italia, la mama ei.

Iese din cameră fără să facă niciun zgomot, intră sub duș și se îmbracă în grabă.

Ajuns în bucătărie, ia un carnețel ca să scrie câteva rânduri, dar își dă seama că a uitat cum o cheamă pe fată. Așa că e nevoit să se mulțumească cu ceva mai puțin personal:

Să lași te rog cheile în cutia de scrisori.
Mulțumesc pentru această noapte.
Pe curând, poate.

E un mesaj de doi lei, își dă foarte bine seama, dar asta e. Relațiile lui erotice durează rareori mai mult de o săptămână. E o opțiune personală: refuză să facă parte dintr-un cuplu dacă nu e îndrăgostit. Ar fi ipocrit și las din partea lui. Și, într-un fel, e și felul lui de a-i rămâne fidel Ilenei.

Face fiecare ce poate...

Dă pe gât în grabă o cafea, înghite o clătită prost făcută și iese din casă pentru a merge la lucru. În drum ia și ziarul care i-a fost livrat la ușă. Prima pagină e dominată de o fotografie: strângerea de mână dintre Rabin și Arafat, sub privirea atentă a lui Bill Clinton.

1994

Vara e pe sfârșite. Se lasă seara, cerul e violet, cu reflexe roșiatice. Elliott își parchează Broscuța în fața Marina Green. A făcut

tot posibilul ca să nu ajungă prea târziu acasă, dar știe că Teresa, bona care se ocupă de fată, a plecat deja de aproape o oră.

– Angie! strigă el, deschizând ușa. Sunt eu!

Fata are opt ani, dar de fiecare dată când o lasă singură e cuprins de neliniște.

– Angie? Ești bine?

Îi aude pașii mărunți coborând scara, dar când ridică privirea vede că figura frumoasă a fetei e scăldată în lacrimi.

– Ce e, puiule? întreabă el, repezindu-se către ea.

Îi cade în brațe, copleșită de durere.

– Haimana! reușește ea într-un târziu să vorbească, printre hohote de plâns.

– Ce-i cu el?

– A... a murit.

O ia în brațe și urcă împreună în dormitor. Bătrânul câine zace într-adevăr pe covor, ca adormit.

– O să-l faci bine? îl întreabă fata.

În timp ce Elliott cercetează animalul, Angie îl imploră printre hohote:

– Te rog, tati, te rog, fă-l bine! Fă-l bine!

– A murit, puiule, nu mai avem ce face.

– Te rog, te rog mult! strigă ea, căzând în genunchi.

El o ia din nou în brațe și o duce în dormitorul ei.

– Era foarte bătrân, știi și tu. E o minune că a trăit atât.

Dar fata nu vrea să audă așa ceva. Necazul e prea mare, nimic nu o poate consola.

Se culcă cu fața îngropată în pernă. Elliott rămâne lângă ea, încercând să o liniștească.

Mâine va fi ceva mai bine.

A doua zi se urcă amândoi în mașină și merg mai bine de o oră, până ajung în păduricea de la Inglewood, la nord de San

Francisco. Aleg un colț mai ferit, nu departe de un copac masiv, iar Elliott sapă o groapă destul de adâncă cu o cazma adusă de acasă. La sfârșit, așază corpul labradorului înăuntru și îl acoperă cu pământ.

– Ce crezi tati, există un rai al câinilor? îl întreabă Angie.

– Nu știu, puiule, îi răspunde Elliott, acoperind mormântul cu frunze și crengi. În orice caz, dacă există putem fi siguri că Haimana al nostru va ajunge acolo.

Fata dă din cap aprobator, fără să mai zică nimic, și îi dau iarăși lacrimile. Haimana fusese tot timpul o parte din lumea ei.

– Nu-mi vine să cred că n-o să-l mai văd niciodată.

– Știu, draga mea, e greu să pierzi pe cineva drag. E cel mai greu lucru care ți se poate întâmpla.

Elliott se asigură că totul e în ordine, apoi îi spune fetei:

– Poți să-ți iei la revedere de la el, dacă vrei.

Angie se apropie de mormânt și rostește pe un ton grav:

– La revedere, Haimana. Ai fost un câine super...

– Da, o aprobă Elliott, cel mai bun.

Se întorc la mașină și o iau înapoi spre oraș. La întoarcere nu mai zice niciunul nimic. Drept răsplată pentru treaba bine făcută, Elliott propune să facă o escală la Starbucks.

– Îți iau o ciocolată caldă?

– Bine. Cu cremă chantilly!

Se așază împreună la o masă și, după ce s-a mânjit toată cu frișcă, Angie îl întreabă:

– Cum a ajuns la tine?

– Nu ți-am povestit niciodată?

– Nu.

– Păi să vezi cum a fost... la început eu și Haimana nu ne-am simpatizat prea tare...

1995

– Tati, tati, mergem să vedem *Toy Story*?
– Ce mai e și asta?

1996

– Tati, tati, mergem să vedem *Romeo+Juliet*? Mă-nnebunesc după Leo!
– Ți-ai terminat temele?
– Da, da, pe cuvânt!

1997

După-amiază de decembrie. Pentru prima dată Angie a preferat să meargă la film cu prietenele, nu cu el.

La fel ca milioane de adolescente, era la rândul ei nerăbdătoare să-l vadă pe DiCaprio sărutând-o pe Kate Winslett pe puntea Titanicului.

Elliott își face în tihnă o cafea. Îi e bine. Atunci de unde sentimentul acesta profund de singurătate?

Urcă la etaj și împinge ușa de la camera lui Angie. A plecat fără să mai oprească muzica. Din boxele combinei se aud fetele de la Spice Girls strigând versurile șlagărului *Wannabe*. Pe pereți, alături de eterna familie Simpson, stau lipite afișe ale unor seriale TV de care n-a auzit niciodată: *Friends, Beverly Hills, South Park*...

Deodată simte un gol în suflet și își dă brusc seama că fetița lui nu mai e chiar o fetiță.

A crescut, ca toți copiii. Asta-i viața.

Totuși parcă prea repede s-a întâmplat totul...

1988
Elliott are *52* de ani

În sala de odihnă a spitalului televizorul e deschis. Pe ecran, un individ îi informează pe ascultători că *bărbații vin de pe Marte, iar femeile de pe Venus*. Toate infirmierele din încăpere par să fie de acord cu afirmația. Elliott se încruntă nemulțumit. I se întâmplă din ce în ce mai des să se simtă defazat față de lumea din jurul său. Își termină cutia de Cola și iese afară. Resimte pentru prima dată greutatea celor cincizeci de ani. Nu e vorba că s-ar simți bătrân, dar nu se mai simte tânăr. Și știe că acest sentiment n-are să mai revină niciodată.

E momentul de glorie al serialului *Spitalul de Urgență*. La spital, unii pacienți cer să fie tratați de doctorul Green sau doctorul Ross...

*

Într-o după-amiază de ianuarie, un Bill Clinton cu figura spășită e obligat să se justifice la televizor, în fața întregii națiuni:

– N-am întreținut relații sexuale cu această femeie, cu domnișoara Lewinsky.

În această vreme, la nord de cercul polar, banchiza continuă să se topească din cauza încălzirii globale.

Dar cui îi pasă?

1999

Sfârșit de aprilie.

La spital, Elliott întredeschide ușa sălii de odihnă și bagă capul înăuntru. Nu e nimeni.

Deschide micul frigider ca să ia un fruct. O infirmieră a lipit un bilețel cu numele ei pe un măr verde. Elliott ridică din sprâncene, dezlipește hârtia și mușcă cu poftă din măr.

Se sprijină de pervaz și îi urmărește absent pe colegii lui care joacă baschet în curte. Peste San Francisco plutește o mireasmă de primăvară. E o zi perfectă. O zi sub semnul vieții, o zi în care operațiile reușite vin una după alta și în care pacienții n-au proasta inspirație să-ți scape printre degete.

Ezită dacă să dea sau nu drumul la televizor. E bine-dispus, de ce-ar risca să-și strice starea îngurgitând doza cotidiană de știri despre nenorocirile din lumea întreagă? Aproape a renunțat, când își spune că poate astăzi lucrurile vor sta altfel. Timp de câteva clipe începe să viseze: anunțul unui vaccin contra SIDA, pacea definitivă în Orientul Mijlociu, un adevărat plan mondial de luptă împotriva poluării, dublarea bugetului federal dedicat educației...

Dar nu e ziua lui norocoasă. Pe CNN, un trimis special transmite în direct de la liceul Columbine din Littletown, relatând cum doi elevi și-au masacrat doisprezece colegi, după care și-au pus la rândul lor capăt zilelor.

Era o idee bună să nu se fi uitat...

2000

– Tati, pot să-mi fac un piercing?

*

– Tati, pot să am și eu telefon mobil?

*

– Tati, pot să-mi fac un tatuaj?

Ca și:

Un porcușor de Guineea, un iMac, un iPod, un maiou DKNY, blugi Diesel, un rucsac de blană, bascheți New Balance, un pește clovn, un trenci Burberry, un parfum Marc Jacobs, ochelari D&G, o chinchilla, o geantă Hello Kitty, niște țestoase de apă, un tricou polo Hilfiger, un maiou IKKS, un căluț de mare, un pulover Ralph Lauren, un...

2001

Elliott își parchează Broscuța și aruncă o privire la ceas. Teoretic ar mai avea două ore până să înceapă munca, dar azi a vrut să vină mai devreme.

Știe că va fi o zi aparte.

Când intră în holul spitalului găsește câteva zeci de pacienți, medici și infirmiere adunați în jurul unui televizor. Toți sunt albi la față și mulți vorbesc deja la mobil.

Dintre toate lucrurile pe care i le-a spus dublul său în diversele lor întâlniri din 1976, e unul pe care nu l-a uitat niciodată:

„S-a întâmplat un lucru pe 11 septembrie, la World Trade Center din New York"

Multă vreme Elliott se întrebase ce putea fi acel *ceva.*

Se apropie de televizor și își face loc printre oameni ca să ajungă mai aproape de ecran.

Ei, acum știe...

2002, 2003, 2004, 2005...
Elliott are 56, 57, 58, 59 de ani...

„Nu e vorba că avem prea puțin timp. Problema e că pierdem prea mult."

Seneca

2006
Elliott are *60* de ani

Manhattan, a doua săptămână din ianuarie.

Elliott și-a luat câteva zile de concediu ca să o ajute pe Angie să se instaleze la New York, unde urmează să-și înceapă studiile de medicină.

Și-a lăsat fata entuziasmată de noua viață care o așteaptă și a plecat să se ocupe de un lucru ceva mai special. Taxiul îl lasă în fața unui turn din oțel și sticlă de la intersecția Park Avenue cu Strada 52. Intră în clădire și ia liftul până la etajul treizeci și trei, unde se află sediul unui important cabinet medical. În ajun și-a făcut un set complet de investigații și radiografii, iar acum așteaptă rezultatele. Elliott a preferat să-și facă aceste analize la New York, pentru că la San Francisco îl cunoaște toată lumea medicală. Teoretic există desigur secretul medical, dar în practică zvonurile circulă repede.

– Intră te rog, îl invită John Goldwyn, unul din asociații cabinetului.

Cei doi au studiat împreună la Chicago și au rămas în legătură. Elliott ia loc într-un fotoliu, în timp ce Goldwyn deschide un dosar cu coperți cartonate, de unde scoate câteva radiografii pe care le întinde pe birou.

– O să fiu sincer cu tine, Elliott... îi spune el, întinzându-i unul din clișee.

– Am cancer, nu?

– Da.

– Grav?

– Mă tem că da.

Tace câteva momente ca să se obișnuiască cu gândul.

– Cât mi-a mai rămas?

– Câteva luni...

*

Un sfert de oră mai târziu, Elliott este iarăși în stradă, printre zgârie-nori, mașini și claxoane. Cerul e senin, dar e un ger ca la poli.

Încă șocat de vestea aflată, merge la întâmplare pe străzi, rătăcit, cuprins de frisoane, aproape aiurând.

În timp ce trece pe lângă o galerie comercială se trezește față în față cu reflexia sa în geamul unei vitrine. Își dă brusc seama că are aceeași vârstă și aceeași figură ca dublul său, așa cum i-a apărut în urmă cu treizeci de ani.

Iată că s-a întâmplat și asta: până la urmă m-am transformat în el...

Privindu-și imaginea în oglinda geamului, flutură în aer radiografia plămânilor cuprinși de cancer. Ca și cum celălalt ar fi putut încă să-l audă de dincolo de timp, îi strigă, sufocat de emoție:

– Asta nu mi-ai mai spus-o, ticălos bătrân!

22

Și într-o dimineață plină de soare a
plecat, lăsându-mă în voia sorții.
Edith PIAF

Februarie 2007
Elliott are *61* de ani

Cu trei minute înaintea morții

Întins pe canapeaua de pe verandă, înfofolit în pături, Elliott privește pentru ultima oară soarele cum apune peste San Francisco.

Tremură din toate încheieturile și, în ciuda măștii de oxigen, simte că n-are aer.

Are senzația că tot corpul e pe cale să i se facă bucăți, dizolvându-se în neant.

Cu două minute înaintea morții

Momentul atât de temut a venit. Momentul plecării în marea călătorie.

Se spune adesea că nu contează cât de mult trăiești, ci cum anume trăiești. Dar de regulă spun asta numai cei care pleznesc de sănătate.

Cât despre el, și-a dat toată silința să facă ce-i mai bine, dar se poate oare considera un om împlinit?

Vom trăi și vom vedea.

Vom muri și vom vedea.

Ultimul minut

I-ar fi plăcut să poată muri cu seninătatea unui maestru zen.

Dar nu-i deloc așa simplu. Dimpotrivă, se simte descumpănit, de parcă ar fi un puști.

Îi e teamă.

N-a vrut s-o cheme pe Angie, așa că nu are pe nimeni alături.

Ca să nu plece din viață chiar singur, își îndreaptă toate gândurile către Ilena. Și, chiar când își dă sufletul, are impresia că o simte cu adevărat alături de el.

23

E omenesc să ai un secret, dar e la fel de omenesc ca la un moment dat, mai devreme sau mai târziu, să îl dezvălui.
Philip Roth

Februarie 2007
Trei zile mai târziu

Un soare frumos, de iarnă, lumina aleile înverzite ale cimitirului Greenwood, făcându-l să arate ca un parc.

Sicriul tocmai fusese coborât, iar cei care doreau să-și ia rămas de la Elliott se perindară prin fața gropii, aruncând o mână de pământ sau o floare.

Angie făcu prima un pas înainte, însoțită de mama ei, care venise special de la Milano. Urmară colegii, apoi numeroși pacienți operați de el în decursul ultimilor treizeci de ani. Dacă n-ar fi fost deja la trei metri sub pământ, pe Elliott l-ar fi bucurat și l-ar fi emoționat numărul mare al celor prezenți, în special unul dintre

membrii cortegiului: detectivul Malden, între timp ieșit la pensie, care la peste nouăzeci de ani se îndrepta către mormânt, susținut de fostul său coleg, căpitanul Douglas, care conducea în prezent cel mai important comisariat al orașului.

Ceremonia se termină o jumătate de oră mai târziu, chiar înainte de lăsarea întunericului. În scurt timp oamenii se împrăștiară, refugiindu-se în mașinile parcate în apropiere. Mergând spre casă, nu puțini fură cei cărora le trecu prin minte gândul: „*Într-o zi va veni și rândul meu*"; care se continua însă negreșit: „*Numai de n-ar veni prea devreme*".

*

Micul cimitir rămăsese pustiu, bătut de vânturi.

După ce se convinse că plecase toată lumea, un bărbat care în timpul ceremoniei se ținuse deoparte îndrăzni în fine să se apropie de mormânt.

Era Matt.

Tiffany, soția lui, încercase să-l convingă să nu vină. Ce rost mai avea să respecți amintirea cuiva care nu ți-a mai adresat un cuvânt de treizeci de ani?

Dar Matt se hotărâse totuși să vină.

Odată cu moartea lui Elliott dispărea și o bună bucată din tinerețea lui, ca și speranța unei reconcilieri pe care în adâncul sufletului o crezuse tot timpul posibilă.

Căci rămăsese tot timpul cu sentimentul că în urmă cu treizeci de ani îi scăpase un lucru esențial. Ce însemna schimbarea bruscă de comportament a lui Elliott? Ce însemna despărțirea de Ilena, cu care forma un cuplu aproape perfect?

Tot atâtea întrebări la care nu mai putea spera să aibă vreodată un răspuns.

– Ai ținut neapărat să iei totul cu tine în groapă, prietene, constată el neputincios.

În timp ce stătea în fața plăcii de mormânt proaspăt așezate, amintirile îl copleșiră. Și nu era deloc ușor. Fuseseră atât de apropiați odinioară. Prietenia lor începuse în urmă cu mai bine de patruzeci de ani, dar parcă totul se petrecuse abia ieri.

Matt se lăsă pe vine în fața mormântului și rămase nemișcat o bună bucată de vreme, în timp ce lacrimile i se scurgeau în tăcere pe obraz. Odată cu vârsta, ochii încep uneori să plângă parcă de la sine, fără să-i mai poți opri.

Când se ridică îi aminti celuilalt, cu un amestec de încrâncenare și ironie amară în glas:

– Până la urmă te-ai dus primul. Să faci bine să-mi păstrezi locul ăla în rai...

Era gata să plece, când simți o prezență în spatele său.

– Dumneavoastră trebuie să fiți Matt...

Se întoarse, surprins de această voce pe care n-o mai auzise niciodată.

În fața lui stătea o tânără îmbrăcată într-un pardesiu negru și lung.

– Sunt Angie, fata lui Elliott, îi spuse ea, întinzându-i mâna.

– Matt Delluca, se prezentă el.

– Tata mi-a spus că la înmormântarea lui o să fiți cel care va întârzia cel mai mult lângă mormânt.

– Am fost prieteni, explică Matt, încurcat. Prieteni foarte apropiați...

Lăsă câteva secunde fraza în aer, apoi continuă:

– ...dar asta a fost demult, cu mult înainte să te naști tu.

Privind-o mai cu atenție pe tânără, Matt fu tulburat fără să vrea de asemănarea ei cu Elliott. Angie moștenise trăsăturile armonioase ale tatălui său, dar nu și partea mai frământată a personalității lui. Era o fată împlinită care, dincolo de necazul de acum, părea fericită cu viața ei.

– Tata v-a lăsat asta, îl informă ea, întinzându-i un pachet înfășurat în hârtie de ambalaj.

– A! exclamă el surprins, în timp ce lua pachetul.

Angie ezită câteva clipe, apoi adăugă:

– Cu câteva săptămâni înainte să moară mi-a zis că dacă într-o zi mi s-ar întâmpla ceva grav...

– Da? spuse Matt întrebător, încercând s-o ajute pe tânără să-și ducă gândul până la capăt.

– Dacă am vreo problemă... să nu ezit să apelez la dumneavoastră.

Emoționat și bucuros să primească acest semn de încredere, Matt o asigură imediat:

– Da, bineînțeles, aș face tot posibilul să te ajut.

– Atunci la revedere... cine știe?... mai adăugă ea, după care se îndepărtă ca o umbră.

Matt așteptă să dispară din vedere, după care se întoarse spre mormânt:

– Poți conta pe mine, îl asigură el pe Elliott, o să am grijă de ea.

Apoi părăsi la rândul său cimitirul, cu inima ceva mai ușoară decât la venire.

*

Cu ochii strălucindu-i de emoție, Matt rula cu viteză pe Hwy 29, îndreptându-se către Calistoga, orășelul din Napa Valley în care se afla ferma sa viticolă. Tiffany era plecată în Europa pentru promovarea produselor lor, iar el n-avea chef să se întoarcă la San Francisco într-o casă rece și goală.

Traversă Oakville și St. Helena la volanul bolidului și ajunse în fine la proprietatea de care era atât de mândru. Se poate spune despre Matt că era un om bogat. De treizeci de ani nu-și menajase niciun pic eforturile pentru a face din domeniul său unul dintre cele mai bine cotate din zonă.

O simplă apăsare a butonului telecomenzii și poarta automată a podgoriei se deschise în fața lui. Traversă grădinile presărate cu iazuri artificiale și își parcă mașina la capătul unei alei așternute cu pietriș. Vechea casă din lemn, dărâmată demult, lăsase locul unei clădiri impozante, în același timp clasică și modernă.

Îl salută pe portar și coborî direct în cramă. Era o sală mare, decorată cu tablouri și sculpturi ale unor artiști celebri: Fernand Léger, Dubuffet, César, ca și un Basquiat foarte scump, făcut cadou lui Tiffany la ultima aniversare.

Lumina era potolită, învăluind parchetul într-o nuanță plăcută de castaniu-auriu. Matt se așeză pe o bancă de stejar și deschise nerăbdător ambalajul din hârtie, curios să afle ce „moștenire" îi lăsase prietenul său. În pachet găsi o cutie din lemn deschis la culoare, conținând două sticle de vin pe care le cercetă cu atenție: Château Latour 1959. Château Mouton Rothschild 1982. Ani excepționali pentru două dintre cele mai remarcabile vinuri de Médoc: cu greu ai putea ajunge mai aproape de perfecțiune în lumea noastră a muritorilor...

Amuzat de gestul lui Elliott, Matt ridică una din sticle din caseta sa și spre marea lui uimire pe fundul cutiei găsi un carnet Moleskine voluminos.

Într-o clipă trecu de la amuzament la surprindere, apoi la nerăbdare. Deschise caietul cu mâinile tremurând. Avea cam o sută de pagini, înnegrite cu caligrafia îngrijită a prietenului său.

Începând să citească, lui Matt i se făcu pielea de găină.

Dragul meu Matt,

Dacă citești aceste rânduri înseamnă că pacostea de cancer mi-a venit până la urmă de hac. M-am luptat din toate puterile cu el, dar e dintre acei adversari în fața cărora victoria nu este posibilă...

Mi-ai văzut cu siguranță necrologul în ziarul de ieri și, ca un om cumsecade ce ești, ți-ai făcut timp să ajungi la înmormântarea mea. Pun pariu că te-ai ascuns după un copac, așteptând să poți schimba câteva vorbe în liniște cu piatra mea de mormânt...

Știu că încă ești supărat pe mine. Știu că n-ai înțeles niciodată gestul meu, și că te-ai chinuit, cum m-am chinuit și eu. Aș fi vrut să-ți dau mai devreme aceste explicații, dar nu era cu putință. O să înțelegi de ce...

Iată deci incredibila aventură în care am nimerit și care ne-a afectat pe toți trei: pe tine, pe Ilena și pe mine. Am încercat de fiecare dată să iau hotărârile cele mai bune, dar după cum o să te convingi, nu am avut prea mult loc de întors.

Vreau ca după ce vei fi citit aceste pagini să nu-ți reproșezi nimic! Ai fost mereu lângă mine și am fost norocos să te am drept prieten. Nu fi trist. Înainte să începi să citești, deschide una din sticlele de vin – o să vezi că nu mi-am bătut joc – toarnă-ți un pahar și închină-l în amintirea mea.

Scriu aceste rânduri știind foarte bine că îmi mai rămân numai câteva zile de trăit. Geamul camerei mele e larg deschis. Cerul are acea nuanță de albastru strălucitor pe care n-o poți găsi decât în California. Câțiva nori vaporoși străbat văzduhul, iar vântul poartă către mine zgomotul valurilor. Toate acele detalii fermecătoare ale vieții, pe care nu le băgăm niciodată în seamă. E stupid ce spun, dar e atât de greu să te desparți de ele!

Ai grijă de tine, dragul meu, și profită de timpul care ți-a mai rămas.

Dac-ai știi cât mi-ai lipsit!

Al tău, în viață și în moarte,

Elliott.

*

Era deja trecut de două dimineața.

Cu ochii înroșiți, Matt tocmai terminase de citit uimitoarea relatare a prietenului său. Întâlnirea lui Elliott cu dublul său, călătoriile în timp, pactul neobișnuit făcut de cei doi pentru a o salva pe Ilena... Toată această poveste, în care refuzase să creadă în urmă cu treizeci de ani, revenea acum într-o lumină cu totul nouă.

Matt închise caietul și se ridică cu greu. Simțea că se învârte totul cu el. Sticla de Latour era aproape pe terminate, însă nu reușise să aline remușcările și regretele care-l chinuiau.

Ce-i rămânea de făcut? Să termine de băut sticla, ca să-și înece amarul în alcool? Inițial îl tentă ideea, dar renunță repede. Merse să-și dea cu puțină apă pe față, apoi își puse paltonul și ieși afară în noapte. Vântul rece ca gheața îl trezi imediat. Elliott murise, nu se mai putea schimba nimic. Ceva totuși mai putea face.

Dar oare avea dreptul?

Ajuns în parcare, renunță la coupé și luă SUV-ul firmei. Când ieși pe poarta domeniului porni sistemul GPS și introduse coordonatele unei adrese aflate în nordul Californiei.

După care porni către munți.

Merse toată noaptea, pătrunzând tot mai adânc în ținutul zăpezilor. Era încă iarnă, iar drumurile rămâneau alunecoase și pierdute într-o ceață deasă.

După ce trecu de Willow Creek rămase aproape fără benzină. Ieși din încurcătură doar grație proprietarului unei farmacii din partea locului, care acceptă să-i vândă un bidon de combustibil, la un preț foarte piperat de altfel. Când ajunse la Weaverville, ceața se ridicase și se vedea soarele ieșind de după culmile înzăpezite ale Trinity Alps.

O luă pe drumul forestier și peste puțină vreme opri în fața căsuței de lemn, pe care o mai vizitase în trecut împreună cu Tiffany.

Auzind zgomotul mașinii, Ilena ieșise pe verandă.

– Matty! exclamă ea, cuprinsă de neliniște.

El îi făcu semn cu mâna, apoi se apropie și o îmbrățișă.

De fiecare dată când dădea ochii cu Ilena resimțea un amestec de compasiune și respect. Era cineva care se luptase toată viața, mai întâi pentru a-și învinge handicapul, apoi pentru cauza în care credea.

– Arăți bine, remarcă el.

– Tu însă ai o față de speriat! Ce-ai pățit?

– Îți explic totul, dar aș vrea o cafea mai întâi.

Intrară împreună în casă. Locuința era decorată cu gust, combinând lambriurile tradiționale și designul modern. Ferestre largi, șemineu, sistem informatic de ultimă generație: nu lipsea nimic pentru a face din acest loc un refugiu primitor și confortabil.

– Deci? întrebă Ilena în timp ce pornea cafetiera. Te-a dat nevasta afară din casă?

– Nu încă, răspunse Matt, schițând un zâmbet.

O privi plin de afecțiune. În ciuda încercărilor grele prin care trecuse, Ilena răspândea încă un farmec deosebit. La Stanford, unde ținea în continuare câteva cursuri, era una din vedetele campusului. În această pepinieră de minți luminate și premii Nobel, nu puțini se văzuseră trimiși destul de abrupt la plimbare după ce își încercaseră norocul cu diverse stratageme de seducție. Matt știa că după accident Ilena renunțase la orice urmă de viață amoroasă. La spital luptase ca să facă față unui număr impresionant de operații. În cadrul Greenpeace se luptase din toate puterile cu lobby-urile diverse și cu guvernele. Dar iubirea nu o mai întâlnise niciodată...

– E gata cafeaua, îi spuse ea, așezând pe masă un platou cu două cești aburinde și câțiva biscuiți.

O pisică cu părul lung și mătăsos, apăru în încăpere, cerându-și și ea prima masă a zilei.

Ilena o luă în brațe ca s-o mângâie. Se îndrepta deja spre bucătărie când Matt îi dezvălui foarte abrupt scopul vizitei:

– A murit Elliott.

Se lăsă o tăcere totală. Ilena dădu drumul persanci, care aterizâ pe podea, mieunând nemulțumită.

– Țigările? întrebă ea, întorcându-se către Matt.

– Da, cancer la plămâni.

Dădu din cap, căzută pe gânduri. Figura îi rămăsese impasibilă, dar ochii îi luceau umezi.

Plecă spre bucătărie, cu pisica pe urmele ei.

Rămas singur, Matt oftă. Privirea i se pierdu înspre ghețarii care se scurgeau de pe munți, asemenea unor râuri de lavă înghețată.

Un zgomot brusc de veselă spartă făcu să răsune toată casa. Se repezi în bucătărie, unde o găsi pe Ilena prăbușită pe un scaun, cu capul în palme, dându-și frâu liber durerii. Matt îngenunche lângă ea și o strânse în brațe.

– L-am iubit atât de mult, îi mărturisi ea dintr-o suflare, sprijinindu-se de umerii lui.

– Și eu la fel...

Ridică spre el privirea înlăcrimată:

– După tot ce ne-a făcut, n-am încetat să îl iubesc.

– Și încă nu știi totul, murmură Matt.

Se ridică în picioare și scoase din buzunarul paltonului caietul.

– Elliott mi-a lăsat asta înainte să moară, explică el în timp ce îi întindea prețiosul obiect.

Ilena îl luă cu mâinile tremurând.

– Ce e?

– Adevărul, spuse el, fără să mai adauge nimic.

După care ieși din casă și se urcă în mașină.

*

Bulversată, Ilena ieși pe verandă, încercând să-l rețină.

Dar Matt plecase deja.

În ciuda vremii frumoase, aerul dimineții era rece și tăios. Ilena își puse un șal pe umeri și se așeză în balansoar.

Deschise carnetul, recunoscu imediat scrisul lui Elliott și simți un pumnal în inimă.

După ce citi primele rânduri înțelese că venise în fine momentul în care va afla răspunsul la întrebarea care o tortura de treizeci de ani.

De ce m-ai părăsit?

*

Matt se îndrepta spre San Francisco, conducând ca un automat.

Era trist și abătut.

Confesiunea postumă a lui Elliott îi adusese o oarecare ușurare la început, care însă lăsase repede locul melancoliei, apoi deznădejdii.

Această împăcare post-mortem îi lăsa o impresie de lucru neterminat. Fără s-o știe, Matt era un adept al lui Epicur. Lucrul în care credea era *viața*. Ideea de a „muri frumos", de a părăsi împăcat această lume, de a trage linia și a obține un rezultat pozitiv, toate astea nu-i spuneau nimic.

Ar fi vrut să-și poată face de cap din nou împreună cu Elliott. Să plece cu yachtul amândoi prin golf, să bea un pahar în cafenelele din portul vechi, să deguste un păstrăv la *Francis*, să hoinărească împreună prin pădurile din Sierra Nevada...

Să trăiască.

Dar astea erau vise. Elliott murise și nici el nu mai avea prea mult.

În candoarea lui își imaginase tot timpul că până la urmă lucrurile se vor aranja. Dar soarta voise altfel, iar anii se scurseseră unul după altul...

Se făcuse trei după-amiaza. Pe măsură ce se apropia de oraș, șoseaua era tot mai aglomerată. Se opri într-o benzinărie ca să facă plinul și să mănânce ceva.

La baie își dădu de mai multe ori cu apă pe față, ca și cum ar fi vrut să îndepărteze lehamitea și bătrânețea. Figura din oglindă era a unui om muncit de griji. Îi ghiorăiau mațele și mintea îi era încețoșată de oboseală și deznădejde.

Totuși de unde această impresie că îi scapă ceva? De noaptea trecută îl sâcâia ceva, fără să știe prea bine ce. I se părea că lucrurile nu se leagă până la capăt, deși n-ar fi putut spune clar de ce.

Comandă un sandviș, se așeză la o masă și urmări cu un aer absent trecerea mașinilor de-a lungul autostrăzii 101.

Mușcă din sandvișul cu șuncă cu o poftă vinovată. De la ultimele analize, care scoseseră la iveală un nivel alarmant al colesterolului, soția lui îi interzisese astfel de mâncăruri.

Dar de data asta Tiffany nu era lângă el ca să îi dea peste degete.

Între două înghițituri avu totuși grijă să scoată cutia cu pastile contra colesterolului, pe care o ținea mereu în buzunarul hainei. Era aproape goală. Luă ultimul comprimat și îl înghiți cu o gură de cafea.

Acest gest mașinal avu efectul unui declic.

Își lăsă sandvișul și cafeaua pe masă și se repezi la mașină.

Tocmai înțelesese ce îl frământa de mai multe ore.

Tot citise și recitise povestea lui Elliott. Se spunea negru pe alb că bătrânul cambodgian îi dăduse *zece* pastile. Însă Elliott făcuse numai *nouă* călătorii în timp!

Zece pastile, nouă călătorii.

Ce se întâmplase atunci cu cea de-a zecea pastilă?

24
Ultima pastilă

Când ți se vor deschide în față mai multe căi și nu vei ști pe care să apuci, nu alege la întâmplare, ci așază-te și așteaptă. Așteaptă oricât e nevoie. Nu te mișca, nu spune nimic, ascultă-ți inima. Apoi, când o să-ți vorbească, ridică-te și urmează-i sfatul.

Susanna TAMARO

2007

Matt are *61* de ani

Matt ajunse înapoi în oraș în mai puțin de jumătate de oră.

O idee nu-i dădea pace.

O idee cam nebunească, însă care îl ungea pe suflet.

Ieși pe Bulevardul Marina și, ca în vremurile bune, parcă în fața casei lui Elliott. Spera să dea peste Angie, însă nu părea să fie nimeni acasă. După ce sună și bătu la ușă dădu ocol casei, sări gardul și ajunse în grădină. Locul nu se schimbase aproape deloc.

Bătrânul cedru de Alaska, mereu la datorie, își desfășura coroana maiestuoasă și mângâia cu frunzele pereții de sticlă. Matt era aproape sigur că, spre deosebire de majoritatea caselor din jur, aceasta nu avea alarmă. Își scoase haina, o înfășură în jurul mâinii și izbi cu putere fereastra bucătăriei. Geamul era gros, dar forța fizică a lui Matt supraviețuise destul de bine trecerii anilor. După ce sticla se făcu țăndări își trecu mâna prin deschizătură și deschise ușa din interior.

Se strecură în casă și vreme de mai bine de trei ore luă la scotocit ambele etaje, răscolind fiecare cameră, deschizând toate sertarele, cercetând fiecare dulap, ridicând cele câteva scânduri desprinse din dușumea, în speranța că va pune mâna pe ultima pastilă.

Dar n-o găsi.

Se lăsase deja noaptea. Matt era pe punctul să plece acasă, când ochii îi căzură pe un cadru în care o fotografie a lui Elliott era înconjurată de mai multe poze cu Angie.

Izbucni, dându-și frâu liber mâniei și dezamăgirii:

– Ți-ai bătut joc de noi, așa-i? strigă el către portretul lui Elliott.

Se certa cu el, ca și cum ar fi fost de față.

– Sunt numai gogoși, așa-i? Povești inventate ca să te justifici...

Se apropie de fotografie și îl țintui cu privirea pe doctor:

– N-a existat niciun cambodgian! Nicio pastilă! Nicio călătorie în timp! Delirai acum treizeci de ani și ai continuat să delirezi până la moarte!

Înciudat, apucă cadrul cu fotografia și îl izbi de perete.

– Nemernicule!

Apoi, ajuns la capătul puterilor, se prăbuși pe fotoliul de lângă birou.

Îi luă ceva până reuși să se calmeze cât de cât.

Toată încăperea era cufundată în întuneric.

Matt se ridică pentru a aprinde veioza așezată pe un scrin din lemn lăcuit. Ridică portretul lui Elliott dintre cioburi și îl așeză pe o etajeră a bibliotecii.

– Hai, nu te supăra!

Biblioteca...

Se apropie. Își aminti de ziua când venise aici pentru a introduce telegrama între paginile unui atlas. Rămas în picioare în fața rafturilor, parcurse cu privirea titlurile până când dădu peste cel pe care-l căuta. Scoase vechiul atlas, suflă peste el ca să îndepărteze stratul fin de praf și scutură volumul.

Nu se-ntâmplă nimic. Apoi o ultimă intuiție, un ultim gest care îi permitea să se agațe în continuare de visul său îi fulgeră prin minte...

Luă de pe birou un cuțit pentru corespondență și îl strecură între copertă și legătura din piele. Simți că întâmpină rezistență, după care o bucată de plastic căzu cu zgomot pe parchet.

O ridică, cu inima bătându-i nebunește. Era un minuscul săculeț ermetic, pe care îl deschise imediat și îi răsturnă conținutul în palmă.

Ținea în mână o mică pastilă aurită...

Încercă să nu se ambaleze prea tare, dar simți că nu-și mai încape în piele de bucurie.

Ultima pastilă.

Ultima călătorie...

*

Ce rămânea de făcut?

Ce avusese de gând Elliott când pusese deoparte această ultimă posibilitate de a reveni în trecut? Și de ce alesese să o ascundă

chiar în acest loc, în această ascunzătoare de care nu putea ști decât el, Matt?

Se învârtea prin sufragerie, întorcând pe toate părțile aceste întrebări, când îi sună telefonul.

Se uită la ecran:

– Ilena?

– Da, eu sunt, tocmai am terminat de citit...

Avea o voce albă, în care se ghiceau teama și emoția.

– E o nebunie totul, Matty, trebuie neapărat să-mi zici mai multe.

Matt nu știu ce să-i spună. Închise ochii.

Sigur că Ilenei nu-i venea să creadă povestea lui Elliott! Cum să crezi așa ceva? Cum ar putea ea să accepte acum această întâmplare cu totul neverosimilă când nu bănuise niciodată drama stranie care dăduse peste cap viața bărbatului pe care îl iubea.

– Acum nu pot să-ți spun nimic, răspunse într-un târziu Matt.

– Ba da, ai să-mi spui! se enervă Ilena. Apari din senin ca să răscolești amintiri pe care mi-a luat treizeci de ani să le îngrop și după aia pleci ca un infractor!

– O să ți-l aduc înapoi, Ilena.

– Pe cine?

– Pe Elliott.

– Ai luat-o razna și tu? A murit, Matt. A MURIT!

– O să ți-l aduc înapoi, repetă Matt. Ai cuvântul meu.

– Nu mă mai chinui! strigă Ilena, după care închise.

Matt își puse telefonul la loc în buzunar. Se așeză în fața peretelui de sticlă, bătut de o ploaie fină. Era calm și hotărât. De-acum îi era foarte clar ce avea de făcut.

Această ultimă pastilă îi era destinată.

*

Găsi în frigider o sticlă de apă minerală și bău cu poftă, încercând literalmente să înghită mai ușor o pastilă amară.

Gata.

Nu mai putea să dea înapoi.

Reveni în sufragerie, se așeză în fotoliu și își sui picioarele pe birou.

Nu-i mai rămânea decât să aștepte.

Dar oare ce urma?

O indigestie?

Crampe la stomac?

Sau o întoarcere cu treizeci de ani în trecut...?

Se puse pe așteptat.

Degeaba.

Frustrat de lipsa oricărei reacții, urcă la etaj, scotoci prin baie și dădu peste o cutie cu somnifere. Luă două comprimate, coborî la loc în sufragerie și se întinse pe canapea.

Închise ochii, numără oi în minte, deschise ochii, se așeză altfel, stinse lumina, o deschise iarăși...

– La naiba! exclamă el, sărind în picioare.

Era prea agitat ca să poată adormi, așa că își puse paltonul și ieși afară, sub o ploaie ca gheața. Ajunse în fugă la mașină și se adăposti înăuntru. Demară în trombă, urcă pe Filmore și ajunse pe Lombard Street. Era iarnă, trecut de miezul nopții, iar străzile erau pustii.

Tocmai ajunsese în partea cea mai de sus a Russian Hill – în locul de unde drumul începe să coboare spre North Beach printr-un șir de viraje strânse – când îl doborî brusc somnul. Deodată îl cuprinse o durere la ceafă, mintea i se încețoșă și simți cum îi vâjâie sângele în cap. Își pierdu cunoștința și se prăbuși pe volan, fără să mai aibă timp nici să oprească mașina.

SUV-ul se izbi de trotuar, strivi două straturi de hortensii și se opri într-un gard metalic.

*

1977

Când deschise ochii, era întins cu fața în jos pe o pantă din Lombard Street. Întunericul era dens, iar ploaia și ceața făceau atmosfera și mai puțin prietenoasă.

Ud fleașcă, Matt se ridică cu greu. Oare cât stătuse așa? Se uită la ceas, dar nu mai mergea. Căută cu privirea mașina – SUV-ul dispăruse.

Mai sus, pe Hyde Street, firma luminoasă a unei farmacii pâlpâia în întuneric. Porni în fugă în acea direcție. Locul era gol, cu excepția unui asiatic care aranja cutii de suc pe un raft. Matt se apropie de standul cu reviste. Se repezi la un exemplar din *Newsweek*: pe copertă, Jimmy Carter arbora un surâs crispat. Pe marginea revistei se putea citi data apariției: 6 februarie 1977.

Se năpusti afară din magazin.

Până la urmă pastila avusese efect! Reușise la rândul său să revină cu treizeci de ani în urmă!

Dar știa că durata acestor escale în timp era foarte scurtă. Avea la dispoziție doar câteva minute pentru a-l găsi pe Elliott. Mai întâi se gândi să revină în cartierul de la marginea mării, dar aflase din caietul lui Elliott că în această perioadă era adesea de gardă noaptea.

Ezită câteva clipe.

Spitalul Lenox era la un kilometru și ceva în linie dreaptă. Cu mașina nu era departe, însă pe jos lucrurile nu mai stăteau așa bine. Se așeză în mijlocul drumului încercând să oprească o mașină, însă nu se alese decât cu câteva înjurături și câțiva litri de apă din băltoacele de pe drum.

Așa că își făcu curaj și porni pe jos către spital. Urca și cobora fără încetare străzile acestui oraș cu o topografie atât de aparte.

Cu răsuflarea tăiată, se opri să-și tragă sufletul în dreptul California Street. Așteptând să-și vină în fire, regretă amarnic că n-a urmat sfaturile lui Tiffany, care-l tot îndemna să facă jogging pentru a scăpa de cele zece kilograme în plus. Paltonul ajunsese ca o prelată îmbibată de apă, așa că îl abandonă pe trotuar. Eliberat de o povară, își reluă goana prin ploaie. Mai bine să facă o criză cardiacă decât să abandoneze când mai avea așa puțin!

Aștepta această zi de aproape patruzeci de ani. Ziua în care va putea să îi salveze la rândul său viața lui Elliott.

Într-un târziu zări pâlpâind în depărtare luminile de la urgențe. Străbătu ultima sute de metri cu ultimele puteri și deschise ușa spitalului ca și cum l-ar fi alergat moartea din urmă.

– Îlcautpedoctorulelliottcooper! mitralie el de cum intră pe ușă.

– Poftim? îl întrebă nedumerită infirmiera de la recepție.

– Îl caut pe doctorul Elliott Cooper! repetă Matt într-un ritm normal.

Amabilă – erau încă anii '70 – tânăra îi întinse un prosop ca să se șteargă, după care se uită pe orar. Când să deschidă gura ca să-i răspundă, i-o luă înainte un asistent:

– Elliott e la cantină, îl informă el în timp ce mușca dintr-un baton de ciocolată. Dar acolo n-au voie...

Matt se repezi de-a lungul holului, în timp ce asistentul de-abia mai apucă să-și ducă până la capăt propoziția:

– ...decât angajații spitalului.

*

Matt împinse cu putere ușa cantinei. Locul era pustiu, scufundat în semiîntuneric. Ceasul din perete arăta ora două dimineața, iar dintr-un radio așezat în spatele tejghelei se auzea în surdină un concert al Ninei Simone.

Matt înaintă printre rândurile de mese. În fundul sălii, sprijinit de perete și cu picioarele întinse pe o banchetă, Elliott făcea însemnări pe marginea unor dosare medicale în timp ce fuma o țigară.

– Ce faci bătrâne, tot cu munca?

Elliott tresări și întoarse capul. Mai întâi nu îl recunoscu. Apoi încercă să facă abstracție de riduri, de burtă și de părul ceva mai rar.

– Treizeci de ani lasă ceva urme, nu? observă Matt.

– Matt, tu... tu ești? se bâlbâi doctorul, ridicându-se încet în picioare.

– În carne și oase.

După o scurtă ezitare, cei doi prieteni se strânseră în brațe.

– Dumnezeule, de unde-ai apărut?

– Din anul de grație 2007.

– Păi cum...?

– Mai rămăsese o pastilă, îi explică Matt.

– Deci știi totul.

– Da, știu totul.

– Îmi pare atât de rău...

– Stai liniștit...

Cei doi stăteau față în față, emoționați și în același timp intimidați.

– Cum îți merge în 2007? întrebă Elliott, curios ca de fiecare dată să afle informații din viitor.

– Îmbătrânesc, răspunse Matt schițând un surâs, dar rău nu mi-e.

– Suntem tot certați?

Matt făcu o pauză, după care îl privi drept în ochi și îi mărturisi:

– Tu ai murit.

Se lăsă tăcerea. Furtuna se înteți, iar vocea plină de amărăciune a Ninei Simone fu acoperită de zgomotul ploii.

Nereușind să mai scoată niciun cuvânt, Elliott dădu din cap gânditor.

Matt voia să mai spună ceva, dar deodată îi țâșni sânge din nas și fu scuturat de primele frisoane.

– S-a terminat! strigă el, agățându-se de Elliott.

Cuprins de convulsii, Matt se îndoi din mijloc, ca și cum ar fi fost străbătut de un curent electric.

– Am venit să te salvez, mai spuse el cu greu.

Tremura atât de tare încât Elliott îl ajută să se așeze pe jos.

– Și cum ai de gând să procedezi? îl întrebă doctorul, îngenunchind lângă el.

– Simplu, spuse Matt, luându-i țigara de la gură și stingând-o pe gresia de pe jos.

Elliott își privi plin de îngrijorare prietenul. Gâtul îi înțepenise și toate membrele erau scuturate de contracții dezordonate.

– Mai salvează și alții vieți, nu doar tu, vezi? mai reuși Matt să murmure, străduindu-se să schițeze un zâmbet.

– Dacă supraviețuiesc, ne vedem în 2007, îi propuse Elliott.

– Păi să faci bine să supraviețuiești, bătrâne.

– Treizeci de ani, nu e de ici de colea, observă Elliott, luându-l de mână.

– Stai liniștit: nici nu-ți dai seama când trec.

În câteva clipe începu să horcăie convulsiv. Ochii i se făcură ca sticla și un spasm îi schimonosi fața. Mai apucă să zică doar:

– Prea repede chiar, trec mereu prea repede...

După care dispăru.

*

Elliott se ridică în picioare, agitat la culme. Întoarcerea în viitor părea să fi fost mai dureroasă pentru Matt decât pentru dublul său. Oare ajunsese înapoi? Și, dacă da, în ce stare?

Ca de fiecare dată când îl frământa ceva, întinse mâna spre pachetul de țigări și își aprinse imediat una. Fără să mai țină cont de ploaia torențială de afară, deschise fereastra și privi fascinat diluviul care se revărsa din cer.

Fumă pe îndelete această țigară, savurând fiecare fum.

Înțelesese foarte bine mesajul lui Matt.

Privind în gol, hipnotizat de perdeaua de apă, se gândea neîncetat la riscurile pe care și le asumase prietenul său în încercarea de a-l salva.

– Hai că m-ai dat gata, bătrâne! spuse el cu voce joasă, sperând că vorbele sale vor ajunge cumva până la Matt.

Strivi chiștocul de pervaz, aruncă la coș pachetul abia început și părăsi cantina.

Avea să fie ultima țigară din viața lui.

*

2007

Era trecut de două dimineața, însă în casa Ilenei lumina era încă aprinsă.

Pe birou, între calculator și o cană de ceai rece, caietul conținând povestea lui Elliott era deschis la ultima pagină.

Așezată la birou, cu ochii umflați de la atâta plâns, Ilena aproape aținipise, când pisica persană adormită pe canapea se zbârli brusc și scoase un mieunat agresiv, după care fugi sub comodă.

Deodată toată casa fu scuturată ca de un cutremur, zidurile intrară în vibrație, un bec se sparse și o vază se făcu țăndări de dușumea.

Ilena tresări speriată.

Se auzi un fel de muget surd, apoi un șuierat, iar caietul se evaporă sub ochii ei!

Încet-încet vibrațiile se potoliră, pisica ieși circumspectă din ascunzătoare și scoase un mieunat plin de jale.

Cât despre ea, Ilena rămăsese ca o stană de piatră, paralizată de emoție. În minte îi încolțea însă o speranță nebunească:

Dacă acest caiet nu mai exista, înseamnă că Elliott nu îl scrisese.

Iar dacă Elliott nu îl scrisese, înseamnă că... era în viață.

Epilog

Februarie 2007

– Sunteți bine? Alo, domnu'?

Matt se trezi prăbușit peste volanul SUV-ului. Lângă mașină erau doi polițiști care băteau insistent în geam, îngrijorați de starea lui.

Matt se îndreptă cu greu și deschise portiera.

– Chem o ambulanță, hotărî unul dintre agenți imediat ce dădu cu ochii de cămașa pătată de sânge.

Matt nu se simțea deloc bine. Capul îi vâjâia și își simțea timpanele sparte. Ieși din mașină punând o mână la ochi pentru a se feri de lumină. Avea încheieturile anchilozate, ca și cum ar fi dormit câteva luni fără întrerupere.

Polițiștii îl sâcâiau cu întrebări. După ce derapase de pe rampa metalică, mașina se oprise în scările care se întindeau de-a lungul străzii celei mai înclinate din oraș. Matt își arătă actele, își recunoscu vina și acceptă un test de alcoolemie, care se dovedi negativ.

Odată îndeplinite aceste formalități, părăsi Lombard Street fără să mai aștepte sosirea ambulanței.

Furtuna din ajun lăsase locul unei dimineți frumoase, cu vânt, dar și cu mult soare.

Buimac și năuc, Matt ajunse șontâc-șontâc în cartierul de la marginea mării. În capul lui se amestecau toate. Nu mai era sigur de nimic. Oare călătoria în timp fusese un vis? Reușise să-l salveze pe Elliott?

După ce ajunse la casa acestuia începu să bată ca un descreierat cu pumnii în ușă.

– Elliott, deschide! Deschide odată!

Dar casa era goală.

Timpul nu făcuse să dispară prietenia lor, însă după câte se pare nici prietenia lor nu putea face să dispară timpul.

Extenuat și deznădăjduit, Matt se așeză pe bordura trotuarului, cu ochii în lacrimi. Rămase așa, abătut, până când un taxi dădu colțul de pe Filmore și se opri chiar în fața lui.

Din mașină coborî Ilena, plină de speranță, dar Matt dădu din cap în semn de eșec.

Nu-și ținuse cuvântul, nu reușise să-l aducă înapoi pe Elliott.

*

Ilena traversă strada și făcu câțiva pași înspre plajă. Golden Gate era la câțiva pași, și pentru prima oară în ultimii treizeci de ani își făcu curaj și reuși să își îndrepte privirea către acest pod blestemat, de pe care încercase odinioară să-și pună capăt zilelor.

Construcția avea în continuare acea strălucire magnetică, care o făcea atât de fascinantă.

Parcă vrăjită de lumina dimineții, Ilena făcu câțiva pași către mare.

Pe mal, un om mergea de-a lungul valurilor.

Când se întoarse, Ilena îl văzu la față și simți că i se strânge inima.

Era acolo.

Guillaume MUSSO

VEI FI ACOLO?

Un singur gest, şi totul ar fi putut arăta altfel. Cine n-a visat să poată reveni în acel moment hotărâtor din trecut când fericirea era încă posibilă?

San Francisco. Elliott, un chirurg pasionat de meseria sa, nu s-a împăcat niciodată cu moartea femeii iubite, Ilena, dispărută în urmă cu treizeci de ani.
Într-o bună zi, în urma unui concurs de împrejurări cu totul ieşit din comun, se întoarce în timp şi se întâlneşte cu tânărul care era el însuşi în urmă cu treizeci de ani. Revine în momentul hotărâtor în care un gest al său ar putea-o salvă pe Ilena. Şi ar putea schimba soarta necruţătoare care l-a condamnat pentru totdeauna.

O întâlnire uluitoare

O poveste de dragoste tulburătoare

Un suspans care te ţine cu răsuflarea tăiată

„La Guillaume Musso, suspansul este o artă în sine."
MARIE-CLAIRE

„Guillaume Musso mânuieşte arta suspansului cu îndemânarea maeştrilor thrillerului american."
L'EXPRESS

„Reţineţi acest nume: Guillaume Musso este un tânăr scriitor al cărui viitor se anunţă strălucit."
GALA

ISBN 978-973-724-294-5

LIBRIS

www.all.ro